

Kim ki
Masal
Okumaktan
Bıktı!..

Haber, Yorum, Bildiri

Sayı: 32 / Şubat 2026

Başyazı

**Gün, Ortadoğu'yu
değiştirecek
Kürt-Türk birlik
ve kardeşliğini
kurma zamanıdır!**

Devamı 51. sayfada

Bu Sayıda

- Erdoğan Halka ve Karşıtlarına Keyfi Uygulamada Sınır Tanımıyor
Mümin TOPRAK (S.2)
- Sorun Oy Meselesi mi, Ülkenin Geleceği Meselesi mi?
Barış ALPER (S.8)
- Ergün Sönmez'i Kaybettik
TKP - 1920 (S.16)
- Zorunlu Bir Açıklama
TKP - 1920 (S.17)
- Mugaffer Erdoğan'ı Kaybettik
TKP - 1920 (S.19)
- Açık Sınırı Altında Asgari Ücret
Ceylan DENİZ (S.20)
- Yeşil Neden Hortlatılıyor?
Mümin TOPRAK (S.23)
- Maduro ve Eşi Hemen Serbest Bırakılmalı!
TKP - 1920 (S.30)
- Süleyman Özdemir'i Kaybettik
TKP - 1920 (S.32)
- Ergün Hoca Berlin'de Anıldı
TKP - 1920 (S.32)
- Suriye'de Neler oluyor?
Mümin TOPRAK (S.39)
- Kürt Halkının Özgürlük Mücadelesi Durdurulamaz!
TKP - 1920 (S.47)
- Bu Ülke Ne Zaman Gerçekle Yüzleşecek?
Ceren FIRAT (S.49)
- Başyazı
Redaksiyon (S.51)

Halep'te ne oldu, Suriye'de neler oluyor?

**Suriye "ordusu"nun Kürtlere saldırısında
Türkiye'nin rolü nedir, 3'lü zirve tesadüf müydü?**

Devamı 39. sayfada

Hedef:

**Suriye Kürtleriyle dayanışmayı yükseltmek,
Türkiye'deki süreci hızlandırmak ve derinleştirmek,
Ortadoğu halklarına güç kaynağı olacak Kürt-Türk birliğini kurmak.**

Devamı 47. sayfada

Meşruiyetini halktan değil ABD ve Avrupa emperyalizminden alan Erdoğan halka ve karşıtlarına keyfi uygulamada sınır tanımıyor

Mümin TOPRAK

İSTANBUL Büyükşehir Belediyesi'nde “402 üyeli suç örgütü” kurmak ve yönetmekle suçlanan İmamoğlu hakkında iddianame nihayet çıktı. Yolsuzluk yapmak, rüşvet almak, irtikap suçu işlemek, görevi şahsi çıkarlar için suistimal etmek gibi suçları işlemek için suç örgütü kurduğu ve yönettiği iddia edilen İmamoğlu'na 2 bin 352 yıla kadar hapis cezası istenmektedir.

İster AKP'li ister CHP'li belediye olsun yolsuzluklar cezasız kalmamalı

Önce şunu belirtmek gerekir: kim ve hangi partiden olursa olsun görevini kötüye kullanan, rüşvet alan, yolsuzluk yapan, “çete” kuran herkes, İmamoğlu da olsa, Erdoğan da olsa, hakkında hemen işlem yapılmalı, soruşturma açılmalı, cezası ne ise çekmelidir. Burada CHP'li belediye, AKP'li belediye diye bir ayırım asla yapılamaz. Suç suçtur, işleyen cezasız kalmaz.

Genellikle kamuoyunda bir kanı vardır. Belediyeler arpalıktır, rüşvet ve yolsuzluk yuvasıdır. CHP'lisi de AKP'lisi de aynıdır. Doğrudur, ama bazı farklılıklar da vardır. Yine toplumdaki, özellikle kendine sol, demokrat diyen kesimlerde AKP'li yapar, ama CHP'li yapmaz veya yapmamalı gibi bir anlayış ve beklenti de vardır. Bu beklentinin önemli bir nedeni de AKP'nin yolsuzluklarının açıkça ayyuka çıkmış olmasıdır. Davutoğlu başbakanken ve yolsuzluklarla mücadele, “şeffaflık” için bir “siyasi etik” yasası çıkartmaya hazırlanırken, Cumhurbaşkanı Erdoğan ona, “bu yasayı çıkarırsan il, ilçe başkanı

bulamazsın” diyerek yasayı çıkartmamıştı. O zaman bu kamuoyunda AKP'nin hükümette, belediyelerde yolsuzlukları onayladığı şeklinde yorumlanmıştı. Herkes CHP belediyeleri daha temizdir gibi bir inanca sahipti. Bu ise doğru değildir.

Siyasi amaçla yolsuzluk çamuru atmak

AKP de, CHP de burjuvazinin farklı kanatlarının partileridir. AKP'li kadrolar politikayı sırf kendi çıkarları için yaparlar. Bu kesindir. CHP'li kadrolar da politikayı daha çok kendi çıkarları için yaparlar. Bu nedendir ki mesela CHP'li bir belediye başkanı (Aydın'da olduğu gibi) bazen bir gecede AKP'ye geçebilmekte, orada politikaya devam edebilmektedir. Ama CHP'de kendi çıkarlarından çok ülkenin çıkarlarını düşünen 68 Hareketinden, Dev-Genç ve Dev-Yol'dan gelen idealist kadrolar da vardır. Bu konuda CHP bir yere kadar AKP'den ayrılır. Ama tek başına ülkenin çıkarlarını düşünen ve bunun için

fedakârlık yapmaya hazır olan ve farkındalık yaratan kadrolar ise gerçek sol ve demokratik, sosyalist ve komünist kadrolardır.

Ama hangi partiden olursa olsun birinin, hele muktedir olanın rakibini bertaraf etmek için “olur-olmaz” yolsuzluk iddiaları ortaya atması ise asla kabul edilemez. Yolsuzluk somut bir suçtur, somut olarak ortaya konması gerekir. Bu yapılamaz, rakibini politik olarak saf dışı etmek için bir “yolsuzluk kampanya”sına dönüşürse bu durumda akla ilk gelen bunun siyasi bir kampanya olduğudur. İmamoğlu tutuklanması ve davasında

“YAPAY SAVCI”

da, kamuoyu böyle bir durumla karşı karşıyadır. Somut bir yolsuzluk suçlaması yok, bazı gizli tanık ve itirafçıların yaptıkları “iftiralar” var. İmamoğlu'nun siyasi hayatına son vermek için ise atılan adımlar çok. Şimdi mahkemenin titizlikle çalışıp sapla samanı, gerçeğe iftirayı, doğru ile yalanı birbirinden ayırması gerekmektedir. Siyasileşmiş bir yargının bunu yapıp yapmayacağı ise ayrı bir sorun.

İmamoğlu iddianamesi davanın “yolsuzluk” değil, “siyasi” olduğunun açık göstergesi mi?

Şimdi İmamoğlu hakkında iddianame çıktı: 3741 sayfa, eklerle beraber 3900, yaklaşık 4 bin sayfa. Hakimlerin bunu 15 günde okuyup kabul veya reddetmesi gerekiyor. Bu ise madden mümkün değil. Başından mahkemenin bu iddianameyi “okumadan”, daha doğrusu “incelemeden” kabul edeceği anlamına gelmektedir. Bu da insanın aklına bu davanın yolsuzluklarla mücadeleden çok siyasi bir dava olduğunu getirmektedir. Nitekim 4000 sayfalık bir iddianamenin hukukçular tarafından incelenmesi, barındırdığı çelişkilerin, tutarsızlıkların ortaya konması, doğru olmayan iddiaların çürütülmesi için “İstanbul iddianamesi” adıyla açılan bir sosyal medya hesabı ve internet sitesine erişim engeli getirildi. Gerekçesi de “milli güvenlik” ve “kamu düzeninin korunması”dır.

Şimdi sormak gerekmez mi? İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Akın Gürlek'in denetiminde hazırlanan, kontrol edilen ve tanıtılan bir iddianamenin internette eleştirilmesi, incelenmesi “milli güvenlik”e ve “kamu düzeni”ne ne gibi bir tehdit oluşturabilir? Burada açık bir ard niyet göze çarpmaktadır. Bir yandan İmamoğlu ve çevresinin iddianameyi eleştirisinden çekinen Başsavcı diğer yandan açıkça hazırlattığı iddianamenin sağlam temellere, gerçek verilere dayandığından emin olmadığını göstermektedir. Kamuoyunun iddianamenin başından çürük ve çelişkilerle dolu olduğunu öğrenmesini istemiyor. Davanın siyasi bir dava olduğu-

nun, hedefin Erdoğan rakiplerinin siyasi hayatına son verilmesi, tasfiye edilmesi ve Erdoğan'ın ölünceye kadar başkan kalmasının sağlanması olduğunun ortaya çıkmasını, anlaşılmasını istemiyor. Ama ok yaydan çıktı. İddianame Erdoğan'ın gerçek hedefinin İstanbul Belediyesi'ni kendisinden iki kez arka arkaya alan rakibi İmamoğlu'nun Cumhurbaşkanlığı'nı da elinden almasını engellemektir.

İddianameden CHP'yi kapatma “bildirimi” çıktı

İddianamenin siyasi olduğunu gösteren bir diğer kanıt da, iddianamede İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nca Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'na CHP'nin kapatılması için “bildirimde”, yani “ihbarda” bulunduğu ifadelerinin bulunmasıdır. İddianamede aynen bu konuda şöyle denmektedir:

“Soruşturma dosyamız kapsamında yapılan tespitler ışığında, Cumhuriyet Halk Partisi'nin ülke genelinde ve yerelde gerçekleşen seçimlerin güvenilirliğine ve seçmenin iradesini etkilemeye, demokratik düzeni etkilemeye yönelik, sistematik ve süreklilik arz edecek şekilde müdahalede bulunduğu anlaşılmakla, Cumhuriyet Halk Partisi hakkında Anayasa'nın 68 ve 69. maddeleri ile 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu'nun 101. ve devamı maddeleri uyarınca gereğinin takdir ve ifası için Cumhuriyet Başsavcılığımızca Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığına bildirimde bulunulmuştur.”

Önce şu sorulmalı: Yolsuzlukla ilgili açılan bir davada rakip muhalefet patisinin kapatılmasını istemek bu davanın açıkça siyasi olduğunu göstermez mi? İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı ise bu bildirimin “CHP'nin kapatılmasıyla ilgili olmadığını” belirtiyor, ama Siyasi Partiler Kanunu'nun 101. maddesi “Anayasa'daki yasaklara aykırılık halinde partilerin kapatılması” ile ilgilidir. O zaman sormak gerekir: Savcı iddianame yazmak için iddianame mi yazıldığını kastediyor? Kaldı ki, Savcının iddianamede yazdığını “seçmenin iradesini etkilemeye, demokratik düzeni etkilemeye

yönelik... müdahalede bulunduğu” suçlaması ise siyasi parti faaliyetlerinin olmazsa olmazıdır. Siyasi hayatın vazgeçilmez unsurları olan siyasi partiler, Anayasa'ya göre seçmenleri etkilemek için propaganda yapmakta serbesttirler. İmamoğlu iddianamesinde böyle paragrafın olması, AKP ve Erdoğan'ın anamuhalefet partisinin ve rakibinin siyaset yapmasını istemediğinin ve siyaset yaptığı için de mutlak cezalandırılmasını, gerekirse kapatılmasını, tasfiye edilmesini istediğinin, yargıya bunu yaptırtmasının bir delilidir. Anlaşılan geçtiğimiz aylarda CHP'yi eski Başkan Kemal Kılıçdaroğlu'na tekrar teslim etmek için zorlanan “mutlak butlan” olarak bilinen dava sonuç vermeyince, şimdi de bu yolla CHP'yi kapatmayı deneyecekleri anlaşılmaktadır. CHP'nin kapatılması veya parça parça edilmesi, İmamoğlu'nun hapis yatması Erdoğan için ömür boyu başkanlık demektir. Onun bu emelleri ise artık halkın kaya gibi yükselen direnişine çarpmaktadır.

Bir suç örgütü şeması ve bir casusluk iddiası

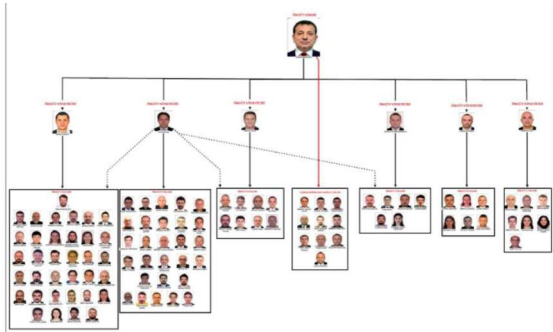
Başsavcının kamuoyuna en inandırıcı gelebilecek bir iş olarak yaptığı tek şey “İmamoğlu Çıkar Amaçlı Suç Örgütü” şemasıdır. İmamoğlu'nun Beylikdüzü Belediye Başkanlığı dönemine kadar uzanan bu şemayla Başsavcı tam bir “çete” izlenimini yaratmaya çalışmıştır. Başında İmamoğlu'nun bulunduğu bu şemada, Fatih Keleş, Murat Ongun, Adem Soytekin, Murat Gülibrahimoğlu, Hüseyin Gün ve Ertan Yıldız'dan oluşan daha 6 örgüt yöneticisi ve her bir yöneticiye bağlı onlarca üye bulunmaktadır. Erdoğan'ın da sık sık tekrarladığı üzere ahtapot gibi kolları her tarafa uzanan bir örgüt izlenimi yaratılmaktadır. Onlar kendilerince bu “suç örgütü” şemalarıyla İmamoğlu'nu çoktan yargılamış ve mahkûm etmiş oluyolar.

Ama yine de tam emin olmadıkları için

halkın daha hassas olduğu “casusluk” iddiasını ileri sürdüler. Elle tutulur hiçbir delil ortaya koymadan İmamoğlu'nu “veri casusu” yaptılar. Onu halkın vicdanında mahkûm etmek istiyorlar ama tutmuyor. Yine de böyle bir davayı yedekte tutuyorlar, iddianame hazırlatıyorlar. Bu kadar pervasız hareket eden bir iktidar ve yargıdan şimdi de kamuoyu yargılanmanın açık yapılmama tehlikesinden endişelenmektedir. Erdoğan iddianamenin çürütülmesinden, asılsız iftirların ortaya dökülmesinden çekinmektedir. Ama açık veya kapalı gerçek su yüzüne çıkacaktır. Güneş balçıkla sıvanmaz!

İddiaanamenin söylediği bir doğru yok mu? Yok, çarpıtımayla dolu

“4000 sayfalık iddianamenin doğru hiçbir yanı yok mu?” diye soran da olacaktır. Anlaşılan gerçekten yoktur, ama anlaşıldığı kadarıyla doğru olup çarpıtılarak suç yaratılan eylemler, olaylar vardır. Bunun için sapla saman karışmaktadır. Basında çıktığı kadarıyla, “kişisel verileri kaydetme”, “kişisel verileri ele geçirme ve yayma”, “suç delillerini gizleme”, “haberleşmeyi engelleme”, “kamu malına zarar verme”, “halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma”, “rüşvet ve irtikap sağlama”, “ihaleye fesat karıştırma”, “çevreyi kasten kirletme” gibi sayılan eylemlerin

tutarlı bir yanı olmadan sayılsa da, suç gibi gösterilen, ama suç sayılamayacak olan bazı eylemlerin yapılış biçimi, eğer eylem doğru ise, çok tartışmalıdır, yapılmaması gereken işlerdir.

İddianamede bu eylemlerden biri Ataşehir'de Gülaylar Grubu'na ait bir arsada Gülaylarla yapılan pazarlıklardır. Gülaylar belediyeden arsa için yeni bir imar planı istemiş, buna karşılık İmamoğlu'nda Anadolu Ajansı'nın haberine göre iş adamlarından rüşvet istemiş, hem de 12 milyon dolar! İddianamede bu konuyu şöyle anlatılıyor:

“Örgüt elebaşı Ekrem İmamoğlu, mülk sahibi Mehmet İlhan Gülay'ın önemli bir iş insanı olması ve başvuruya konu arazinin değerli bir alan olması sebebiyle, şüpheli Yakup Öner'i müştekiden 22 milyon dolar rüşvet talep etmesi için görevlendirmiştir. Şüpheli Yakup Öner'in müşteki Gülay'a, örgüt elebaşı Ekrem İmamoğlu tarafından arazinin imar planında değişiklik ve arsa sahibine düşen payda artırım yapılması karşılığında yaklaşık maliyeti 22 milyon dolar olan otopark inşasının finansmanını üstlenmesi istenerek, rüşvet talebinde bulunmuştur.”

Savcının burada olayı açık bir şekilde çarpıttığı ortadadır. Söz konusu olan para ne İmamoğlu'nun ne de bir başka belediye görevlisinin cebine girecek rüşvet talebi değil, tersine imar değişikliği karşısında belediyeye halkın kullanacağı maliyeti 22 milyon dolar olan bir otopark inşasının üstlenilmesidir. Bu rüşvet değil aleni bir pazarlıktır. Zaten Gülaylar belediyenin bu teklifini kabul etmemiş, imar değişikliği karşısında söz konusu arazinin bir bölümü için belediye lehine intifa hakkı (kullanım hakkı) verilerek sorun hallolmuş. Bu kez de savcılık İmamoğlu ve görevliler hakkında “irtikap suçu” (zorla menfaat sağlama suçu) işlediğini iddia etmiştir.

AKP çalışma yöntemini

CHP'li belediye alır mı?

Bu olaydan savcının suç çıkarması, yaratması hukukun açıkça ihlalidir, olayların çarpıtılmasıdır. Bu savcının hukuki ehliyetinin olup olmadığı tartışmasını da getirir. Eğer iddianame böyle çarpıtmalarla doluyorsa, hedefinin siyasi, İmamoğlu'nun politik olarak tasfiye edilmesi olduğu alenen ortaya

çıkılmaktadır. Bu ise İmamoğlu'nun şahsından bağımsız hukuken kabul edilebilir bir durum değildir.

Basında bu gibi pazarlıkların hem AKP'li hem CHP'li belediyelerde sık sık yapıldığı, çok doğal olduğu, hatta bunun Refah ve AKP döneminde uygulanmaya başlandığı yazılmakta, suç olamayacağı belirtilmektedir. Şeklen böyle bir pazarlık insana doğru gibi gelebilir, ama öz ve biçim olarak yanlıştır. Bu inşaatçı müteahhit davranışdır. Müteahhitlikten gelse de bir Cumhurbaşkanı adayı olacak bir insanın, yani İmamoğlu'nun bunu yapmaması, iki işi birbirine karıştırmaması gerekirdi. Mülk sahibi imar değişikliğinin bedelini makbuzla belediyeye ödemeli, belediye de kendi otoparkını belediye gelirleriyle kendisi yapmalıdır. “Eğri” yollara başvurmamalıdır. Zaten yaratıcısı Refah ve AKP olan bir yöntem kendine “ilerici” diyen bir CHP'li belediye tarafından uygulanırken, temkinli olması, hatta bunun uygulanmaması gerektiğini görmesi de gerekirdi. Bu yöntemi uygulamakla İmamoğlu hata etmiştir. Ama şimdi yöntemle, teferruatla uğraşma zamanı değil. Burjuva düzeninde bunlar hukuken de normal sayılır. Şimdi bu davanın siyasi olduğunu, bunun büyük resmini görmek gerekir.

İlerici güçler davanın siyasi yönünü ele almalıdır

Bu aşamada artık dava bir İmamoğlu davası olmaktan çıkmıştır. Dava Erdoğan'ın bekası, geleceği davasıdır. Erdoğan'ın ömür boyu başkan kalıp kalmayacağı davasıdır. Bunun için tüm sol, demokratik, sosyalist, komünist, devrimci güçlerin Erdoğan'ın tüm bu oyunlarına karşı gelmesi, kamuoyunu aydınlatması ve emekçi halkı, işçi sınıfını harekete geçirmesi için çalışmayı yükseltmesi gerekmektedir. CHP'nin mitinglerinden bağımsız olarak, ki bu mitingleri de desteklemek lazım, bu çalışmaların yapılması zorunludur. Hedef Erdoğan'ın faşizan gerici tek adam rejimine son verip, işçi ve emekçi halkların örgütlenme ve mücadelesini güçlendirecek olan demokratik hak ve

özgürlüklerin elde edilmesidir.

Sırtını ABD ve Avrupa'ya dayayan Erdoğan'ın “rahatlığı”

Yalnız İBB davası değil, son günlerde diğer alanlarda da iktidarın keyfi davranışında pervasızlık ayyuka çıkmış durumdadır. Erdoğan 2028'de yeniden aday ve ömür boyu Cumhurbaşkanı olmak için muhaliflerine boyun eğdirmek veya onları bertaraf etmek için yapmayacağı hiçbir fiilin olmadığını göstermektedir. Onun için ülkenin, halkın çıkarları teferruattır, esas olan kendinin, ailesinin ve çevresinin çıkarlarıdır. Kürt sorunu ile ilgili yeni süreçte Bahçeli ülke aleyhine bölgedeki gelişmelere bakarak, Kürt sorununda acilen adım atılmasını savunurken, hatta kendisinin İmralı'ya gidip Öcalan'la görüşebileceğini ilan ederken, Erdoğan gelecek cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Kürtlerin ne kadar kendisini destekleyeceği hesaplarını yapmaktadır. Oğlu Bilal'i kendi yerine geçirmek için her türlü zorlamalara başvurmaktadır.

Erdoğan rahat, o yalnız kendi geleceğini düşünüyor, ülkenin geleceğini, halkın yoksulluğunu, enflasyon altında ezildiğini, gençlerin işsizliğini düşündüğü yok. Anayasayı çiğnemekte, Anayasa Mahkemesi kararlarını uygulamamakta, yargıyı Saray'a bağlamakta, sabaha karşı muhaliflerini toplatmakta, AIHM kararlarını dinlemeden kendisine karşı gelenleri hapiste rehin tutmakta bir beis görmemektedir. Halktan “yeter” sesleri yükselmeye başladı. Buna rağmen Erdoğan fiillerinde sınırsız uygulamalarında rahattır. Bunun nedeni nedir?

“Meşruiyeti” dışarda, emperyalist güçlerde arayan Erdoğan

Bunun nedeni Erdoğan'ın meşruiyeti kimden aldığıdır. Şüphesiz Erdoğan dahil taraftarları “halktan, seçimlerde halkın verdiği oylardandır” diyecektir, Bunun aslı ise yoktur. Erdoğan şimdiye kadar kazandığı

seçimleri hile ile kazanmıştır. Bunu söyleyen bu yazının yazarı değildir, ABD Cumhurbaşkanı Trump'tır. Son ABD ziyareti sırasında işaret parmağı ile Erdoğan'ı gösteren Trump “*Hileli seçimleri herkesten daha iyi bilir*” diyerek Erdoğan'ın seçimlerde hile yaptığını tüm dünyaya ilan etmiş oldu. Tek başına bugünkü Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nin, yani Erdoğan'ın tek adam olmasını sağlayan 2017 anayasa değişikliği referandumunda 2,5 milyon geçersiz oyu geçerli saydırması bile bu hile ustalığının bir göstergesidir. Bu “hile”den sonra “*Atı alan Üsküdarı geçti*” diyerek kendisine hileli bir meşruiyet sağladığının bilincindeydi. Yani şu

andaki Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nin hukuki bir dayanağı yoktur. Yapılan cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerinde ise kendi iktidar olanağını sağlayarak, “trafoya kedi sokarak” kazanılan seçimler ise işin cabasıdır.

Erdoğan'ın halktan meşruiyet aldığına kendisini ve taraftarlarını inandırsa da, başta ABD ve Avrupa olmak üzere tüm dünya onun halktan aldığı bir meşruiyetinin olmadığını çok iyi bilmektedir. Özellikle otoriterliğini yükselttiği, CHP ve CHP'li belediyelere, İmamoglu'na saldırıları, tutuklamaları arttırdığı, döviz kuru ve enflasyonu kontrol altına alamadığı, sokakların canlandığı son aylarda halktan gelen tepkilerle halkın desteğini, “meşruiyetini” kaybetmekte olduğu görülmeye başlamıştır. Böyle bir durumda Çin ve Rusya dışında her kapitalist ülke lideri ABD'den aldığı destekle, “meşruiyetle” bir güven tazelemek ister. Bunun için ABD başkanından bir randevu almak, bir görüşme yapmak, bir fotoğraf çekirmek, hele hele Beyaz Saray'da kabul edilmek gerekir. Trump başkan olduğundan beri Erdoğan böyle bir kabul için can atmaktaydı. Bu onun için bir “can simidi” olacaktı. Çünkü böyle bir kabülden sonra güven yenileyerek, yeni

bir “meşruiyet” kazanarak halkın karşısına daha otoriter, “vazgeçilmez” başkan olarak güçlü bir şekilde çıkabilecekti.

Trump: Erdoğan'a bir “meşruiyet” verelim

Trump veya bir başka ABD başkanı o ülkeden ve onun “liderinden” istediğini almadan, ona ne randevu verir, ne de Beyaz Saray'da kabul eder. ABD Dışişleri Bakanı Rubio Erdoğan'ın bu randevu konusundaki ısrarını neden zor karşılandığını şöyle açıklar. Erdoğan'ın *“Trump Ukrayna'daki savaşı da, Filistin'denki savaşı da bitiremedi” ne dersiniz sorusuna verdiği cevapta, “İstediklerini söylerler, sonra Başkan Trump'la 5 dakika görüşmek için adeta yalvarırlar”* der. ABD Başkanı ile görüşmek

böylesine “zor” bir iştir. ABD Dışişleri Bakanlığı *“istediğimizi aldık”* demeden randevu gelmez. Erdoğan'a randevu verilmeden önce diplomatların ne konularda anlaştıkları bilinmiyor. Bilinen ise Trump'ın görüşmeden sonra “sevindirici gelişme” dediği THY'nin Boeing'ten 225 adet uçak ve dünyanın en pahalı LNG-gazını alacağı ve ABD mallarından vergi alınmayacağı haberi idi. Ama kendisinden istenen F-35 ve F-16'lar için ise yaptığı boş teselli vaatleriydi. “Eğer biz birşeyler alırsak, bir şeyler veririz” diye ima ettiği ise Eskişehir çevresindeki yüksek teknolojide kullanılan nadir toprak elementleri ile Balıkesir'deki uzay sanayiinde kullanılan bor madenleriydi.

Eh, bu kadar alım ve vaadden sonra randevu verilir. ABD randevu verirken bunun o lider için bir “meşruiyet” yenilenmesi oldu-

ğunu da şu veya bu konuda ilan eder. Erdoğan için bunu da ABD Ankara Büyükelçisi Barrack üstlendi. Barrack Trump'ın Erdoğan'a her şeyden önce “meşruiyet” vereceğini Trump'ın ağzından şöyle aktardı:

“Erdoğan 71 yaşına geldi. Türkiye bir demokrasi ama otoriter gibi. Başkan Trump dahice bir şekilde ‘Çözüm olarak ona meşruiyet vermeliyim’ dedi.” Ve Erdoğan Oval Ofis'de bu “meşruiyeti” aldı. Erdoğan bu “meşruiyeti” yalnız Trump'tan, ABD'den değil Avrupa'dan da aldı. Ekim ayında Türkiye'yi ziyaret eden İngiltere Başbakanı Starmer ve Almanya Şansölyesi Merz de Erdoğan'a verdikleri tam destekle ona yeni bir meşruiyet sağlamışlardır. ABD ve Avrupa'nın sağladığı bu “meşruiyet”in anlamı nedir. Erdoğan için bu çifte “meşruiyet” ne anlama gelmektedir.

Dışarıdan “meşruiyet”le muhaliflerine karşı eli rahatlayan Erdoğan

Türkiye'de “meşruiyet”i, halktan aldığı desteği tartışılan Erdoğan'ın ABD ve Avrupa'dan aldığı bu destekle, “meşruiyet” ile muhaliflere karşı sert, baskıcı tutumda elini rahatlatmıştır. Artık onun arkasında halkın olup olmadığı önemli değildir, onun arkasında ABD ve Avrupa gibi dünyanın en güçlü emperyalist devletleri vardır. O bunu halka kendisinin *“ilk defa dünyaca sayılan, takdir edilen, aranan bir Türkiye lideri oldu”* diye satmaktadır. Onun için bu desteğin anlamı, Batı'dan bir baskı gelecek diye endişe etmeden muhaliflerini istediği gibi ezebileceği, bertaraf edebileceği, sınırsız keyfi davranabileceği demektir.

Nitekim İmamoğlu'nu istediği gibi suçlayabilmekte, rehin alabilmekte, rehin aldığı diğer Kürt ve Türk aydın ve politikacılarını istediği kadar hapiste tutabilmekte, CHP'yi parçalamak ve yok etmek için istediği gibi davalar açtırabilmekte, kendisini eleştiren herkesi sabaha karşı tutuklatabilmekte, işçi ve emekçileri asgari ücretle çalıştırmakta, emeklileri yoksulluk sınırı altında aylıklarla yaşamakta bir beis görmemektedir. O kendisine böylece güçlü bir dokunulmazlık zırhı

sağlamış bulunmaktadır. Bu olayların binde biri mesela Çin'de vuku bulsa Batı medya ve politikacıları “insan hakları ve demokrasi” elden gidiyor diye yaygarayı basarlardı. Ama onlar Türkiye'de çığnayan insan hakları, demokratik hak ve özgürlükler konusunda serçe parmaklarını bile oynatmamaktadırlar. Türkiye'yi ziyaret eden ve partisi CHP gibi Sosyalist Enternasyonal'in üyesi olan İngiliz Başbakanı Stamer ne CHP ile görüştü, ne de İmamoğlu'nu ziyaret etti. Erdoğan ile İngiltere'nin Türkiye'ye ne satabileceğini görüştü ve gitti. Bir Hristiyan Demokrat olan Alman Şansölyesi de Avrupa'ya göçmen göçünü engelleyen Erdoğan'a teşekkür edip döndü. İmamoğlu ve diğer siyasi tutuklulardan,

çığnayan insan haklarından tek söz etmeden Türkiye'den, Erdoğan politikalarından memnun olduklarını belirtmekle yetindiler. Bu ise Erdoğan'a bizim dediğimizi yaptığın sürece sana ülkende yapacağın her şey için açık çek demekti. Batı artık Türkiye'de çığnayan insan haklarını görmeyecekti. Erdoğan istediğini yapmakta serbestti.

Arkasına emperyalistleri alan Erdoğan'ı ancak halk durdurabilir

Erdoğan'ın arkasında emperyalistler varsa, onlardan istediği gibi keyfi davranma yetkisi alıyorsa, sol ve demokratik güçlerin de işçi ve emekçi halk yığınlarını arkasına alması gerekir. Bu ise yepyeni bir yığın çalışmasını gerektirir. CHP mitingleri bir başlangıç, ama bunlar Erdoğan'ı durdurmak için yeterli değildir. Erdoğan'ı durdurmak için milyonların sokağa dökülmesi gerekmektedir. Ancak böylesi bir yığın hareketi emperyalistlerin Erdoğan'a verdikleri “meşruiyeti” geçersiz kılabilir. Bu da sol, demokrat, ilerici, devrimci, sosyalist ve komünist güçlerin birlikte çalışmalarına bağlıdır. Erdoğan'ı ömrünün sonuna kadar çekmemenin tek yolu işçi ve emekçi yığınlarını harekete geçirebilmektir.

Sorun oy meselesi mi, ülkenin geleceği meselesi mi?

Türkiye'nin birlik ve bütünlüğünü isteyenler İmralı'yı muhatap almalıdır!

Barış ALPER

KÜRT sorununda yeni süreçle ilgili TBMM'nde kurulan Milli Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu'un İmralı'da Öcalan'ı dinlemesi için gidecek heyete CHP'nin katılmama kararı alması büyük bir tartışmaya neden oldu. Ne var ki, tartışma ülkenin “Kürt Sorunu” gibi temel bir sorununun çözümü üzerine değil, “Öcalan” üzerinde yoğunlaştı, eski önyargılar ortaya döküldü. Oysa ülkenin içinde bulunduğu durum, bu tartışmanın

soğukkanlı, ülke çıkarlarını kendi çıkarlarının üstünde gören, bölgedeki gelişmeleri çok yanlı değerlendiren bir açıdan yürütülmesini gerekli kılıyordu. Artık herkesin Kürt sorununda, PKK ve Öcalan konusunda geçmişe değil geleceğe bakarak bir eşik atlamasını, Öcalan'ın muhataplık ve meşruiyet konularının halk tarafından çözülmüş olduğunu görmesi ve anlamasını, süreçte yol alınmasını bekliyordu. Maalesef öyle olmadı, küçük hesaplara, İmralı'ya gidip

gitmeme tartışmasına takılıp kalındı. Oysa burada söz konusu olan ülkenin 100 yıllık sorunu Kürt sorununun çözümü, ülkenin bugün büyük bir sorununu geride bırakması, yarın için bölgede ve dünyada daha güçlü çıkma olanağını yakalamasıydı. CHP bu tartışmalarda üzerine düşen sorumluluğunun gerektirdiği şekilde davranmadı veya dav-

ranmak istemedi. Eline geçen süreci hızlandırma, Kürtleri kazanma, iktidara baskı yapma gibi bir fırsatı heba etmiş oldu.

Ulusalci sol ülkenin geleceğini karartıyor

CHP'nin tutumu ilerici solcular ve demokratlar tarafından eleştirilirken, ulusalcı solcular tarafından hararetle desteklendi. İlericiler ve demokratlar *"Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu partisi CHP'nin, Türkiye'nin Kürt sorunu gibi temel bir konuda yapılacak görüşmede mutlak olması gerekir"* derken, ulusalcı solcular arasında *"CHP İmralı'ya gitmemekle en isabetli kararı aldı"*, *"CHP Devletin ve Meclis'in onurunu, şeref ve haysiyetini korudu"*, *"CHP'nin Öcalan'ı 'meşrulaştırma' amaçlı dizayn edildiği anlaşılan İmralı'ya gitmeme kararı son derece tutarlı ve doğru"* diyene kadar benzer çok fikir beyan eden oldu. Bunlar arasında Sözcü ve Cumhuriyet'ten, T24'e kadar kendisine sol, sosyalist, demokrat diyen, ama özünde ulusalcı sol veya Kemalist sol olan hatırı sayılır gazeteci, yazar, akademisyen, politikacı da bulunmaktadır.

Bu hatırı sayılır kişilerden bazıları son bir yıldaki gelişmeleri göz ardı edip bu tartışmaları da fırsat bilerek Öcalan'a yıllardan beri söyledikleri *"Teröristbaşı"*, *"katil"* gibi

ithamlarını tekrarlamaktan geri durmadılar ve eklediler: *"Cumhuriyet'in Meclisi, başka bir deyişle 'devlet' teröristin ayağına gider mi?"* *"Terörist başını meşrulaştırmak için İmralı'ya, ayağına gitmeye gerek yoktu"* deyip İngiltere'nin İRA'nın ayağına gitmediğini söyleyerek, iki olguyu eklektik biçimde birbiriyle karıştırıyorlardı. Bu söylemler gösteriyor ki, Türkiye'de bir kesim Kürt sorununun barışçıl ve demokratik yollardan çözülmesine ayak direktmekte, ülke ve bölge gerçeklerini göz ardı etmekte, PKK ve Öcalan teslim oluncaya kadar savaşın sürmesini istemektedir. Türkiye gerçeği ise bunların geride kaldığını, aşıldığını, ileriye bakılması gerektiğini, toplumsal barışın, halkların eşit, onurlu yaşamının sağlanması sorunlarının toplumun önünde durduğunu gösterdiğini vurgulamaktadır.

Seçmeninden ve oy kaybetmekten korkan CHP ve AKP

Bunlardan bazıları özellikle AKP ve CHP'nin seçmenlerinden gelecek tepkilerden, oy kaybetmekten çekindikleri için bu görüşmeye gönüllü olmadıklarını, son ana kadar açık tavrı alamadıklarını belirtmektedirler. Öcalan'ın Meclis Komisyonu tarafından muhatap alınması konusunda zımnî bir görüş birliği olmasına rağmen, bunu kamuoyunda açık deklare etmekten kaçınılmaktadırlar. Hem CHP hem AKP kaynakları, İmralı ziyareti konusunda kamuoyunda bir tepki olduğu tespitinden hareketle, görüşme olursa fotoğraf yayınlanmamasının doğru olacağı, hatta gidildiğinin bile kamuoyundan saklanabileceği, aylar sonra açıklanabileceği üzerinde durulduğu söyleniyordu. Bu nedenle CHP'nin katılmama kararından sonra AKP temsilcisi Hüseyin Yayman *"ben gitmedim"* diyerek gülünç duruma düşmüştü. Sonra Yayman'ın gittiği ortaya çıktı, ama şimdilik AKP seçmeninden bir tepki gelmedi. Hatta gidenler takdir aldı denilebilir. Halk sorunun barışçıl, savaşıçözümünden yanadır.

Ama bazıları CHP tabanında böyle bir kabul görme anlayışının olmayacağını söyleyerek: *"Eğer yanılıp da 'Hadi biz de*

İmralı heyetine katılalım, Öcalan'a gidelim' denilseydi, büyük bir ihtimalle seçmen tabanının depreme uğramış gibi sarsıldığını ve önemli bir bölümünün altından kayıp gittiğini görecekti” diye belirtmektedirler. Zira bunlar CHP'de çok etkin bir Kemalist ulusalcı damar bulunduğunu ve bunların Kürtlerin ulusal ve demokratik hakları konusunda büyük bir “hassasiyet” gösterdiklerini vurgulamaktadırlar. Bu kesimin ise başından beri sürece önyargılı davrandığı belirtilmektedir. Oysa bunlar bu “hassasiyetin” günümüzde bölgedeki gelişmeler karşısında vatana zarar vermeye başladığına hâlâ gözlemlerini kapatmaktadırlar.

Ortadoğu'daki gelişmeleri sıradan sayan bir aydın kesimi

Bunlardan bazıları da Ortadoğu'daki gelişmelere değinerek sürecin bu gelişmelerle ilişkisi yokmuş gibi davranabilmektedir: *“Emperyal sistemin Suriye'den başlayarak Filistin'den İran'a kadar Ortadoğu'yu yeniden tasarladığı süreçte, iktidar kendisine yer açmak için Öcalan kartını masaya koyuyor... İmralı'dan başlayan yol emperyal Ortadoğu planlarına, masada başlayan hikâye yeni anayasalı iktidar hesaplarına uzanıyor.”* Ortadoğu'daki gelişmeleri böylesine hafife alan, kendine yer açmaya çalışan iktidara, anayasa hesaplarına bağlayan dünyada yalnız Türk aydınlarıdır denebilir. Yine bir diğeri de *“AKP-MHP-DEM üçlüsünün Apo'nun ayağına gidip kabul edilmesinin ardında yatan oyun... kurulan tezgâh, karşımızda apaçık... Bu üçlü, yakın bir zamanda Anayasayı kendi istemleri doğrultusunda değiştirmeye kalkışacak”* diyebilmektedir. Türkiye'nin demokratik bir anayasaya ihtiyacı olduğu ve bu anayasanın ancak Kürtlerle birlikte yapılabileceği gerçeğini ise bunlar göz ardı etmektedirler. Kaldı ki, Kürtler, DEM Parti Kürt sorununun çözümünün ve Türkiye'nin demokratikleşmesinin CHP'siz “olmayacağı” sık sık vurgulamaktadır.

Yine bir diğeri açıkça düne kadar tersi söylenen bu gelişmeleri anlamadığını itiraf ederek soruyor:

“Peki sizce bu süreç niye başladı? Bilemiyorum. Düşünüyorum, şu sorulara mantıklı cevap bulamıyorum: Devlet, terörü bitirdiğini ilan etmişken neden terör örgütü liderinin kapısını çalar? Terör örgütü neredeyse çökertilmişken, neden hapisteki PKK elebaşı muhatap alınır? Peki bu süreç, PKK/KCK'nın güçlenmesine yol açmayacak mı?” Bunlar özellikle düne kadar Öcalan ve PKK'yı düşman gören Bahçeli'nin şimdi Öcalan'ı PKK'nın “Kurucu Önderi” diye tanımlayıp bu süreçte başı çekmesine bir anlam veremediklerini açıklamaktadırlar. İşte Türkiye'de anlaşılmayan veya anlaşılmaması istenmeyen soru tam da bu soru. Neden devlet böyle bir süreci başlatmak zorunda kaldı? O zaman biz de soralım!

Devlet Kürt sorusunda neden bir süreç başlatmak zorunda kaldı?

Geçen yıl 1 Ekim 2024 Meclis açılışında MHP lideri Bahçeli DEM Parti sıralarına giderek onlarla tokalaştı, iç çephehin öneminden bahsetti ve daha sonra grup toplantısında *“Öcalan 'terörü' bitirecekse gelsin, Meclis'te DEM Parti grubunda bunu açıklasın!”* dedi. Herkes Bahçeli'nin bu çıkışını anlayamadı. O zaman Esad daha Şam'da “güçlü” liderdi. Yalnız İsrail'in Gazze ve Lübnan'da, özellikle Gazze'de insanlık dışı barbarlığa varan saldırıları vardı. Ama İsrail'in gözü İran'daydı. İran'ın Suriye'de Esad'a, Lübnan'da Hizbullah'a, Gazze'de Hamas'a silah ve maddi yardımlarını kesmesini, Esad'ın, Hizbullah'ın ve Hamas'ın ortadan kaldırılmasını, İran'ın da elinin kolunun budanmasını planlıyordu. İsrail Hamas ve Hizbullah'ın liderlerini bir bir temizlerken dünya bu işin nerede biteceğini tahmin edemiyordu.

İşte İsrail saldırılarını arttırdığı bir dönemde İdlib'den Colani (Al-Şara) adlı El Kaideci HTŞ lideri çıkıp Halep üzerine yürüdü, ciddi bir direnişle karşılaşmadan Halep'i aldı. Bir hafta sonra 8 Aralık 2024'de Şam'ı alarak Esad'ı devirdi. Bir gecede İranlılar Suriye'yi terketti, Ruslar Suriye'deki üslerine çekildiler, İsrail Suriye'nin tüm askeri karar-

gahlarını, hava kuvvetlerini, mali ve tapu binalarını bombaladı. İsrail'in İran'ı bombalaması için bir engel kalmamıştı. İsrail de İran'ı bombalamaya başlamıştı. Artık Ortadoğu'da ABD ve Avrupa'nın desteklerinde güçlü bir İsrail devleti ortaya çıkmıştı. Güçler dengesi değişmişti, Türkiye'nin güneyinde bir koridor gibi Afrin'den İran sınırına kadar uzanan bölgede yaşayan Kürtler "birden" hem İsrail hem ABD için önemli bir konuma geldiler.

Türkiye Ortadoğu'da ve Suriye'deki değişimin içinde ve bir parçası

Türkiye başından beri Ortadoğu'daki, özellikle Suriye'deki gelişme ve değişimin içindeydi. Dünyada ne kadar İŞİD'çi, El-Kaideci Cihadist çete varsa binlercesini 2010'lu yılın başında topladı, Türkiye üzerinden Suriye'ye soktu. 2011'de Esad'a karşı

savaş başladı. Ama Erdoğan Cihatçıları önce Kürtlerin üstüne sürmeye kalktı. ABD olmaz dedi. ABD ile arası açıldı. Ruslarla arasını iyi tutmaya çalıştı. Rusların müsaadesiyle Afrin'e girdi. Daha sonra ilk Trump döneminde Gire Spi ve Sere Kaniye arasına bir cep gibi daldı. YPG/YPJ'nin İŞİD'i yenmesi sonunda İŞİD ve diğer El-Kaideci çete grupları İdlib'de toplandı. Bunların orada tutulmasını, "muhafaza" edilmesini Türkiye üstlendi. Rusya-İran ve Türkiye'nin katılımıyla Astana toplantıları başladı. Bugün geri dönüp bakıldığında bu toplantıların bir oyalama olduğu ortaya çıkmaktadır. Türkiye, Rusya ve İran'a bu cihatçı teröristler benim kontrolümde diyerek sürekli güvence verdi. Sık sık sorunlar

çıkiyordu, ama Türkiye her şey kontrol altında diyerek onları teselli ediyor, oyalıyordu. Ama kaçınılmaz olarak Rus ve Suriye birlikleri ile Türk birlikleri arasında arasıra çatışmalar bile yaşanıyordu. Her seferinde Türkiye'nin yumuşak davranmasıyla olaylar yatışlıyordu.

Türkiye böyle Rusları, İranlıları, Esad'ı "teselli", "idare" ederken Amerikalılar, İngilizler ve İsrail Suriye'nin geleceği konusunda planlar hazırlıyorlardı. 2024'ün yaz ve sonbahar aylarında plan ortaya çıkmaya başlarken Türkiye tarafından Kürtlerin Ortadoğu'da kilit bir rol oynayacağı görüldü. Özellikle ABD Kürtlerle İsrail arasında bir ittifak oluşturmaya çalıştığı ortaya çıktı. Böylece İsrail Kürtler üzerinden İran'a ulaşabilecek ve istediği gibi İran'a saldıracaktı. Bu plan çatıştırılırken Esad daha Şam'da iktidardadır, geleceğinden habersizdir. Ama Türk yetkilileri, derin devlet olayın içinde ve her şeyden haberdardı. Devlet, derin devlet birden ABD emperyalizminin ve İsrail Siyonistlerinin Kürtleri İsrail'le bütünleştirme planına vakıf olunca harekete geçme gereği duydu. Kürtler "elden" gidiyordu. Ne yapılmalıydı?

Yeni bir süreç başlıyor

Kürtleri ABD ve İsrail'e "kaptırmanın" tek yolu acilen Öcalan, PKK ve SDG ile anlaşmaktı. Önce Öcalan ile anlaşmak gerekiyordu. Çünkü Öcalan hem PKK hem SDG üzerinde büyük etki sahibiydi, onların "kurucu önderi" idi. Fiilen başkanlarıydı. Onun sözünden çıkmayacaklarını tarih göstermişti. Olaylar gösterdi ki; devlet, yani Erdoğan ve Bahçeli ve derin devlet aynı fikirdeydi. Türkiye'nin elini çabuk tutması, bir çıkış yapması gerekiyordu, ama nasıl? İşte burada derin devlet bu görevi Bahçeli'ye verdi. Bahçeli de 1 Ekim 2024'de DEM grubunu ziyaret etti ve daha sonraki kendi grup toplantılarında Öcalan'ın "umut hakkı"ndan yararlanmasından, özgürlüğüne kavuşmasından bahsetti, "Terörü durduracaksa gelsin Meclis'te konuşsun!" demeye başladı. Süreç işte bu nedenle, Kürtleri kaybetme tehlikesi

karşısında Kürtleri kaybetmemek, kazanmak hedefiyle böyle başladı.

Düne kadar Öcalan ve PKK'ya demediğini bırakmayan Bahçeli'deki bu değişikliği maalesef “anlı-şanlı” aydınlarımız anlayamadı veya anlamak istemedi, kafasını kaldırıp “*bölgede ne oluyor?*” diye bakamadı. “Vatana” karşı kurulmakta olan “komployu” görüp yorumlayamadı. Bunun yerine Erdoğan'ın bu gelişmelerden nasıl çıkar sağlayacağı hesapları yapmaya kalkıştı. Emperyal sistemin Ortadoğu'yu yeniden tasarladığı süreçte, Erdoğan'ın “*kendisine yer açmak için Öcalan kartını masaya koyuyor*” gibi miyop bir görüş ileri sürebiliyorlardı. Bahçeli ile Erdoğan arasında bu alanda devlet politikası konusunda temel bir fark yoktur. Bahçeli sürecin hızlı yürümesini, “elin” çabuk tutulmasını, seçmen ve oy hesaplarının yapılmamasını dayatırken, Erdoğan seçmen ve oy hesapları yapmakta, iktidarda kalmak için fırsatlar kollamaktadır. Sürecin yürümesi konusunda AKP de, MHP de, CHP de ve tehlikeyi kavrayan diğer partiler de hemfikirler. Artık şu görülüyor ki, Kürtlerle birlik-dayanışma, kardeşlik kurulamaz, demokrasi geliştirilemezse, Türkiye Ortadoğu'da “cüce” bir devlet olarak kalacaktır.

Emperyalizme ve Siyonizme karşı bir Öcalan ve PKK

Devlet ve derin devlet bu konuda Öcalan'la görüşmeye gittiğinde, önerilerinin Öcalan tarafından büyük bir memnuniyetle kabul edildiğini tespit etmiş ve hemen harekete geçmiştir. Silahlar susacak, örgüt kendini feshedecek, siyasi alanda demokratik mücadeleye geçecek. Birçok “anlı-şanlı” aydının anlayamadığı Öcalan'ın bu tutumudur. Bunun için Öcalan'ın mücadele tarihine bir bakmak yeterlidir. Öcalan Türk devletinin Kürtlere karşı uyguladığı, inkâr, imha ve asimilasyon politikasına karşı Kürtlerin silahlı mücadeleyi başlatmak zorunda kaldığını, hedeflerinin silahlı mücadele değil, demokratik siyasi mücadele olduğunu kaç kez ilan etmiş, kaç kez ateşkes ilan ettiğ-

ni açıklamış, ama her seferinde Türk devleti “elinin tersi” ile bu önerileri reddetmiştir. Şimdi ise devlet kendi gelmiş ve “*Suriye'den Türkiye'ye gelmekte olan emperyalist-siyonist bir tehlike var; bunu birlikte göğüsleyelim demiştir*”. Öcalan'ın işte “memnuniyetle” kabul ettiği öneri budur. Çünkü emperyalizme ve Siyonizm'e karşı mücadele Öcalan, PKK ve SDG'nin temel amacıdır.

Öcalan Denizlerin, Çayanların, Cemgillerin, Kaypakkayaların yarattığı 68 Hareketinin emperyalizme karşı mücadeleleri içinde yetişmiş, sonra Bekaa Vadisi'nde Siyonistlere karşı durmuş, ABD ve Avrupa Emperyalizmi'nin, İsrail Siyonizmi'nin Ortadoğu'daki oyunlarını bilfiil yaşamış biridir. Asla emperyalizm ve siyonizmle anlaşamayacak olan devrimci bir görüşe sahiptir. Kurduğu ve lideri olduğu örgütler PKK, YPG/YPJ de aynı görüşe sahiptirler. Burada PKK ve SDG liderlerinin zaman zaman bu emperyalist-siyonist kamptan bazı askeri ve sivil uzmanlarla veya komutanlarla görüşmesi bu gerçeği değiştirmez. Bu dünyada herkes herkesle konuşur. Ama ne PKK ne SDG emperyalizm ve Siyonizmi asla Türkiye'ye tercih etmiştir. Onlar hep Türkiye ile birlikte olmak istemişlerdir ve bunun için şu 100 yıllık inkâr ve imha, asimilasyon politikasından vazgeçilmesini, demokratik bir Türkiye'de eşit haklı kardeşçe birlikte yaşamayı istemişlerdir. Türkiye ise onların bu istemini hep reddetmiş; tek devlet, tek millet, tek, dil, tek din diye dayatmıştır. Şimdi Türkiye Öcalan sayesinde bu girdaptan çıkmak için bir fırsat yakalamıştır, bu

fırsat seçmen ve oy hesapları gibi küçük çıkarlara heba edilmemelidir. Başlayan sürece geniş bakmak gerekmektedir.

Suriye-Rojova ve devletin “yüz vermediği” Salih Müslim

Bugün Türkiye politikacı ve aydınları SDG, YPG ve PYD'yi ABD emperyalizmiyle işbirliği yapmakla, Türkiye'ye “ihanet” etmekle suçlamaktadırlar. Bu yaklaşım kendisini hep haklı gören Türk sol aydınının büyük bir zaafıdır. Zira Suriye Kürtlerini ABD'nin “kucağına” iten Türkiye'nin ta kendisidir. 2011 yılında Cihadistlerin saldırısıyla Suriye'de iç savaş başladığında Suriye Kürtlerinin siyasi örgütü olan PYD Başkanı Salih Müslim devlet davetiyle Türkiye'ye geldi. Türk devleti Salih Müslim'den “muhalafetle” birlikte Esad'a karşı savaşmasını ve özerk yönetim kurmasını ve PKK'ya karşı gelmesini istedi. Ama Suriye Kürtleri Cihadistlerle birlikte Esad'a karşı hareket etmek istemiyorlardı. Onlar hem Cihadistlere hem Esad'a karşıydılar, ikisinden birini tercih etmek istemiyorlardı. Salih Müslim 3-4 kez Türkiye'ye geldi, gitti. Her

seferinde bu dayatmaların kabul edilemeyeceğini belirtti, kendilerinin İŞİD kuşatması altında olduğunu, İŞİD ile başbaşa bırakılmaması gerektiğini, Türkiye'nin kendilerine yardım etmesini söyledi. Ama Türkiye Salih Müslim'i reddetti. İŞİD Kobane'yi kuşatmıştı. Erdoğan “Kobane düştü, düşecek” diyerek Kobane'nin düşmesini bekliyordu. İŞİD'in gerçek amacını çözen ABD Kobane'de Kürtlerin yardımına yetişti. Havadan ABD desteği alan Kürtler İŞİD'i püskürttü ve YPG/YPJ İŞİD'i yenen “kahraman” güç olarak dünya kamuoyunda takdir gördü.

O tarihten beri Suriyeli Kürtler, SDG, YPG/YPJ, PYD ABD emperyalizminin ne olduğunu bile bile ABD ile “iyi” ilişkiler kurmaya başladılar. Bu karşılıklı bir çıkar ilişkisiydi. Eğer Türkiye o zaman Salih Müslim'i kazansaydı, İŞİD'e karşı Kobane'yi korusaydı bugün Salih Müslim ve komutan Mazlum Abdi ABD'nin değil Türkiye'nin yanında olurdu. Şimdi kalkıp “Kürtler emperyalizmle işbirliği yapıyor” demeden önce, Türklerin kendi hatalarını görmeleri gerekir. Ama vakit geç değil. Akıllı davranılırsa SDG, Mazlum Abdi bugün de kazanılabilir.

Bugün Türkiye için yeni sürecin bir yanı PKK'nın kendini feshetmesi ve silah bırakması ise, diğer yanı da Suriye ve Suriye'deki Kürtlerin, SDG, YPG/YPJ, PYD'nin yeni Suriye'de alacakları tutumdur. Türkiye bu güçlerin silahsızlandırılmasını veya Suriye ordusuna entegre edilmesini istemektedir. Kendi yetiştirdiği El-Şara'ya Suriye teslim edilirken Suriye toplumunu oluşturan Arap ve Kürtler dâhil halklar, mezhepler, azınlıklar barış ve huzur içinde eşit yaşayabilecekleri demokratik bir Suriye isteklerini göz ardı etmektedir. Türkiye Suriye'nin çok halklı yapısını dikkate almadan El Şara'ya bir Suriye Arap Cumhuriyeti'ni dayatmaktadır. SDG Komutanı Abdi El-Şara ile entegrasyon konusunda 10 Mart 2025'de bir anlaşma yaptı. Ama El-Şara cihadistlerinin Alevilere ve Dürzilere sürekli saldırması, katliamlar yapması karşısında Kürtler Suriye'nin birlik ve bütünlüğünü savunurken El-Şara'ya karşı da temkinli davranmak zorunda kalmaktadırlar. Türkiye El-Şara'yı destekleyip Kürtlere dayatmalarda bulunurken yine bir hata yapmaktadır. Suriye Kürtlerini kaçırtmaktadır. Öte yandan yeni süreçte Öcalan'ın Mazlum Abdi'ye baskı yaparak Suriye'de gelişmelerin hızlandırılması beklenmektedir. CHP'nin katılmadığı Meclis Komisyon heyetinin İmrâlı'da Öcalan ile görüşmesinin ana konusundan birinin Rojova olduğu bildirilmiştir. Öcalan kendisinin bu sorunu çözebileceğini söylediği belirtil-

mehtedir. Bu fırsatların kaçırılmaması yalnız Kürtlerin değil, Türkiye'nin de çıkarımadır.

Öcalan'ın muhataplığı neden kabul edilmek istenmiyor

Türk aydın ve CHP dahil muhalefet güçleri Öcalan'ın muhatap alınmasına, onunla Kürt sorununun müzakere edilmesine, herhangi bir şekilde Öcalan'la konuşulmasına, çözüm üretilmesine karşıdır. Bu CHP'nin İmralı heyetine katılmama kararıyla başlayan tartışmalarda bir kez daha ortaya çıktı. Bazıları neden Öcalan'ın “biricik muhatap” alındığını, bir diğeri “*neden hapisteki PKK elebaşı muhatap alınır?*” diye sormakta, bir diğeri de “*meşru olmayan muhatap alınmaz*” demekte, bir başkası “Meclis komisyonu tarafından muhatap alınmasını” eleştirmektedir. Bazıları da “*Öcalan'ı 'kurucu önder's ayıp TBMM'ye muhatap etti*” diye Bahçeli'ye kızmaktadır.

Bunlara söylenecek bir söz varsa o da, bunlar kendi egoları için ülkeyi düşünmeyen hayalperestlerdir. Ülkede ve bölgede 41 yıldır bir savaş gidiyor, Ortadoğu'daki son gelişmeler ülkenin güvenliğini tehdit etmektedir. Erdoğan İsrail'in Filistin-Gazze'ye, Lübnan'a, Suriye ve İran'a saldırılarını değerlendirirken İsrail'i kastederek, “*Dicle ve Fırat arasındaki vatan topraklarımıza göz koyacaklar. Önünde poz verdikleri her haritayı bu açıp açık söylüyorlar*” demesi boşuna değildir. Erdoğan'ın burada sözünü ettiği harita Netanyahu'nun BM toplantısında da gösterdiği Tevrat'da vaadedilmiş Urfa ve Antep'i de kapsayan toprakları içeren Arz-ı Mev'ud haritasıdır. Bu amaca ulaşmanın ilk adımı İsrail'le Kürtlerin ittifakının oluşturulmasıdır. Bu ittifakın şu an gerçekleşmesini engelleyen Öcalan'dır. Öcalan'ın Türkler için bir şans olduğunu yalnız Bahçeli'nin bilmesi yeterli değildir, tüm Türklerin bilmesi, kamuoyuna gerçeklerin açık söylenmesi gerekmektedir.

Ayrıca bunu önemsemeyenler şu gerçeği de bilmeleri gerekmektedir: Bir çatışmada, savaşta müzakere taraflar arasında, o tarafların göstereceği müzakerecilerle yapılır.

Kürtler, PKK kendi müzakerecilerinin Öcalan olduğunu belirtti. Türk tarafı içinde müzakereci devlettir ve şu anda devletin başı olan Erdoğan'dır. Türklerin Öcalan'ı muhatap almama, kabul etmeme, meşruiyetini tartışma diye bir lüksü yoktur. Öcalan meşruiyetini Kürt halkından almaktadır. Türkler istese de istemese de o Kürt halkının önderidir. Kaldı ki Öcalan tüm yetkilere sahip bir Başmüzakereci olduğunu da verdiği ve uygulattığı kararlarla ispatlamış, yani Türk kamuoyunda da meşruiyet kazanmıştır. PKK'ya “*örgütü feshet!*” dedi, PKK kendini feshetti, “*silahları bırak!*” dedi, silahları bırakmaya başladı. Bundan sonra atılacak adımları devlet yine onunla saptayacaktır. Bu adımların saptanmasına Meclis de dahil olmak istedi ve bir komisyon kurdu. Bu komisyonun ilk “muhatabının” Öcalan olması ve Öcalan'la görüşmesi gerekmez miydi? Gerekirdi, ama CHP kendisine biçilen, beklenen rolü oynayamadı. Hem Kürt hem Türk kamuoyu Cumhuriyet'in kurucu partisi CHP'nin de yeni bir yaklaşım geliştirerek, ileriye dönük davranarak Öcalan'ı muhatap ve meşru kabul ederek süreci geliştirmesini, Kürt-Türk kardeşliğine gereken ivmeyi vermesini, topluma bir eşik atlatmasını bekliyordu. Maalesef CHP bu fırsatı kaçırmış oldu. CHP'nin Erdoğan tarafından kendisine, İmamoğlu başta olmak üzere belediye başkanlarına yapılan saldırılara karşı bir cevabı Öcalan görüşmesi üzerinden vermeye kalkmak ülke ve toplum gerçekliği ile bağdaşmayan bir yaklaşım olmuştur.

Özgür Özel ve “celladına âşık olmak”

Hatta kamuoyu Meclis Komisyonu'nun böyle bir rol üstlenmesini ilk isteyen Cumhuriayet'in kurucu partisi olarak CHP'nin olmasını bekliyordu. Çünkü bu kez emperyalizm ve siyonizm, CHP'nin kurucusu olduğu Cumhuriyet'in köklerine saldırmakta ve bunun için Kürtleri Türklerden koparmak ve Türkiye'yi Ortadoğu'da cüce bir devlet olarak bırakmak, İsrail'i Ortadoğu'nun düzenleyici gücü olarak ikame etmek istemektedir. Özel'in bu tehlikeleri kendi tabanına, ulu-

salcı Kemalistlerine anlatması gerekirken yangının üstüne benzinle gitti. CHP içinde ve dışındaki Kürt, PKK, Öcalan karşıtlarını güçlendirdi. Onlara Kürt sorunu gibi önemli bir sorunda Erdoğan gibi oy hesapları yapılmaz, şimdi yığınlara gerçekleri anlatma zamanı, sürecin başarıya ulaşmasıyla Türkiye bölge ve dünyada daha güçlenecek ve demokratikleşecek diyemedi. Bunu yap-saydı tabanı daha da genişleyecek, seçimi bile kazanma şansı muhakkak daha da artacaktı. Maalesef ülke ve partisi için bir fırsatı kaçırmış oldu.

Özel bununla da kalmadı. CHP'nin 39. Kurultayında süreçle ilgili yaptığı konuşma-da direk DEM'i hedef alarak yakışık olmayan saldırılarda bulundu ve şöyle seslenerek, *"Herkesi Stockholm Sendromu'na kapılmama-ya, dün elinden zor kurtulduğumuz celladımıza âşik olmamaya davet ediyorum"* dedi. Bu açıkça Özel'in DEM'in Erdoğan ile yaptığı görüşmelere de karşı olduğunun ağır bir ifadesiydi. Kürtler, hele DEM'liler "cellatlarını" çok iyi bilirler. Gerekirse "cellatlarla" konuşmasını da bilirler. Kaldı ki, son 41 yılda iktidar olup da Kürtlerin "celladı" olmayan bir parti kaldı mı? Gün "cellat" arama günü değil, barışabilme zamanıdır, bunu başarma zamanıdır. DEM yöneticileri bazı kendine solcu diyen aydınların Kürtlere karşı ulusalcı, saldırgan dillerini ve CHP'nin bazı tutumlarını eleştirdiklerinde, *"DEM Parti diline hâkim olmalı"* diye çıkışmışlardı, şimdi CHP'ye de böyle bir uyarı gerekmiyor mu?

Erdoğan bugün yürütmenin başındadır.

Türk tarafında muhatap Erdoğan'dır. Bir anlaşma yapılacaksa onunla yapılacaktır. Yoksa Kurultayda CHP'nin kabul ettiği Kürt programı bir anlaşma değil bir tartışma metnidir. Şu an görüşmelerin Erdoğan ile yapılmasına kızmak değil, CHP'nin Kürt sorununu tabanına anlatması ve sürecin başarısı için hükümet üzerinde baskı oluşturmaları gerekmektedir. Unutulmamalı ki, CHP ile Kürtlerin birlikte olmasından daima Türkiye'nin demokratikleşmesi kazanacaktır. "Kentsel uzlaş" bunun ispatıdır. Bu aşamada kimse müttefiklerini harcama lüksüne sahip değildir.

Sürece yığınların sahip çıkması için mücadele açılır

Basında Meclis Komisyonu'nun İmralı ziyaretiyle yaşanan ve yukarıda bazı örnekleriyle verilen tartışma bir gerçeği bir kez daha göstermektedir. Bir yıldan fazla bir zamandır süreç üzerinde tartışılmaktadır. Ama süreç hâlâ yığınlara inmiş değildir. İnmesi için de kimse uğraşmıyor. Çünkü süreç sıcak bir patates gibi görülmektedir, kimse dokunmak istemiyor. Dokunan *"elim yanacak!"* diye korkmaktadır. Yani dokunan, yani süreci açık destekleyen, Öcalan'ın muhatap alınmasını savunan her parti *"seçmenim bunu kabul etmez, oy kaybederim"* diye korkmaktadır. Herkes düne kadar *"katil"*, *"terörist başı"* dediği birine şimdi *"muhabatımız"* demekten çekinmektedir. Yığınların bunu kabul etmeyeceğinden endişelenmektedir. Bunun için MHP dışında herkes üç maymunu oynamaktadır. Uzun vadeli ülke çıkarları kısa vadeli parti ve iktidar çıkarlarına feda edilmektedir. Ortadoğu'da ülkeyi büyük tehlikeler beklemektedir. Bir an öne Kürt-Türk kardeşliğinin sağlanması gerekmektedir. O zaman ne yapmalı?

Görülen o ki, ne AKP, ne CHP ne de başka bir parti yığınlara sürecin nedenlerini anlatamayacaklardır. Tersine basın yayın yoluyla Kürt, PKK, Öcalan husumeti sürdürülecektir. Bu koşullarda yığınlara süreci ve Kürt sorununu anlatma yükümlülüğü yine

sol ve demokratik güçlerin, devrimcilerin, sosyalist ve komünistlerin omuzlarında olacaktır. Küçük de olsa herkes kendi çevresinde, işçi, kadın, gençlik, çevreci grubunda veya buluşmalarında süreç konusunu gündeme getirmeli ve tartışmalıdır. Ortadoğu'dan gelen tehlike anlatılmalıdır. Güçlü bir Türkiye ancak Kürt-Türk birlikteliğiyle mümkündür. Selahattin Demirtaş'ın dediği gibi, barış Türk ve Kürt analarının, gençlerinin buluşup birbirlerini tanımaları, anlamaları ve sevmeleriyle sağlanacaktır.

Bu başarıldıkça Türkiye güçlenecektir. Türkiye'nin demokratikleştirilmesiyle Kürt sorununda ulaşılacak bir çözüm birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Bunları birbirinin karşısına

koymak, önce demokratikleşme, sonra Kürt sorunun çözümü veya önce Kürt sorununun çözümü, sonra demokratikleşme gibi düz mantıksal yaklaşımlar yanlıştır. Bunlar arasındaki bağ diyalektiktir. Kürt sorunu çözülürken kayyımlar kalkacak, Türkiye demokratikleşecektir, Türkiye demokratikleşirken ve kayyımlar kalkarken Kürt sorunu da çözülecektir. Yeter ki her iki durumda yığınlar ayağa kaldırılabilsin ve hem demokrasiye hem sürece sahip çıkabilsin. CHP'nin şimdiki mitingleri bunun için yeterli değildir.

Daha geniş, daha büyük yığın kalkışmasına ihtiyaç vardır.

Başarılacak olan budur!

Partimiz TKP'nin üyesi ve savaş eri, Kürt halkının ve Türkiye halklarının yiğit evladı, işçi sınıfının demokrasi ve sosyaalizm, Kürt halkının barış ve özgürlük mücadelesinin yılmaz savunucusu, Marksçı-Leninci ilkelere, komünizm davasına, proletarya enternasyonalizmine ardıcıl bağlılığı ile tanınan, hayatını bu davaya adanmış, öğretmen olarak çalıştığı Berlin'de binlerce öğrenciyi bu anlayışla yetiştirmiş, onları meslek sahibi yapmış, velilerle, işçi aileleriyle sıkı bağlar kurmuş, göçmenlerin ırkçılığa, yabancı düşmanlığına karşı, entegrasyon ve eşit haklar için mücadelesinde en önde yer almış, sevilen ve sayılan,

Berlin'in Ergün Hocası, **Ergün Sönmez'i**

yaşadığı İsviçre'de 19 Aralık 2025 günü kaybettik.

Cenazesi doğup büyüdüğü Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde toprağa verilecektir.

Onun mücadelesi ve anısı barış, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm savaşımında yaşayacaktır.

Ocak ayında Berlin'deki öğrencileri, dost ve yoldaşları, partisi onun yaşam ve mücadelesini anlatan bir anma toplantısı düzenleyeceklerdir.

Ailesinin, dost ve yoldaşlarının, komünist ve devrimcilerin, Türkiye işçi sınıfının, Kürt halkı ve Türkiye halklarının başı sağolsun.

TKP – 1920

www.tkp-online.com

“Politika Gazetesi” facebook sayfasında bir duyuruya göre, bazı eski TKP'lilerden oluşan bir grup, TKP'nin 7. Kongresi'ni topladıklarını ilan etmişlerdir.

Duyuruda, kongre delegelerinin TKP'nin eski bazı PB ve MK üyelerinden, DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların eski yöneticilerinden ve diğer partiye yakın yığın örgütleri yöneticilerinden, “veteranlardan” oluştuğu, TKP'nin fesih kararının iptal edildiği, likidasyona son verildiği, 1983'deki TKP 5. Kongre Programının temel yönelimlerinin korunduğu açıklanmaktadır.

Bu açıklamalar aydınlatıldığında bu sözde kongrenin ne kadar sahte olduğu, gerçekleri çarpıtan, işçi sınıfını ve emekçi halklarımızı yanıltan, Marksizme-Leninizme, komünizme sempati duyan genç kuşakların kafasını karıştıran, ortalığı bulandıran bir nitelik taşıdığı ve hedef güttüğü, toplananların da ne kadar iki yüzlü olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Bunlar, TKP'nin eski PB ve MK üyelerinin, DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların eski yöneticilerinin, bazı “veteranlar”ın kongreye katıldıklarını söyleyerek kendilerine ve kongrelerine bir meşruiyet kazandırmaya, Suphilerden, Nazımlardan, Bilenlerden gelen devrimci gelenek ve ruhu sürdürdüklerini ima etmeye çalışmaktadırlar. Ama gerçekler öyle değildir. Yaptıkları kongre kendilerini ve bu niyetlerini açıkça ele vermekte, yalanlamaktadır. Kimdir bu sözde kongreye

katılan eski PB ve MK üyeleri, DİSK yöneticileri, “veteranlar”?

Kongreye katıldıkları ileri sürülen eski PB ve MK üyeleri TKP'den atılmış, parti moralini, TKP'ye, Marksist-Leninist ilkelere bağlılığını kaybetmiş kişilerdir. Bunlarla yapılan bir kongre TKP'nin devrimci geleneğine hakarettir. Böyle bir kongrenin meşruluğu baştan yok olmuştur.

DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların eski yöneticilerinin katılımı da aynı işlevi görür. Bunlar 70'li yıllarda Kemal Türkler'in DİSK ve sendikalarına yerleştiği sınıf ve kitle sendikacılığı, tabanın söz ve karar sahibi olduğu ilkelerini 90'lı yıllarda ellerinin tersiyle itip, kapitalist uzlaşmacı sosyal sendikacılığı savunan, işçi sınıfını devrimci ruhtan uzak tutan, kendi kişisel çıkarlarını başat yapan sözde sendikacılar. Bunların çoğu yurt dışında göçmenlikten döndükten sonra başta Maden-İş olmak üzere kayyımların kalkmasıyla sendikaların parasına çöküp kendi aralarında bölüşerek, burjuva basınında alay konusu olarak işçi sınıfına, partiye ihanet ederek ne mal olduklarını göstermiş kişilerdir. Bunların katıldığı kongreden ne çıkar?

Bunlar ve sözde kongreye katılan “veteranlar” ve diğerleri aynı zamanda 1983'deki 5. Kongre'de TİP ve diğer sol örgütlerle birliğin açtığı likidasyonu Kemalistlerle bütünleşmeye kadar götüren ihanet politikasının savunucularıdır. Bunlarla kongre mi olur? Bu açıkça yeni bir fraksiyonculuk, bölücülüktür.

Komünist morali yok olmuş, TKP'li olmanın verdiği devrimci ruhu kaybetmiş,

Marksçı-Leninci ilkelerden kopmuş, kendi çıkarlarını işçi sınıfının ve emekçi halklarımızın çıkarlarının üstünde tutan, likidasyon döneminde savrulmuş, çürümüş, saf değiştirmiş bu kariyerist, bencil, opotünist, çıkarıcı, soysuzlaşmış eski “üye ve kadrolarla” TKP'nin bir kongresini yapmak bu grubun ikiyüzlülüğünün, ahlâksızlığının açık ifadesidir. Yapılan kongre likidasyon ve ihanetin devamıdır. Böyle bir kongre Suphilerden, Nâzımlardan, Reşat Fuatlardan, Yakup Demirlerden, Bilenlerden gelen TKP'nin Marksçı-Leninci devrimci geleneği ile bağdaşmaz, onların kemiklerini sıızlatır. Buna asla izin verilemez. Şunu herkes bilsin ki, kotarılan sözde 7. Kongre Suphilerden Bilen'e kadar devrimci geleneği savunan Marksçı-Leninci kadrolarca yok hükmündedir.

“Likidasyona son verdik, TKP'nin fesih kararını iptal ettik” diyerek kongreye katılan bu sözde eski PB ve MK üyeleri, “veteranlar” sebep oldukları, işledikleri ve hizmet ettikleri likidasyon suçundan ve ihanet politikasından kendilerini aklamaya çalışırken, 1983'deki 5. Kongre'nin “temel yönelimlerine” bağlılıklarını belirterek bir özeleştiriyi yapma niyetinde olmadıklarını, hâlâ likidasyonu daha da derinleştirmekten, ihanet politikasını sürdürmekten vazgeçmediklerini ortaya koymaktadırlar.

1983'deki 5. Kongre Nabi Yağcı'nın da itiraf ettiği gibi kendisiyle gerçekleşen TKP tarihinde bir kırılmadır, kendi deyişiyle “bir kopuş, ideolojik/politik tarihsel bir yol ayrımıdır.” Bu “kopuş”, bu “yol ayrımı” ise TİP'le başlayan, Kemalistlerle biten birleşme politikası ve sürecinin Marksizm-Leninizmden bir kopuş, burjuvazi ve ideolojisiyle bir uzlaşmaydı.

Bu “kopuş” ve “tarihsel yol ayrımı” partimizde yeni değildi. Bu ilk kez 1925'de Şefik Hüsnü ile başlayan Nedim Tör, Şevket Süreyya ile devam eden, 68 devrimci hareketini burjuvazinin kuyruğuna takan Mihri

Belli ve Kıvılcımlı ile 60'lı, 70'li yıllara kadar gelen Kemalistlerle uzlaşma politikasıdır. Bu politika Bilen'in 1973'de başlattığı ATILIM'la kesinkes kırıldı, partide yeniden Marksçı-Leninci ilkeler, burjuvazinin en gerici işbirlikçi kesimlerine karşı devrimci mücadele ruhu üstün geldi. Ama 1983'de Nabi Yağcı'nın Genel Sekreter olduğu 5. Kongre Bilen'in 73 Atılım'ından kopuştu, yol ayırımında yeniden burjuvaziyle uzlaşma yoluna girmeyi. Sözde 7. Kongreyi kotaran eski PB ve MK üyeleri, “veteranlar” 1983'de 5. Kongre ile girdikleri bu likidasyon ve ihanet yolunu sürdüreceklerini göstermektedirler. Partiyi kendi kariyerlerine, çıkarlarına alet etmeye kalkmaktadırlar.

Bu kongreyi kotaranlar bilsinler ki attıkları adımın, gittikleri yolun sonu devlet icazetli Kemal Okuyan SİP-TKP'sinin ve Erkan Baş TİP'inin üstlendiği görev ve işlevden bir farkı olmayacaktır. Bencil girişimleri TKP'nin devrimci geleneğini yok etmek, bu geleneğin gelecek nesillere aktarılmasını engellemektir. Ama onlar bunu başaramayacaklar.

Günümüzde komünist olmak TKP'li olmaktır. TKP'li olmak, Suphilerin, Nejatların kurduğu, Nâzımların, Reşat Fuatlardan, Yakup Demirlerin, Bilenlerin yaşattığı, Şikoların, Yelkencilerin ayağa kaldırmak için mücadele ettikleri TKP'yi savunmaktır. Ancak bu anlayışla ayağa kaldırılacak bir TKP işçi sınıfının sınıf mücadelesini Suphilerin, Bilenlerin devrimci ruhuyla, Marksçı, Leninci ilkelerine bağlı olarak yükseltebilir, başta Kürt halkı olmak üzere halklarımızın barış, demokrasi, eşitlik ve özgürlük mücadelesini başarıyla yürütmesine katkısını sağlayabilir.

Likidatörlere, opotünistlere, fraksiyonculara, bozgunculara, kariyeristlere, çıkarıcılara, komünist morali olmayanlara partide yer yoktur!

TKP- 1920 www.tkp-online.com

AÇIKLAMA:

Mugaffer Erdogan'ı kaybettik

HAYATINI komünizm davasına hasreden, 60'lı yıllarda işçi ve vitray ustası olarak çalıştığı Berlin'de TKP ile ilk ilişkiyi kuranlardan, Berlin Parti Komitesi'nin ilk üyelerinden olan, partinin bir dönem en gizli işlerini titizlikle yürüten, başta YENİÇAĞ ve Nâzım Hikmet'in tüm eserleri olmak üzere parti yayınlarını yığınlara ve Türkiye'ye ulaştıran,

Partisine, onun Marksçı- Leninci ilkelerine bağlı, kararlı ve tutarlı, sakin ve mütevazı tutumuyla, işçi ve emekçilerin, öğrenci ve aydınların saygısını kazanan, çalıştığı SİEMENS fabrikasında yoğun olarak bulunan Türkiye'den işçilerin güvenini kazanıp onların IG Metall sendikası temsilcisi, işyeri işçi temsilcisi (Betriebsrat) olan, onların ekonomik ve sosyal eşit haklarla Alman toplumuna entegrasyonu için ardıcıl mücadele eden, onlara işçi sınıfının ve halkımızın, ülkemizin kurtuluşunun barış ve özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesiyle sağlanacağını yılmadan anlatan ve onlar arasına da yayan

Partimiz TKP'nin çalışkan ve fedakâr emektarı, Berlin'in Mugaffer Abisi,

Mugaffer Erdoğan'ı

21 Aralık 2025 günü Berlin' de kaybettik. Cenazesi İstanbul'da defnedilecektir.

Yoldaşları ve yol arkadaşları, dostları 2026 Ocak ayı içinde onun yaşam ve mücadelesini anlatan bir anma toplantısı düzenleyeceklerdir.

Ailesinin, dost ve yoldaşlarının, komünist ve devrimcilerin, eski SİMENS'li işçi arkadaşlarının başı sağolsun.

TKP-1920

www.tkp-online.com

Bıçak kemiğe dayandı: **Açlık sınırı altında 2026 asgari ücreti bir kırılmazdır!**

Ceylan DENİZ

SONU belli bir Türk “dizi filmi”ndeki gibi haftalardan beri süren 2026 asgari ücret tespit komisyonu yıl sonuna az bir süre kala toplantılarını bitirdi ve 2026 yılı için asgari ücreti açıkladı: 28 bin 75 TL. Hani halk arasında derler: “*Bozdur bozdur harca, neye yetecek.*” Emekçiler ise bu miktarı belirleyen komisyon üyelerine: “Sen bu parayla bir ay geçin de görelim” diyor. Zira saptanan bu miktar açlık sınırının da enflasyon sınırının da altında. O zaman bu miktarın ne demek olduğunu anlamak ve anlatmak için önce temel birkaç bilgi:

Açlık ve yoksulluk sınırı ve enflasyon gerçeği

Açlık sınırı, dört kişilik standard bir ailenin (anne, baba ve iki çocuk) sağlıklı beslenmesi için gereken aylık gıda masrafı tutarıdır.

Yoksulluk sınırı ise gıdanın yanı sıra giyim, kira, ulaşım, eğitim, kültür gibi diğer zorunlu harcamaları kapsayan toplam tutardır.

TÜRK-İş sendikasının ve diğer kurumların hesaplarına göre dört kişilik bir ailenin aylık gıda harcaması tutarı, yani açlık sınırı 29.828 TL'dir. Gıda ile birlikte diğer tüm temel harcamalar için haneye, eve girmesi gereken toplam gelir tutarı, yani yoksulluk sınırı 97.159 TL'dir.

28 bin 75 TL olarak saptanan asgari ücret açlık sınırının altında, yoksulluk sınırının ise kat kat altındadır.

Başta Erdoğan olmak üzere AKP hükümeti sık sık “vatandaşımızı enflasyona ezdirmedik, ezdirmeyeceğiz” diye övünürler. Açıklanan asgari ücret ise, vatandaşın enflasyona ezdirildiğinin açık delilidir. Enflasyon TÜİK'e göre, yani devletin kurumuna göre yüzde 31,07 ama asgari ücret artışı yüzde 27. Nerede kaldı “Çalışanları enflasyona ezdirmeyeceğiz” vaadi? Kaldı ki bir bağımsız kuruluş olan ENAG'a göre enflasyon yüzde 56,82'dir. Yani vatandaş enflasyon altında ezilmektedir.

Ayrıca artan asgari ücretle birlikte gıda maddeleri etiketleri daha şimdiden değişmeye, zamlanmaya başladı. Yine 1 Ocak'tan itibaren elektrik, su, havagazı, ulaşım da zamlanacak. Enflasyon bir kez daha artacak.

Emekçilerin ücretine gelen zam hemen erimeye başlayacaktır. 2025 yılında yüzde 45'lik artışla 22 bin 104 lira olan asgari ücret DİSK'in hesap-lamasına göre yılın 11'inci ayında 6 bin 574

TL kayıp yaşayarak 15 bin 531 TL'ye gerilemişti. Önümüzdeki yıl bu kaybın çok daha büyük olacağı beklenmektedir. Artık şehirlerde 20 bin TL'nin altına kira yok. Gıda maddelerindeki enflasyon ise yüzde 50'leri aşmaktadır. Ama bu hükümet açlık sınırı altında, enflasyon artışlarını karşılamayan bir asgari ücreti çalışanlara dayatarak açıkça vatandaşı hem enflasyona ezdirmekte hem de yasa ve yönetmelikleri de çiğnemektedir.

Yönetmelikte asgari ücret tarifi

Asgari Ücret Yönetmeliği'nin 4/d maddesine göre asgari ücret, “İşçilere normal bir çalışma günü karşılığı ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücreti,” olarak tarif edilmektedir. Bu ise açlık sınırının çok ötesinde yoksulluk sınırına varan bir tariftir. Haftalarca süren komisyon toplantılarında bu tarif dikkate alınmadığı gibi, kamuoyunda da elde asgari ücreti belirleyecek bir yöntemin olmadığı ileri sürüldü. Yönetmelik ise bu konuda çok açık: “Gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlar günün fiyatları üzerinden hesap edilmelidir” demektedir. Hükümet buna yanaşmadı, işverenler buna yanaşmadı. Sanki asgari ücretin nasıl hesap edileceğini kimse bilmiyordu.

DİSK ve Türk-İş ve diğer sendikalar, özellikle DİSK ise”Asgari ücret değil, insanca yaşanacak ücret” istiyoruz diyerek yoksulluk sınırını hedef almaktadırlar. Hükümet ve işverenler ise sendikaların bu isteklerini hiçbir zaman dikkate almadılar. Önceleri ise asgari ücreti tespit etmek için hükümet, işveren ve sendika temsilcilerinden bir komisyon kurulu ve bu komisyon açlık sınırının çok üstünde, yoksulluk sınırına da uzak olmayan bir uzlaşı sağlardı. Son yıllarda hükümet ve işveren temsilcileri sendika temsilcilerinin görüşlerini dikkate almaz oldular ve onları kendi önerilerinin “hık deycisi” yapmaya kalkıştılar. Başta DİSK sendika temsilcileri bunu kabul etmediler. Son iki yıldır işçi temsilcisi olarak çağrılan Türk-İş de işçi ve emekçiler için komisyonun bir önemi kalmadı diyerek toplantıları protesto etti ve toplantılara katılmadı. Hükümet ve patron temsilcileri kendi aralarında “gelin-güvey” oldular, sanki çok zor bir karar alacaklarmış gibi, bir ay boyunca arka arkaya toplantılar yaptılar, dizi filmleri misali, kamuoyunda “boyu endam” gösterdiler. Esasında karar çoktan verilmişti, hem de Cumhurbaşkanı Erdoğan tarafından. Çünkü asgari ücretin bu ülkede

anlam ve işlevi, içeriği çoktan değişmişti.

Asgari ücret normal, fiili ortalama ücret yapılmak istenmektedir

Hükümet işçi ücretlerini düşük tutmak için her türlü yol ve yonteme başvurmaktadır. Çünkü düşük ücretle önemli bir üretim maliyeti düşürülerek ihracatı kolaylaştırmakta ve artırılmaktadır. Bunun için en düşük asgari ücretle çalışmayı yaygınlaştırmak ve bunu normalmiş gibi göstermektir. Özellikle ihracata yönelik tekstil alanında asgari ücret çok yaygındır. Diğer alanlarda da asgari ücretle çalışan sayısı artmaktadır. TÜİK verilerinden hareketle DİSK-AR'ın araştırmalarına göre Türkiye'de 16,1 milyon ücretli işçi çalışmaktadır. Bunun 8,8 milyonu asgari ücretin yüzde 5 fazlası ve altında gelir elde ediyor. Yaklaşık 3,6 milyonu ise yasal asgari ücrete bile ulaşamıyor. Böylece Türkiye'de asgari ücret ve aşağısında çalışan 12,4 milyon işçi bulunmaktadır. (AB İstatistik Ofisi Eurostat'a göre asgari ücret ya da daha düşük bir ücretle çalışan 21 AB ülkesinde 12,8 milyonken bu Türkiye'de 2024 yılında 11,2 milyondur.) Her iki araştırmaya göre Türkiye'de asgari ve daha düşük ücretle çalışan sayısı 21 AB ülkesindeki sayıya hemen hemen eşittir. Belki 2025 yılında geçmiştir bile.

Avrupa'da asgari veya daha düşük ücretle çalışan sayısı mesela Almanya'da 45 milyon çalışan arasında 3 milyon yaparken Türkiye'de 16 milyon ücretli çalışan arasında 12 milyonu bulmakta ki, bu büyük bir sayıdır. Bu sayının anlamı asgari ücret istisnai bir ücret olmaktan çıkıp geniş bir kesim için referans ücret haline gelmekte, tüm ücret skalasını aşağıya çekmekte, asgari ücret fiili ortalama ücret haline gelmektedir. Hükümetin gerçek hedefi budur. İşçileri karın tokluğuna çalıştırmaktır. Patronlara ucuz işgücü yaratmaktır. Faizler artarken, enerji girdileri yükselirken patronların elinde maliyet düşüren tek kalem ucuz işgücüdür. İhracatı artırmanın da “tek” yolu budur.

Bir not: TÜİK'e göre Ocak 2025'te sanayi, inşaat ve ticaret, hizmet sektörlerinde 15,4 milyon ücretli çalışan bulunmaktadır.

Sosyal Sigortalar kurumu SGK'ya göre asgari ücretle çalışan sayısı 6,8 milyondur. Buna göre asgari ücretlilerin oranı yüzde 43 yapmakta ki, bu da küçük bir sayı değildir. Ücretli çalışanların hemen hemen yarısı asgari ücretle çalışmaktadır. Bu Türkiye'de emek sömürsünün boyutunu, emekçilerin içinde bulundukları sosyal ve ekonomik koşulları göstermesi bakımından önemlidir.

Gelir dağılımındaki dengesizlik

Asgari ücretin düşük tutulması ve yaygınlaştırılması gelir dağılımındaki dengesizliğin açık bir ifadesi olmaktadır. TÜİK'in son verileri ekonomide büyümenin (!) devam ettiğini, ama bölüşümde ise çalışanların payının düştüğünü ortaya koymaktadır. TÜİK verilerine göre 2025'in üçüncü çeyreğinde işgücü ödemelerinin, yani emeğin Gayrisafi Katma değer içindeki payı bir önceki çeyreğe göre 3,4 puan gerileyerek yüzde 35'e düştü. Aynı dönemde işletme artışı ve karma gelir olarak tanımlanan sermaye, kapital gelirlerinin payı 5,4 puan artarak yüzde 46,7'ye yükselmiştir. Yine TÜİK'e göre nüfusun en zengin yüzde 20'si toplam milli gelirden yüzde 48,1 pay alırken, nüfusun en yoksul yüzde 20'si toplam gelirden yüzde 6,3 pay almaktadır. Türkiye'de sayısı her yıl artan 35 dolar milyarderinin olduğu da düşünülürse, zengin zenginleşirken fakir fakirleşmektedir.

Bu nedenle işçi ve emekçinin asgari ücreti saptanırken sadece ailesi ile birlikte insanca yaşayabileceği bir ücret değil, işçi ve emekçilerin milli gelirden aldıkları payda göz önünde bulundurulmalıdır. Bu nedenle DİSK asgari ücretin sadece enflasyona göre değil, genel ücret düzeyi ve ülke ekonomisindeki büyümeye bağlı olarak, yani kişi başına düşen GSYH da dikkate alınarak toplu pazarlıkla saptanmasını talep etmekte-

dir. Somut bir öneri olarak asgari ücret, Kişi Başına Gayri Safi Yurt İçi Hasıla'nın belirli bir oranından (örneğin yüzde 60'ından) düşük belirlenmemelidir. DİSK'e göre kısaca asgari ücret, geçim koşulları ve ülke ekonomisindeki büyüme dikkate alınarak saptanmalıdır. Bir haneye en azından yoksulluk sınırı kadar gelir girebilmelidir. Adaletli bir gelir dağılımı ancak böyle sağlanabilir. Asgari ücret yalnız bir ücret pazarlığı değil, yaşam standartlarının ve gelir dağılımının nereye vardığını gösteren temel göstergelerden biri haline geldiğini ortaya koymaktadır.

Bıçak kemiğe dayandı, ne yapmalı

Son asgari ücret saptaması gösterdi ki, AKP emekten sermayeye gelir aktarmaya devam edecek, çalışan ve emeklilere daha da kemer sıkıracaktır. Geçim iyice zorlaşacaktır. Asgari ücretin açlık sınırı altında kalması bir kırılmadır. Bunun anlamı yoksulluk kalıcı hale gelmekte, tam gün çalışan bir işçi aldığı ücretle temel beslenme ihtiyacını karşılayamaz duruma düşmektedir. Çocukların eğitimi ise imkânsız hale gelmektedir. Bıçak kemiğe dayanmaktadır. O zaman soru: Ne yapılmalıdır?

Türk-İş Başkanı Ergün Atalay, açıklanan rakama tepki göstererek, "Bugünkü rakamı gördükten sonra ne kadar haklı olduğumuzu anladık. Bu rakamı ne biz kabul ederiz ne de asgari ücretli çalışan" dedi. Ancak Türk-İş, buna karşı bir eylem planı açıklamadı. DİSK ise asgari ücretin yeniden ele alınmasını talep ederken, işçilere örgütlenme çağrısı yaptı.

Bu açıklamalar ise Türkiye'nin en büyük iki sendikasının ne durumda olduğunu, bir atalet içinde bulunduğunu açıkça göstermektedir. Oysa bu durumlarda tüm sendika konfederasyonlarının aralarındaki farklılıkları bir kenara bırakarak, hemen bir araya gelip

bir eylem planı hazırlamaları gerekirdi. Ama bunların hükümetin asgari ücret politikası ve bunun işçi ve emekçilerde yol açacağı sefalete karşı yığınları harekete geçirme diye bir düşünceleri olmadığı ortaya çıkmaktadır. Statükoyu koruyup hükümetle kapışmak istememektedirler. Oysa işçileri örgütleyip sokağa, meydanlara çıkmadan hükümet, erken bir seçim olmazsa, bir sene sonrası için asgari ücreti daha da düşürecektir. Hükümet basın toplantılarından ürkmeyiz! İnsanca yaşanacak bir asgari ücret hükümete karşı mücadeleyi gerektirir.

Bu mücadele için sol, demokratik, dev-

rimci, sosyalist ve komünist güçlerin harekete geçmesi, yığınlar içinde çalışması ve örgütlenmesini gerektirir.

İşçi ve emekçi yığınlarına açıklık sınırı altında bir asgari ücrete, enflasyona, pahalılığa karşı mücadelenin barış, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bir parçası olduğu anlatılmalı, bu mücadelenin kadınların, gençlerin, çevrecilerin, Kürtlerin mücadelesiyle birleştirilip Erdoğan rejimine karşı bir hareket yaratılmasının zorunluğu vurgulanmalıdır. Bir sene sonraki asgari ücret saptamasında aynı duruma düşmemek için şimdiden kollar sıvanmalıdır.

„Yeşil“ neden hortlatılıyor? Yeniden faili meçhuller mi yaratılmak isteniyor?

Mümin TOPRAK

„Yeşil“ kelimesi tüm dünyada doğa sevgisini, çevre ve iklim sorunlarına duyulan ilgiyi ifade eden bir kavram olarak kullanılır. Ama bizim ülkemizde ise „Yeşil“ denince akla ilk gelen ülkemiz tarihinin karanlık bir döneminde, 90'lı yıllarda özellikle Kürt illerinde işlenen faili meçhul cinayetleri, “Beyaz Torosları” ve bu cinayetleri işleyen bir Jandarma kuruluşu olan JİTEM mensubu Mahmut Yıldırım'ı hatırlatan bir kavramdır. O zaman binlerce Kürt ve Türk devrimci demokratinin, aydınının, solcusunun katili olan bu “Yeşil” kod adlı Mahmut Yıldırım hiçbir zaman ortaya çıkarılmadı, hakkında bir soruşturma açılmadı, yaşadığı ve varlığı tartışma konusu yapılan bir kişi olarak “Yeşil” diye bir efsaneye dönüştürüldü.

“Yeşil” Sözcü gazetesinde yeniden ortaya çıkarıldı, “hortlatıldı”.

İsmi faili meçhul cinayetlerle özdeşleşmiş olan bu “Yeşil” kod adlı Mahmut Yıldırım birden “Ben Yeşil” diye ortaya çıktı veya çıkarıldı. Hem de SÖZCÜ gazetesi köşe yazarı Saygı Öztürk'e alenen telefon

ederek! Saygı Öztürk bu görüşmeyi şöyle anlatıyor:

“9 Aralık 2025 tarihinde saat 13.30 civarında gazetemizin santralinden beni arayan kişiyle, uygun olmadığı için konuşmamıştım. Yarım saat sonra yeniden aradı. “Ben Yeşil” dedi. Tabii ki bu kod ismiyle bilinen “Yeşil”, Bingöl'ün Solhan ilçesi nüfusuna kayıtlı, Güneydoğu'da her olayın içinde olduğu yazılan, söylenen Mahmut Yıldırım'dı.

Ama gerçekten arayan Mahmut Yıldırım mı, yoksa onun adını kullanan başkası mıydı bilemem. Ben, onun gerçekten “Yeşil” oldu-

ğunu anlamak için geçmişte yazdığım bazı haberlerle ilgili sorular yönelttim. 1953 doğumlu olduğumu, karaciğer nakli yapıldığını, sağlık durumunun iyi olmadığını anlattı... Uzun bir süre Azerbaycan'da kaldığını, şimdi Türkiye sınırına yakın olan Suriye'de güvendiği bir ülkücü dostunun yanında kaldığını kaydetti.”

Emekli Binbaşı Cem Ersever'i öldürdüğüne dair söylentilerin “tam anlamıyla Koroğlu efsanesi” olduğunu belirttikten sonra Şam'da Abdullah Öcalan'ı öldürecek

dönemde kurulması başarıydı. PKK'ya çok büyük zayıflar verildi” diye eklemektedir.

Saygı Öztürk, “oğlunun adını sordum, söyledi” dedikten sonra, “şu anda bulunduğu yerin devlet tarafından bilindiğini belirten “Yeşil” e Türkiye'ye gelip gelmeyeceğini sordum, başka bir zaman yine arayacağını, te-lefonu kapatmak zorunda olduğunu ekledi” diye yazmaktadır.

İçişleri Bakanı'nın açıklaması

Kamuoyuna “bomba” gibi düşen bu haber herkeste büyük bir tedirginlik yarattı. 90'lı yılların faili meçhul cinayetleri insanların hafızalarında birden canlandı. “O yıllara geri mi dönüyoruz?” diye kafalarda sorular uyandırdı. Bu cinayetlerde kaybolan yakınlarının, evlatlarının her Cumartesi Galatasaray Meydanı'nda yıllardan beri akıbetini soran Cumartesi Anneleri'nin tuttukları nöbetlerin anlamı birden bir kez daha ortaya çıktı. Kamuoyunda hükümetten bir açıklama beklentisini arttı. Zira “Yeşil” Suriye'de Türkiye'ye yakın bir yerde, bir ülkücünün yanında kaldığını ve hükümetin kaldığı yeri bildiğini açıklamaktaydı. Bir başka deyişle “Yeşil” “ben geliyorum, faili meçhul cinayetler yolda!” diyordu. İçişleri Bakanı Yerlikaya'dan açıklama gecikmedi. Saygı Öztürk İçişleri Bakanlığı'nın “çalışmalarını” şöyle aktarıyordu:

“İçişleri Bakanı Ali Yerlikaya, aynı gün istihbarat birimine talimat verdi, bu olayın araştır-

Abdullah Öcalan

timde olduğunu söyleyerek olayı, “Evet, Abdullah Öcalan'ı Şam'da kaldığı evde bombalı araçla öldürecektik. Bu olayda benimle birlikte bir bayan, iki üsteğmen, Bursa Özel Tıp Cezaevi'nden alınarak getirilen ismini vermek istemediğim bir kişi ile başka bir arkadaşımız vardı. Orada aslında Abdullah Öcalan'ı ortadan kaldırmamız mümkünken, ihanete uğradık. Başarısız bir suikast girişimi oldu. Bize yardımcı olan Suriyeli aracı uzağa park edince bütün plan bozuldu” diye anlatmaktadır.

“Yeşil” eski MİT Müsteşarı, Jandarma Genel Komutanı merhum Teoman Koman'ın her zaman desteğini gördüğünü belirttikten sonra Abdullah Çatlı ile aralarının bozuk olduğu yolundaki söylentilerin de doğru olmadığını söyleyip, “PKK ile mücadele edildiği sırada özellikle il ve ilçelerde Hizbullah örgütü Devlet tarafından desteklendi ve PKK'ya karşı kullanıldı. Hizbullah'ın o

SAYGI ÖZTÜRK

rilmasını istedi. Cumartesi günü ba-kanlık telefon edilen yerin Gaziantep Açık Cezaevi olduğunu söyleyerek arayan kişinin kimliğini belirledi. Bu kişi, aynı gün açık cezaevinden, kapalı cezaevine gönderildi. Bakanlık da Pazar günü açıklama yaptı. Bu süreçte TBMM Başkanlığı'na “Yeşil”le ilgili araştırma önergeleri de verildi.” Yani bakanlık “telefon e-den “Yeşil” değil, Gaziantep Açık Cezaevi'nden bir hükümlüydü” diyor. Ama “Yeşil”in yaşayıp yaşamadığı konusunda birşey söylemiyor, neden sıradan bir hükümlünün Sözcü gazetesinden Saygı Öztürk'e “Ben Yeşil” diye telefon ettiğine, Saygı Öztürk'ün sorularına “Yeşil” gibi doğru cevap verdiğine dair bir açıklık getirmiyor.

Saygı Öztürk'ün nüfus araştırmalarına göre “Yeşil” ölmemiştir, yaşamaktadır. Buna göre İşleri Bakanlığı'nın açıklamaları kamuoyunu teselliye yöneliktir, bir şeyleri saklamaktadır, inandırıcı değildir. Kamuoyu hâlâ tedirgindir, “Yeşil” yaşıyor ve Suriye'de bir ülkücünün yanındadır.

Birileri ve devlet tarafından korunmakta ve yeni faili meçhul eylemlere hazırlanmaktadır. “Yeşil” hortlatılıyor. Neden şimdi ve kimler tarafından?

Uğur Mumcu'dan bir anı

Bu sorulara yanıt vermeden önce 90'lı yıllarda yine faili meçhul bir saldırıya kurban giden Uğur Mumcu'nun bir sohbet sırasında anlattığı bir anısını bu konuya da açıklık getirebileceği için burada tekrarlamak yerinde olacaktır. Uğur Mumcu'nun o zaman an-

lattığı anısını hatırladığım kadarıyla, bugün benim sözlerimle şöyle aktarabilirim:

“Bir gün telefonum çaldı. Telefon eden MİT'ten eski bir albaydı. Benimle görüşmek istediğini söyledi. “Olur” dedim. Nerede deyince bir an düşündüm, İnter Continental Otel'i'nin lobisinde dedim. Çünkü görüşmenin aleni yerde olmasını istedim. Nihayetinde gelen MİT'ten biriydi. Randevulaştık. Elinde koca bir dosya ile biri geldi, masama oturdu ve dedi ki, 'Uğur bey, bu dosyayı biz sizin yayınlamanızı istiyoruz'. Aldım, dosyaya bir baktım. İçindeki bilgilerden ürperdim. 'Bunu ben yayınlayamam' dedim. Israrıcı oldu. 'Olmaz' dedim. Ve ayrıldık. Bir ay sonra aynı dosya Doğu Perinçek'in Aydınlik gazetesinde yayınlandı. Ama kimse inandırıcı olduğunu kimseye veremedi. Ama aynı haber Cumhuriyet'te yayınlansaydı etkisi bambaşka olurdu.”

Bu olaydan kısa bir zaman sonra 24 Ocak 1993'de Uğur Mumcu bir suikastla katledildi. Ama Perinçek'in Aydınlik gazetesinde MİT bilgi sızdırmaya devam etti. Sızdırılan o zamanki önemli bilgilerden biri 21 Eylül 1996'da Aydınlik Gazetesi'nde yayınlanan bilgilerdi. Bu bilgilerde “Yeşil” gibi adı sayısız faili meçhul cinayetlerine karışmış ülkücü Abdullah Çatlı hakkında işlettiği fabrikaya kadar adresi verilmekte, işlediği cinayetler sayılmakta, devlet içindeki “yasa dışı” yapılanmalardan ve faaliyetlerden söz edilmekteydi. Ama bunları kimse ciddiye almadı, ilgilenmedi. Hatta Çatlı'yı kırmızı bültenle arayan polisi bile ilgilendirmede. Ta ki 3 Kasım 1996'da Susurluk'ta meydana gelen olaya, otomobil kazasına, trafik kazasına kadar.

Susurluk kazası veya olayı

3 Kasım 1996'da Susurluk yakınında bir otomobille bir kamyon çarpıştı. Otomobilin içinde olanlardan üçü öldü, biri kurtuldu. Kurtulan hükümet partisi DYP Milletvekili Sedat Bucak'tı. Ölenler ise emniyetin polis okulu müdürü Hüseyin Kocadağ ve ülkücü

Abdullah Çatlı

militan, organize suç örgütü mafya elemanı Abdullah Çatlı ve sevgilisiydi. Haber kamuoyunda “bomba” etkisi yarattı. Emniyetten bir polis müdürünün, bir siyasetçi milletvekilinin ve bir mafya elemanının bir otomobilde ne işleri vardı, hangi karanlık işleri çeviriyorlardı? Ne oluyordu? Soru üstüne soru yağıyordu. O zamanın İçişleri Bakanı olan ve bugün mafya babalarıyla poz veren Mehmet Ağar kendini korumak için hemen istifa ettiğini açıkladı. Ama sular durulmadı. Olayın bir trafik kazası değil MİT'e, CIA'ye kadar uzanan bir komplo planı olduğu söylentileri yayılmaya başladı. Amerika'dan “Türkiye'nin bağışsıklarını temizliyoruz” açıklaması geldi.

Tam bu tartışmalar sırasında öğrenildi ki, tüm bunlar Doğu Perinçek'in 21 Eylül 1996 yılında Aydınlik gazetesinde yayınlanan MİT raporuyla örtüşüyordu. Raporda anlatılan “devlet-siyaset-mafya” ilişkisi ve işbirliği, devlet içindeki “özel bürolar” olarak adlandırılan, yasa dışı eylemleri planlayan ve militanları gizleyen gizli bir planın varlığı, devlet içindeki çeteleşme, Çatlı'nın Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'in öldürülmesi olayına kadrara karıştığı mafya olayları bu “trafik kazası” ile bir bir ortaya seriliyor, doğrulanıyordu. İnsan tüm bunları göz önünde bulundurduğunda “Yeşil”in hortlatılmasıyla “acaba devlet, derin devlet 90'lı yıllara geri mi dönüyor?” diye düşünmeden edemiyor.

MİT ve derin devlet içinde sürekli çatışan iki kanat

Tarih boyunca MİT ve derin devlet içinde biri “sağ”dan diğeri “sol”dan olmak üzere iki kanat sürekli çatışa gelmiştir. Anlaşılan bu çatışma Kürt sorununda yaşanan yeni süreçle

birlikte kızışmaya başlamıştır. 2024 yılının Ekim ayında MHP Başkanı Devlet Bahçeli'nin önce DEM'le tokalaşıp sonra Öcalan'ı Meclis'e çağırmasıyla başlayan, PKK'nın feshine ve silah bırakmasına kadar uzanan yeni süreç devlette ve toplumda taşları yerinden oynattı. Herkes büyük bir şaşkınlık içinde, “ne oluyor?” diye soruyordu. Ne oldu da dün kadar PKK ve Öcalan'a en ağır hakaretleri düzen Bahçeli birden 180 derece dönüş yapıyordu, PKK ve Öcalan'a zeytin dalı uzatıyordu. Maalesef bugüne kadar Bahçeli'nin bu çıkışı sağdan sola, ulusalcısından, milliyetçisinden, devrimcisinden, sosyalistine, CHP'sinden MHP ve AKP'sine kadar toplumda bir türlü anlaşılamadı veya anlamak istenmedi.

Oysa durum çok açıktı. Ortadoğu'da taşlar yerinden oynuyordu. İsrail Gazze'ye, Lübnan'a, Suriye'ye, İran'a saldırıyordu. Kapalı kapılar arkasında Esad rejiminin miyadının dolduğu, Esad'ın ne zaman devrileceği ve yerine kimin (El Şara'nın) geleceği tartışılıyor, bölgede İsrail'in düzenleyici güç olacağı ve bunun için de İsrail'le Kürtler arasında güçlü bir ittifakın kurulması gerektiği vurgulanıyordu. Bu tartışmalar içinde olan Türkiye, yani MİT ve derin devlet bu durumdan ürktü. Türkiye elden gidiyordu. Ne yapılması gerektiği, bu “emperyalist-siyonist” planın nasıl sekteye uğratılacağı tartışılmaya başlandı. Olayların analizi gösteriyordu ki, yöntem konusunda MİT ve derin devlet içinde iki kanat oluşmuştu. Biri “sağduyunun” hâkim olduğu kanat, diğeri sözde “antiemperyalist, antiamerikancı” ulusalcı kanat. Bunlar arasında ciddi bir görüş ayrılığı ortaya çıktı.

“Sağduyu” kanadı, “emperyalist-siyonist” kampın çatıştırmak istediği İsrail-Kürt ittifakını dumura uğratmanın en iyi ve sağlıklı yolu “kendini” Kürtlerimize sahip çıkmak, onların bu “emperyalist-siyonist” ittifaka katılmasını önlemektir” diyordu. Bunun yolunun da, hemen DEM, PKK ve Öcalan'la barışmaktan, Kürtlerle savaşmayı bırakmaktan ve onların yüz yıldır inkâr edi-

len ve yine onların yüz yıldır uğruna isyan ettikleri, savaştıkları “bazı” ulusal ve demokratik haklarının tanınması gerektiğinden geçtiği saptanıyordu. Aksi takdirde “emperyalist-siyonist” yani ABD-İsrail bloğunun parçalamak üzere sırada bekleyen devletin Türkiye olduğu apaçık ortadaydı. Devlet içinde bu görüş ağırlık kazandı. Bu adımı da en iyi ve inandırıcı biçimde atabilecek partinin MHP ve lideri Bahçeli olduğu saptandı. Bahçeli hemen bu görevi üstlendi. Zira söz konusu olan ülkenin, devletin “bekasıydı.” Türkiye'nin “emperyalist-siyonist” bloğu tarafından parçalanmasının, bölünmesinin önlenmesiydi. Bu konuda AKP ve Erdoğan da hemfikir. Ama Erdoğan için önemli olan kendi iktidarıydı. Bu nedenle o bu yeni durumdan kendi iktidarını güçlendirmek ve onu uzatmak için değerlendirmeyi ön plana alıyordu. Buna muhalefet partisi CHP'nin zayıflatılması ve İmamoğlu'nun hapsedilmesi de dahildi. Bundan dolayı Kürtlerle başlatılan süreç ve CHP'ye saldırı içiçedir. Sürecin başarısıyla demokrasinin başarısı içiçedir. Bunları birbirinin karşısına koymak yanlıştır. Hem sürecin başarısı, hem demokrasinin kazanılması, İmamoğlu ve diğer tüm Kürt ve Türk siyasi tutukluların serbest bırakılması, Kürtlerin ulusal ve demokratik haklarını kazanması birbirinden koparılmaması gereken ortak mücadelelerdir.

Yavaş yürüyen süreç ve Suriye'deki gelişmeler

Kürtlerle başlayan bu süreç yavaşta olsa ilerlemektedir. Varılan noktadan geri dönülmesini kimse, hem Kürt hem Türk tarafı istememektedir. Ama sürecin önünde aşılması gereken çok bariyerler, kayalar, taşlar var. Bunlar her an sürecin sona ereceği izlenimini vermektedir. Olur mu? Olabilir. Ama daha çok olamayacağı gözükmemektedir. Çünkü sürece taşları koyan Kürtler değil. ABD, İsrail, hatta Türkiye'nin kendisidir. ABD ve İsrail güçlü bir merkezi Suriye devleti istemiyor. Dürzi, Alevi, Kürt ve Araplardan oluşan 4 özerk bölgeyi federal bir Suriye istiyor. Bunu ABD Suriye özel temsilcisi ve

**Büyükelçi
Tom Barrack**

Ankara Büyükelçisi Tom Barrack açıkça ifade etti. Bu ABD planı ise Türkiye'nin istediği Şam merkezli bir Suriye Arap Cumhuriyeti fikrine kökten karşıdır. Türkiye özellikle Suriye'de özerk bir Kürt bölgesi istemiyor. Ama Türkiye'nin isteği ABD ve İsrail'in umurunda değil. Hatta İsrail Türkiye'yi Suriye'ye fazla “burnunu sokmaması” için ikaz etmektedir. Böylece Türkiye'nin Suriye politikası kendi ayağına köstek olmaktadır. ABD'ye rağmen Ortadoğu'da işler çevirmeye kalkmak kendi başına çorap örmektir.

Oysa Türkiye'nin hem Suriye hem “kendisi” Kürtlerini kazanması öylesine kolaydır ki, bunun için hem Türkiye'de, hem Suriye'de Kürtlerin ulusal ve demokratik haklarını kabul ettiğini ilan etmesi yeterlidir. Bu aynı zamanda “emperyalist-siyonist” politikasının panzehiridir. Ama Türkiye buna yanaşmıyor. Böyle bir yaklaşımın bir gün Kürtlerin Türkiye'den kopmasının, Türkiye'nin parçalanmasının yolunu açacağından korkmakta, hem Suriye'de hem Türkiye'de Kürtlere Irak'da olduğu gibi özerklik yolunu açacak her adıma karşı çıkmaktadır. Suriye'de böyle bir adımın atılmasını önlemek, SDG birliklerinin hareket alanını engellemek için Türkiye 2025 Aralık ayı başında Suriye-Rojova Kürt bölgesine yeniden askeri birlikler gönderdi. 22 Aralık 2025'de de Dışişleri Bakanı Fidan, MSB Güler, MİT Başkanı Kalın Şam'a ortak bir ziyaret gerçekleştirdiler, Şam'a hükümetine SDG'ye karşı önlem alınması için baskıda bulundular. İki gün sonra da SDG ile Suriye birlikleri arasında çatışma çıktı. ABD'nin müdahaleleriyle çatışma büyümekten engellendi. İleride

benzer durumda Trump'ın Erdoğan'a *“bir daha Suriye’ye müdahale edersen seni mahvederim!”* demesi mümkündür. Türkiye’nin Suriye’de ve genellikle Kürt konusunda atacağı adımı çok iyi tartması gerekmektedir. Aksi durumda Türkiye’nin parçalanması kendi eliyle olacaktır.

MİT ve derin devlette sözde “antiemperyalist” ulusalcı kanat harekete geçiyor

MİT ve derin devlet içindeki sözde “antiemperyalist” ulusalcı kanata göre “emperyalist-siyonist” kampın Türkiye’yi parçalayıp bölme planlarına karşı tutulacak yolun, DEM, PKK ve Öcalan’la, SDG ile barışmak, uzlaşmak değil, onlarla asimile oluncaya, teslim oluncaya kadar savaşmaktan, her türlü inkâr ve imhaya devam etmekten geçmektedir. Eğer bu politikanın uygulanmasına ABD ve İsrail karşı gelecek olursa onlarla da savaş göze alınmalıdır, onlara hadleri bildirilmelidir. Bunlar sağduyu ile hareket etmiyorlar. Bunun bir maceracılık anlayış ve politikası olduğunu anlamak istemiyorlar. Oysa ABD ve İsrail ile bir çatışmayı göze almadan evvel insanın bin kere düşünmesi gerekir. Irak’ta askerlerin başına geçirilen çuval unutulmamalıdır. Ama bu anlayış ve görüşlerin toplumda ulusalcı kesimlerde, antiamerikancı solda, Kemalist laik kesimlerde büyük bir taraftarı vardır. Bunların temsilcisi durumdaki gazete de SÖZCÜ gazetesidir.

Son haftalarda Kürtlerle başlatılan sürecin “tikanır” gibi olması, Suriye’deki gelişmeler, devletin bu gelişmelere müdahil olmak için askeri birlik göndermesi, bakanların, MİT’in arka arkaya Şam’ı ziyaret etme-

leri, özellikle Suriye’de SDG ile bir çatışmanın göze alınması yönündeki gelişmeler MİT ve derin devlet içindeki bu sözde “antiamerikancı” ulusalcıları harekete geçirdi. “Sağduyulu” görünen kanadın kendilerine doğru yaklaştığı, onlarda da Kürtlerin barıştan değil, baskıdan anladığı görüşünün yeniden egemen olmaya başladığı fikri oluştu. Bunlara göre devletin Suriye’de SDG ile çatışması durumunda arka planda hinterlandı rahatlatacak 90’lı yıllarda olduğu gibi faili meçhullere benzer cinayet eylemlerine girişilmesi gerekmektedir. 90’lı yıllarda Türkiye’de olduğu gibi Suriye’de de bu eylemlerin devlet destekli cinayet çetelerine yapılması gerekecektir. Anlaşıldığı kadarıyla derin devlet de bu eylemlerin Suriye’de yapılması konusunda hazırlıklara başlanması için hemfikirlerdir. Şimdi söz konusu olan bunun kamuoyuna duyurulması ve kamuoyunun hazırlanmasıdır.

Suriye Kürtlerine karşı girişilecek katliamları duyurmanın en iyi aracı SÖZCÜ gazetesi

Uğur Mumcu’dan aktarılan anıda da görüldüğü gibi MİT bir haberini kamuoyuna duyuracağı zaman seçeceği yayın organı ve gazeteci konusunda çok titiz davranmaktadır. Duyurunun etkili olması, kamuoyunda tartışılması, ciddiye alınması onlar için çok önemlidir. Bu Türkiye’de bilinen açık bir sırdır ki, Kürtlerle barış süreci değil savaş, kirli operasyonları savunan, Kürtlere verilecek her demokratik hakkın Türkiye’yi bölecek, Lozan senedini delegecek bir yol olduğunu iddia eden SÖZCÜ gazetesi ve okur çevresidir. Bu nedenle derin devlet Suriye’de yapılacak kirli operasyon haberini SÖZCÜ gazetesi köşe yazarı Saygı Öztürk’e birine “Ben Yeşil” diye telefon ettirerek kamuoyuna duyurmuştur.

Burada telefon eden kişinin “Yeşil” olup olmamasının, “Yeşil”in yaşayıp yaşamasının, telefon edenin bir cezaevinde sözde bir mahkûm olmasının hiçbir önemi yoktur. Bunlar MİT’in, derin devletin senaryolarıdır. Önemli olan seçilen zaman, verilecek mesaj

ve yöntemdir. Zaman, sürecin hem Türkiye'-de hem Suriye'de istendiği gibi gitmediği bir döneme rastlaması. Esas olan bu telefon görüşmesinde verilmek istenen mesajların içeriğidir. Telefonda verilen mesajlar “Yeşil”’in Suriye’de olması, bir ülkücüde kalması, geçmişte Çatlı ile arasının iyi olması, kaldığı yerin devlet tarafından bilinmesi gibi anlamlı mesajlardır. Bunlar sanki devletin 90’lı yıllarda Türkiye’de Kürt illerinde “Yeşil”’e, Çatlı ve benzeri ülkücülere işlettiği faili meçhul cinayetleri şimdi de Suriye’de Rojova Kürtlerine karşı aynı şekilde hazırlamakta olduğunun bir duyurusudur. Burada SÖZCÜ gazetesi ve taraftarlarına söylenecek tek söz vardır: “Kürtlere yapılan kirli operasyonlar sizleri sevindirmesin. Kürtlere atılan her kurşun Türklere de geri döner. Nasıl 90’lı yıllarda yalnız Kürtler değil Uğur Mumcu gibi Türk demokratları katledildiyse, 2000’li yıllarda Kürt illerine atanan kayyumlar Batı’ya, İstanbul’a da geldiyse, şimdi de Rojova’da işlenen her cinayetin benzeri İstanbul’da da işlenebileceği bilinmelidir. Komşunun başına gelene sevinmek, insanlığa yakışmaz!”

Rojova’da MİT ve derin devlet eylemlerine izin verilmemelidir

Yeni yılda, 2026’da Türkiye’deki süreç ve Suriye’deki gelişmelerin yeni boyutlar kazanacağı anlaşılmaktadır. Türkiye’de DEM, PKK ve Öcalan’la başlatılan sürecin başarısı, Suriye’de Kürtlerle, SDG Komutanı Mazlum

Abdi ile Suriye Devlet Başkanı Ahmet El Şara arasında 10 Mart’ta sağlanan mutabakatın hayata geçirilmesi yalnız Türkiye ve Suriye için değil, tüm Ortadoğu’nun geleceği, barış ve demokrasi mücadelesi için büyük bir önem taşımaktadır. Bunun için 2026’da başta işçi sınıfı, devrimci, sol, barışsever, de-

mokratik güçler, aydınlar, gençler, kadınlar, ekoloji aktivistleri, sosyalist ve komünistler, Kemalist laik çevreler Türkiye’de sürece sahip çıkmalı, Suriye’de 10 Mart Mutabakatı’nın hayata geçmesi için mücadeleye geçmeli ve askerlerin, MİT’in ve derin devletin Suriye ve Rojova’ya yönelik tüm operasyonlarına karşı çıkılmalıdır. Özellikle derin devletin Rojova’da Kürtlere, SDG’ye karşı girişeceği faili meçhul benzeri kirli eylem hazırlıkları “kabul edilemez” olarak mahkûm edilmelidir. “Yeşil” telefonunun üstüne gidilmeli, arkasındaki güçler ortaya çıkarılmalıdır. İçişleri Bakanı Yerlikaya’nın açıklamasının olayın üstünü örtmek olduğu ilan edilmeli, gerçeklerin ortaya çıkması için çalışılmalıdır.

Tüm bu uğraşlarda dikkat edilmesi gereken konu, önce demokrasi sonra Kürt sorununun çözümü veya önce Kürt sorunun çözümü sonra demokrasi gibi anlayışlar eklektik anlayışlar olmasıdır. Süreç için mücadele ile demokrasi için mücadele karşı karşıya getirilemez. CHP’nin mitingleri ve Kürt sorununun çözümü için yapılan müzakere süreci birbirini tamamlayan girişimlerdir. İkisi de demokrasi içindir. Süreç ilerledikçe İmamoğlu ve Demirtaş’ın ve diğer siyasi tutukluların özgürlüğü kolaylaşacaktır. CHP mitingleri sayı ve içerik olarak zenginleştikçe Kürt sorunundaki süreç başarıyla yürüyecektir.

Bu iki eylem arasında diyalektik bağın kurulması başta sendikalar olmak üzere işçi sınıfı örgütlerinin önde duran görevidir. Bunun gerçekleşmesi için ise solcuların ve devrimcilerin, sosyalist ve komünistlerin sendikalarla, işçi ve emekçi yığınlarla ilişkilerini güçlendirmesi gerekmektedir. İşçi sınıfı ve geniş emekçi yığınları etkin müdahil olmadan ne süreç istenilen başarıya ulaşır, ne de İmamoğlu ve Demirtaş ve diğer siyasi tutuklular özgürlüğüne kavuşabilir, gerçek demokratik adımlar atılabilir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların hen CHP mitinglerinde hem sürecin ilerlemesinde rolü artırılmalıdır.

TKP - 1920'den Açıklama:

ABD Başkanı Trump'ın yeni dünya düzenine karşı çıkılmalı, Maduro ve eşi hemen serbest bırakılmalı!

İNSANLIK daha yeni yılın başında bir “haydutlukla” karşı karşıya kaldı. ABD Başkanı Trump 3 Ocak 2026'da Venezuela'ya saldırdı, sivil ve askeri tesisleri bombaladı. Uzun zamandan beri Venezuela önüne yığıldığı uçak gemisi ve donanmasıyla savurduğu tehditleri gerçekleştirdi. Venezuela Başkanı Nicolas Maduro ve eşi Cilia Flores'i kaçırp ABD'ye, New York'a getirdi. Trump, Maduro ve eşi Flores'in “uyuşturucu terörizmi” suçlamasıyla yargılanacağını açıkladı.

Bunun ise tamamen göstermelik bir neden olduğu Trump'ın basın toplantısında kendi sözleriyle ortaya çıktı. Trump esas sebebin ABD'nin Venezuela'ya, başta onun verimli petrol kaynakları ve nadir toprak elementleri olmak üzere tüm yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarına sahip olmak ve Venezuela'yı yönetmek olduğunu açıkladı. Bu açıklama ise yalnız Venezuela'nın değil, tüm ülkelerin ve halkların egemenliğini, onların kendi kaderini özgürce belirleme hakkını yok saymak, iradesini gaspetmek anlamına geliyordu. Bu ise dünyada ABD

öncülüğünde yeni bir dünya düzeninin ilanı demektir.

Trump'ın bu eylemi yalnız uluslararası hukuka ve Birleşmiş Milletler Sözleşmesine aykırı olmakla, bunları çiğnemiş olmakla kalmıyor, bunların hiçe sayıldığı, yok hükmünde olduğu anlamına geliyordu. II. Dünya Savaşı sonrasında uluslararası ilişkilerde Sovyetler Birliği ve reel sosyalizmle, emperyalizm arasında kurulmuş olan şiddet ve zor kullanımına, savaşa değil barışa dayalı yaratılan uluslararası düzenin ortadan kalktığı, kuralsızlıkların egemen olduğu, ABD'nin istediği gibi dünyaya hâkim olduğu yeni bir düzenin kurulacağını habercisiydi. Trump yaptığı basın toplantısında sırada Kolombiya, Meksika ve Küba'nın olduğunu açıkça itiraf etti. Grönland ve Kanada'yı alacağını daha önce ilan etmişti. Grönland'a çoktan bir vali atadı bile. Bu ise, bu ülkelerin ve liderlerinin akıbetinin Venezuela ve lideri Maduro gibi olacağı demektir. Trump'ın kurmaya çalıştığı bu düzen yalnız bu ülkelere değil, tüm dünya ülkelelerine bir tehditti. Artık bundan sonra tüm ülkeler kendi-

ni ya ABD'ye göre dizayn edecek ya da ettirilecektir.

Sovyetler Birliği'nin ve reel sosyalizmin çökmesinden sonra böyle bir gelişmenin olacağı belliydi ve bu emperyalizmin doğası gereğiydi. Sovyetler Birliği öncesi emperyalist dünyada emperyalist ülkeler dünyayı kendi aralarında güç dengesine göre paylaşıyorlardı. Paylaşmadıkları zaman dünya savaşı çıkıyordu. İnsanlık iki kez dünya savaşı yaşadı. Sovyetler Birliği döneminde emperyalizmin sömürge sistemi çöktü, halklar özgürleşti. Uluslararası ilişkilerde şiddet ve savaş büyük ölçüde kalktı. Sovyetler ve sosyalist sistem sonrası emperyalist ülkeler dünyaya nasıl egemen olacaklarını, dünyayı nasıl yöneteceklerini, kimin nerelere egemen olacağı konusunda tam bir uyum sağlayamadılar. Körfez savaşları, Yugoslavya ve Balkan savaşları, en son Ukrayna ve Gazze savaşları gösterdi ki, ABD olmadan özellikle Avrupa emperyalist ülkeleri dünyaya hükmedememektedirler. Artık ABD dünyanın tek başına hükümranıydı. Bu tüm ülkeler tarafından kabul görüyordu. İki

ülke hariç: Rusya ve Çin.

Rusya ve özellikle Çin, Sovyetlerin ve Reel Sosyalizmin çökmesinden sonra ABD'nin "globalizm (küreselleşme)" adı altında uyguladığı serbest ticaretten yararlanarak Afrika ve Latin Amerika ülkelerine açıldı, oralarda büyük yatırımlara girişti. Ukrayna savaşıyla Rusya'nın hareket alanı oldukça daraltıldı. Şimdi ABD Çin'in hareket alanını daraltmak istiyor. Çin ise ekonomik, teknik ve teknoloji, askeri, sosyal, dış ilişkiler, her alanda hızla gelişmekte ve ABD'nin dünya hegemonyasını sınırlandırmakta, en azından tartışılır hale getirmektedir. Bu ise ABD'ye, özellikle Trump'a meydan okumaktır.

Trump Çin'i sınırlamak için bir yerden başlaması gerekiyordu. Şimdi bunu Latin Amerika'da yapacağı anlaşılmaktadır. Trump kendi egemenliği için Amerika kıtası Amerikalıların diyerek 1800 yılı başındaki "Mon-

roe-Doktrini"ne atıfta bulunarak Amerika kıtasından, özellikle Latin Amerika'dan tüm yabancı yatırımcıların atılmasını istemektedir. 1800 yıllarında söz konusu olan Avrupa sömürgecileriydi. Şimdi ise atılması gereken en başta Çin ve Rusya'dır. Özellikle Çin'in Latin Amerika'da stratejik büyük yatırımları var. Çin'in bunu nasıl karşılayacağını zaman gösterecek. Ümit etmek gerekir ki, bu bir dünya savaşına yol açmasın. Trump'ın baskısıyla Çin Panama Kanalı'ndan çekilmek zorunda kalmıştı. Tüm Latin Amerika'dan çekilir mi? Bu cevabı zor bir sorudur. Latin Amerika'dan sonra Afrika gelecek, daha sonra "İpek Yolu"nun iptali gelecek. Bunlar bir ABD-Çin çatışmasının kaçınılmaz olabileceği anlamına gelmektedir. Bu ise dünyanın sonu olabilecek bir felakettir, savaştır.

Venezuela'ya saldırırken, Maduro ve eşini ülkesinden çıkarırken Trump

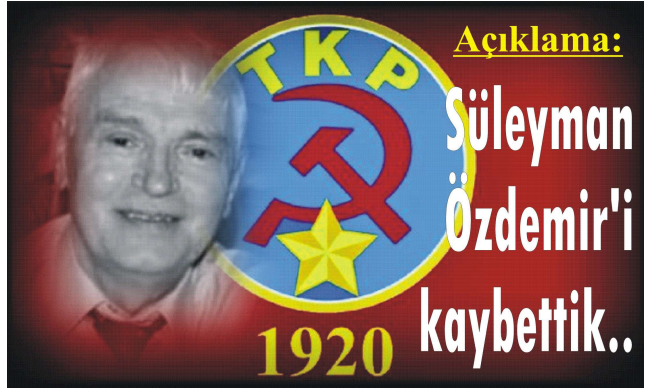
dünyaya yeni bir düzen geldiğini ilân ediyordu. Eskiden olduğu gibi emperyalist ülkeler arasında gücüne göre dünyanın paylaşımı dönemi kapanmıştır. Tüm dünyaya artık bir tek emperyalist güç olarak ABD hakimdir. ABD, Avrupa dahil, istediği ülkeye istediği gibi girebilir, onun yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarına istediği gibi el koyabilir. Bu yeni sömürgecilik eski sömürgeciliğin bir üst düzeyde reddidir, yeni bir oluşumdur. Dünyanın ABD'ye göre dizaynıdır.

Bu tehlikeli bir gidişattır. Sorun Venezuela ve Maduro ile sınırlı değildir, tüm dünyayı ilgilendiren bir sorundur. Trump'ın bu maceracı gidişi durdurulmalıdır. Artık bu devletlerin değil halkların işidir. Venezuela halkı ABD'nin egemenliklerine saldırısını protesto etmekte, liderlerinin serbest bırakılmasını istemektedir. Erdoğan dâhil tüm dünya liderleri gereken tepkileri göstermediler. Tüm dünyada halklar ayağa kalkmalı, kâğıt üzerinde de olsa, Sovyetler Birliği ve sosyalizm sayesinde II. Dünya savaşı sonrasında yaratılan Birleşmiş Milletler Sözleşmesi, uluslararası hukuk savunulmalı, Maduro ve eşi Flores'in serbest bırakılması talep edilmeli, Trump dizginlenmelidir. Bu başarılmazsa dünyamızın sonu felakettir.

TKP - 1920

www.tkp-online.com

PARTİMİZ TKP'nin 70'li ve 80'li yıllarında Berlin'de lokomotif ve vagon üreten Orenstein & Koppel fabrikası parti komitesi üyesi olan, partimizin "Fabrikalar kalemizdir" şiarını çalıştığı fabrikada hayata geçiren, işyerinde iş arkadaşları arasında partinin, sosyalizmin, komünizmin propagandasını yapan, onları sınıf ve sendikal mücadelesine kazanan, işyerinde sendikası IG Metall'in temsilcisi olan, hayatını partisine, sosyalizm ve komünizm davasına, Türkiye halklarının demokrasi ve özgürlük mücadelesine, hümanizme adanmış, işçi sınıfının ve emekçi halkların, yoksulların sömürden, baskıdan ve zulümden kurtuluşunun sosyalizmde olacağını savunan ve yayan, Sovyetler

Birliği'ni ve sosyalist ülkeleri işçi sınıfının ve dünya halklarının emperyalizme ve faşizme ülkedeki onların işbirlikçilerine ve diktatörlerine karşı savaşta en büyük güç kaynağı olarak gören, Marksist-Leninist ilkelere, parti disiplinine bağlı fedakâr, çalışkan işçi sınıfının bir neferi olan, Makedonyalı Süleyman'ı,

Süleyman ÖZDEMİR'i bugün 8 Ocak 2026'da Berlin'den memleketi Aydın'a son yolculuğuna uğurladık.

Ailesinin, dost yoldaşlarının, komünist ve devrimcilerin, eski Orenstein & Koppel'lili işçi arkadaşlarının başı sağolsun.

TKP - 1920

www.tkp-online.com

Komünizm özgürlüktür:

Ergün Hoca Berlin'de anıldı

UZUN zaman Berlin-Kreuzberg'te öğretmen olarak çalışan, çok sayıda öğrenci yetiştiren, onların birçoğunun okumasını, meslek öğrenmesini sağlayan Ergün Hoca'yı geçen yılın, 2025'in sonunda kaybettik. Ergün Hoca aynı zamanda TTO, ATTF ve Türkei-Zentrum'um üyesi ve yöneticiydi. TKP'nin de Berlin Yığın Çalışmaları Komitesi üyesiydi. Önce öğrencileri 15 Ocak'ta onun için bir anma toplantısı yaptı. Sonra da onun yoldaşları onu bir toplantıyla andılar. Bu toplantıda Ergün Hoca'nın meslektaş ve yoldaşı Cihan Şahin bir konuşma yaptı. Aşağıda bu konuşmayı veriyoruz:

"Ergün Hoca'nın kıymetli öğrencileri, dostları ve yol arkadaşları,

*Bugün 19 Aralık 2025'de kaybettiğimiz sevgili hocamız, dostumuz ve yol arkadaşımız Ergün Hoca'yı, Dr. Ekonomist **Ergün Sönmez**'i anıyoruz. Önce öğrencileri, hocaları için büyük bir içtenlikle ve sevgiyle bir anma toplantısı hazırladılar. Sonra siz eski yol arkadaşları, yoldaşlarıyla bu toplantıyı yapıyor ve O'nu anıyoruz."*

Hayatını öğrencilerine ve sosyalizme adanmış bir öğretmen

"Öğrencilerine yaptıkları güzel toplantı için teşekkür etmek azdır. Böylesine öğrenci ile öğretmeni arasında saygı ve sevgiye

dayalı bir ilişkiyi her pedagog ister. Ama başarmak kolay değildir. Başarmak için biraz Ergün Hoca olmak gerekir. Çünkü bu ilişkinin altında sarfedilen büyük bir emek vardır. Tüm bilgi ve deneyimini didaktik olarak öğrencilerine aktarabilmek, onların yaşamlarına dokunabilmek, onlara geniş bir vizyon verebilmek, insanın yaşamının her aşamasında sürekli değişim içinde olabilmemesini, kendisi değiştikçe toplumu, toplum değiştikçe kendisini değiştirebileceğini, yenileyebileceğini diyalektik bağlam içinde anlatabilmek Ergün Hoca'ya has bir özelliktir. O yalnız okulda verdiği dersle yetinmez, kendi evini bir derşane gibi öğrencilerine açar, hem onların derslerine yardım eder, hem de onların kendilerini ve içinde yaşadıkları toplumu anlamalarına ve değiştirmelerine yardımcı olur; öğrencilerinin ufkunu açardı. Onun öğrencilerinin büyük bir kısmının yüksek tahsil yapması, meslek öğrenmesi, bugün toplumda, sosyal ve politik alanda faal olması onun çabaları sonunda olmuştur. Bunun için sağ olsun, hocaların hocası Ergün Hoca!

Peki, Ergün Hoca neden böylesine özverili, öğrencilerinin yetişmesi için gecesini gündüzüne katan bir öğretmendi? O bu gücü nereden alıyordu. Bu soruya yanıt verebilmek için önce onun politik duruşuna, sonra da biyografisine bir bakmak gerekir.

Ergün Hoca solcuydu, devrimciydi, sosyalistti, komünistti. Hayatını işçi sınıfının ve emekçilerin sömürüden, zulümden, baskıdan, yokluk ve yoksulluktan kurtuluşuna, sosyalizme, Kürt halkının barış ve ulusal demokrasi mücadelesine, Türkiye halklarının eşit, özgür, kardeşçe demokratik bir cumhuriyette birlikte yaşamalarına adanmış bir devrimciydi. O bu devrimci gücü Marks-Engels-Lenin'in öğretisinden, proletarya enternasyonalizminden, halkların, işçi ve emekçilerin uluslararası dayanışmasından,

Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerin varlığından alıyordu. Çünkü dünyada bugün kaybettiğimiz barışı sağlayan, her gün karşı karşıya kaldığımız savaşları engelleyen Sovyetler Birliği'nin, reel sosyalizmin varlığı idi. Sosyalizm çöktü, dünyada yeniden savaşlar başladı. İnsanlığın barbarlığa düşmemesi, sonsuz barışa, özgür yaşama varması için emperyalizmle sosyalizm arasındaki sistem savaşını sosyalizmin kazanması gerekiyordu. Bu da insanlığı barış, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine kazanmayı, Marks-Engels-Lenin'in öğretisi, yani işçi sınıfının, emekçilerin, halkların kapitalist sömürüden, emperyalist yağma ve talandan kurtuluşunun yolunu gösteren bilimi öğrenmesi ve yığınlarla öğretmesi gerekiyordu."

Ergani'den Berlin'e, oradan İsviçre ve tekrar Ergani'ye uzanan bir yolculuk

"Ayrıca Avrupa ülkeleri kalkınmış, bizim ülkemiz ise geri kalmıştı. Emekçileri mal gibi Avrupa'ya "ihraç" ediyordu. İşte Ergün Hoca Avrupa'nın, özellikle Almanya'nın nasıl kalkındığını ve kendi ülkesini muasır medeniyet düzeyine nasıl yükseltebileceğini öğrenmek istiyordu. Bunun için Ergün Hoca işçi sınıfının ve halkların kurtuluşu olan bilimi, Marksizmi çıktığı yerde, Almanya'da öğrenmek için Ergani'den İstanbul'a, oradan Hamburg'a, Hamburg'tan Berlin'e, Berlin'den İsviçre'ye giden, en son olarak da İsviçre'den Türkiye'ye uğurlanan uzun bir yolculuğu çıktı.

Ergün Hoca Erganili bir Kürt'tü. Her Anadolu insanı gibi o da ne zaman doğduğunu bilmiyordu. Babası "1936", anası "1938'de doğdun" derdi. Ama doğduğu yer belli idi. Diyarbakır-Ergani. Çocukluğu Ergani'de geçmiştir. Çocukluğundan hatırladığı en önemli olay poposuna yediği asker postasıydı. Bu o zamanlar her Kürt çocuğunun kaderiydi. Evlerinde Türkçe konuşulurdu. Babası Ergani'de doğruluğu ve dürüstlüğü, aydın kişiliğiyle tanınan saygın isimle-

rinden biriydi. Ergani'de kimin Ermenilerin mallarına konarak nasıl zengin ve haydut olduğunu bir bir bilir, çocuklarını onlardan korurdu.”

1958/1959 Irak ve Türkiye'deki gelişmeler ve 49'lar olayı

“İlkokulu, ortaokulu ve liseyi Ergani ve Diyarbakır'da bitiren Ergün yüksek tahsil için İstanbul'a gider. İktisat Fakültesi'nde eğitimine başlar. Dönemin İdris Küçükömer gibi ünlü profesörlerinden ders alır. İktisat Fakültesi'ni bitirdikten sonra Gazetecilik Enstitüsü'ne gider. Bedii Faik gibi ünlü gazeteci ve öğretim üyelerinden gazetecilik sanatını öğrenir. İstanbul'da Diyarbakır talebe yurduna yerleşir. Yurttakilerin büyük çoğunluğu Kürt öğrencilerdir ve Kürt konusunda çok duyarlıdırlar. O zaman 1958-59 olayları vardır. 1958'de Irak'ta bir askeri darbeyle Kral Faysal devrildi, Baasçı sosyalist General Kasım iktidarı ele geçirdi, cumhuriyet ilan edildi, af çıkarıldı. Aftan yararlanarak başta Molla Mustafa Barzani olmak üzere birçok demokrat, solcu, komünist Kürt aydını ülkesine döndü. Kürtler Irak'ta büyük bir güce sahip oldular. Bu arada 1959 yılında Kerkük'te Kürtlerle Türkmenler arasında gerilimler yaşandı ve bazı Türkmen ileri gelenleri öldürüldü. Bunun üzerine Meclis'te Niğde CHP Milletvekili Asım Eren Türkiye'deki Kürtlere misilleme yapılması, yani Kerkük'te ölen Türkmenler kadar Türkiye'de de Kürtlerin katledilmesi talebinde bulundu. Bu o zaman Kürt aydın ve öğrencileri arasında infial yarattı. Aralarında daha sonra HDP'de aktif bir Kürt politikacısı olan Yaşar Kaya'nın da bulunduğu Kürt öğrenci ve aydınları bu misilleme talebini şiddetle protesto etmek için harekete geçtiler. Hareket daha sonra Musa Anter'in Kürtçe Kımıl şiiiriyle daha da büyüdü. Kürtçülük ve komünistlik yaptıkları için 49 Kürt aydın ve öğrenci tutuklandı. Buna tarihte 49'lar olayı denir.”

20 yaşında Kürtlüğünü öğrenen

Ergün Hoca

“Yurttaki Kürt öğrenciler bir Kürt olarak

Ergün'ün de bu harekete katılmasını isterler. Ergün Hoca “ben Kürt değilim” diyerek harekete katılmayı reddeder. Yaşar Kaya ona “bre Keko, sen Erganilisin, Kürdün hasısın” deyince Ergün'ün kafası iyice karışır. Yine de harekete katılmaz, Kürt olduğundan tam emin değildir. Yaz tatilinde Ergani'ye gidince babasına hemen sorar: “Baba biz Kürt müyüz?” Babası da “Tabi oğlum biz Kürdüz” der ve ona ailesinin ve Ergani'nin geçmişini anlatır. “Sizin okumanız, yüksek tahsil yapabilmeniz için Türkçe öğrenmenize ağırlık verdik” der.

20 küsür yaşında Ergün'ün Türk kimliğinin yanı sıra ikinci bir kimliği, esas kimliği vardır: Kürt kimliği! Hem Türk, hem Kürt, nasıl olacak bu iş. Ergün'ün gözleri açılmaya başlar. Kürtler kendi ülkelerinde baskı altındalar. Dillerini öğrenemiyorlar, kimliklerini ifade etmiyorlar. Ergün, Kürt illerinde, Kürdistan'daki askeri hareketleri, sürgünleri daha iyi anlamaya başlar. Ama o Türklerin ve Kürtlerin barış ve demokrasi içinde eşit ve özgürce birlikte ve beraberce yaşamalarından yanadır. Bir seferinde Musa Anter'i hatırlayarak şöyle demişti:

“Diyarbakır'ın karpuzunu ve Anamur'un muzunu, Malatya'nın kayısısını ve Bursa'nın şeftalisini, Kars'ın kaşarını ve Edirne'nin beyaz peynirini, Palandöken dağlarının kayağını ve İzmir Ege plajlarını aynı anda sevelim ve paylaşalım.” Bu birlik ve beraberlik yok edilmemeliydi. Bu nasıl olurdu?

Ergün Kürtler ve Türkler nasıl birlikte yaşayabilirler, bu askeri baskı ve sürgünler nasıl yok edilir diye düşünmeye başlar. Bu sorun nasıl çözülebilirdi? Dünyada böyle bir ülke var mıydı? Halkların özgürce eşit bir arada yaşadığı ülkenin Sovyetler Birliği olduğunu, bunun da sosyalizmle, komünizmle, Marksist-Leninist öğretiyle, kısaca solculukla mümkün olduğunu öğrenir. O zaman solcu olmak, komünist olmak, Marksizm-Leninizmle tanışmak, Sovyetler Birliğini tanımak gerekiyordu. Ama bu nasıl olacaktı? Ayrıca Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerde işsizlik, yoksulluk, fakirlik de yoktu. Reel

sosyalizmi de öğrenmek gerekiyordu.”

60'lı yıllar Türkiye'si

“60'lı yıllar tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de hareketli yıllardır. Menderes'e karşı 27 Mayıs darbesi olmuş, kısmi bir liberalizm rüzgârı ülkede esmeye başlamış, Türkiye İşçi Partisi TİP, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DISK kurulmuş, üniversitelerde 68 öğrenci hareketleri yükselmeye başlamış, Dev-Genç kurulmuş, Marks. Engels, Lenin, Nâzım Hikmet'in kitapları basılmaya ve ülkede sol, devrimci fikirler yayınlanmaya başlamıştı. Her tarafta sol, sosyalist, antiemperyalist, demokratik devrimci hareketler yükseliyordu, Kürt sorunu, halkların kendi kaderini tayin etme hakkı tartışılıyordu. Üniversitelerde, partilerde Türkiye'nin nasıl kalkınacağı, geri kalmışlıktan nasıl kurtulacağı tüm çalışmaların odak noktasını oluşturuyordu. Böylesi bir ortamda Ergün üniversiteyi bitirdi, İş Bankası'nda çalışmaya başladı. Politik olarak kendi fikirlerine en yakın gördüğü partiye TİP'e girdi, Askerlik çağı çoktan gelmişti. O zamanlar Türkiye'de öğretmen sıkıntısı vardı. Üniversite mezunları askerliklerini yedeksubay öğretmen olarak okullarda yaparlardı. Ergün'ün tayini İstanbul-Kağıthane'de bir okula çıktı. Öğrencilerinden biri bugün Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'dı.

Ergün Hoca İstanbul'daki ne politik çalışmalardan ne de iş hayatından memnundu. TİP'te ve bankadaki çalışmalar onu tatmin etmedi. O sosyalizmi, komünizmi doğduğu yerde, Almanya'da öğrenmeye, Almanya'nın nasıl kalkındığını incelemekte kararlıydı. İş Bankası'ndaki “güzel” işini bıraktı, Almanya'ya işçi olarak gitmek için İş ve İşçi Bulma Kurumuna yazıldı. Kısa bir zaman sonra Hamburg'ta MAN fabrikasında çalışmak üzere çağrıldı. Hemen kabul etti. Artık Almanya yolu gözüküyordu. O meşhur

kara trenlerden biriyle Hamburg'a geldi. Liman işçilerine has Hamburglu şapkasını başına geçirip MAN'da “Gastarbeiter”, işçi olarak çalışmaya başladı Bir yandan da hızla Almanca öğrenmeye çalıştı. Bu ara Monique ile tanıştı. Monique'i tıp okumaya zorladı. Hayali Marksizmi öğrendikten sonra bir gün Diyarbakır'a dönmek, kendisi üniversitede, Monique de muayenehanede halka hizmet etmekte. Hayaller olmadan gerçekler de olmaz. Hayaller gerçekleşmeye de o gerçekler yok olmaz.”

Hamburg'ta “Gastarbeiter” Ergün Hoca ve işçi-öğrenci dernekleri

“Hamburg'ta Ergün Hoca rahat durmadı. Politik çalışabileceği dernekler aradı. Hamburg'ta bir öğrenci birliği, bir de işçi derneği vardı. Ergün ikisinde de çalışmaya başladı. Bu çalışmalar sırasında Ergün TÖS'lü bir öğretmen olan ve Hamburg'a kendisi gibi bir işçi olarak gelen Veli Caner ve ATTF (Avrupa Türk Toplumcular Federasyonu) Hamburg grubuyla tanıştı. Veli Caner'i kaybettiikten sonra dostluğu onun çocuklarıyla bugüne kadar devam etti. Ürkmez'deki yazlığını biraz da bunun için, dostlarının yanında olduğu için çok sevdi.

Hamburg'ta her iki dernekte de sosyal ve sosyalist anlamda çalışmalar oldukça ileriye gitti. O zamanlar her iki dernekte de tartışılan konular aynıydı. “Türkiye geri kalmışlıktan nasıl kurtulur?”. “Kurtuluş Amerikancı serbest piyasa ekonomisi mi, yoksa Sovyet yardımlarına dayanan karma planlı ekonomi mi?” “NATO'dan çıkılmalı mı, çıkılmamalı mı, Ortak Pazara (AB'ye) girilmeli mi, girilmemeli miydi? Yani Avrupa ortak, biz Pazar mı olacaktık?” Aralarında Ergün Hoca'nın da bulunduğu Öğrenciler İşçi Derneği'nde bu konularda konferanslar veriyor, işçileri gurbet ellerde, aile ve çocuklarından uzak çalışmak zorunda kalmalarının nedeni konusunda aydınlatıyorlardı.

"Almanya'da aile ve çocuklarımızdan uzak çalışmak alın yazısı mıydı? Türkiye geri kalmışlıktan nasıl kurtulur; kendi ülkemizde tekrar nasıl çalışabilirdik?" Bu tartışmalar Ergün Hocayı daha da biletti."

Hamburg ve Berlin'de ki ilk cinayetler

"Konsolosluk bu çalışmalardan rahatsız oldu. Öğrenci ve aydınları işçilerden uzak tutmak için yapılacak bir işçi derneği kongresine öğrencileri sokmamak, kongrede yönetimi Bozkurtlara ve islâmi gericilere bırakmak için harekete geçti. Bunları kongre girişinde öğrencilere saldırttı. Çıkan çatışmada hazırlıklı gelen Bozkurtlar ve gericiler bir akademisyen ve mühendis olan Necat Danış'ı katlettiler. Polis saldırganları değil, konsoloslüğün gösterdiği ilercici öğrenci ve işçileri tutuklamaya kalktı. Polise durum anlatılınca konsolosluk görevlisi atışe ortadan kayboldu. Saldırıda MİT'in parmağı vardı.

Bu kaybımız ne ilk ne de sondu. Bu Bozkurt ve gericilerin Berlin şubesi 5 Ocak 1980'de Generallerin darbe muhtırasını protesto ederken Berlin'de Türkiyeliler Merkezi Sekreteri Celalettin Kesim yoldaşımızı da katlettiler. Bu kez bu saldırının örgütleyicisi sırf konsolosluk değil Türk ve Alman gizli istihbarat teşkilatı MİT ve BND'nin ortak çalışmasıydı. Hedef aynıydı. Türkiye'deki gibi işçiler ve emekçiler arasında demokratik, sol, sosyalist fikirlerin yayılmasını engellemekti. Ama bu ise mümkün değildi. Nasıl güneş balçıkla sıvanmazsa, işçi sınıfı ve sosyalist fikirler de birbirinden ayrılamazdı."

Berlin TTO ve TKP üyeliği

"Hamburg Ergün Hoca'ya dar gelmeye başladı. O hem işçilerle çalışmak, hem Marksizmi öğrenmek istiyordu. O zaman Almanya'da bunun için en elverişli yer Berlin idi. O Berlin'e gitmeye karar verdi. Berlin'de işçi ve öğrenciler konsoloslüğün baskısına rağmen TTO, Türk Toplumcular Ocağı adı altında sosyalist bir dernek kurmayı başarmışlar; Avrupa'daki tüm ilercici, sol ve demokratik dernekleri ATTF adı altında

toplamışlardı. Türkiye'nin kalkınması, işçilerin sorunlarıyla ilgili aynı tartışmalar Berlin'de de yapıyordu. Ergün 1970 yılında Berlin'e gelir gelmez doğru TTO'ya gitti. TTO'da işçilerle birlikte aktif çalışmaya başladı. Uzunca bir süre sonra üyesi oldu. O zaman TTO'ya üye olmak kolay değildi. Bu zorluğu Ergün Hoca, "TTO'ya üye olmak TKP'ye üye olmaktan daha zordu" diye anlatır. Çünkü TTO işçi ve öğrencilerin işçi sınıfı, sosyalizm mücadelesine hazırlandığı bir okul gibiydi. Orada işçiler Marksist-Leninist öğretinin temellerini, diyalektik ve tarihsel materyalizmin genel kurallarını öğrenir, bunları kendi iş ve yaşam alanında uygulamaya, bu ilkelere göre hareket etmeye başlar; pratikte hem işçilerin hem ülkenin sorunlarının çözümüne bilimsel olarak katkıları yapmaya çalışırdı. Zira öğrendiğini pratiğe, pratikteki deneyini teoriye dökmekten olmazdı. Bu diyalektik ilişkiyi en iyi çözenlerden ve uygulayanlardan biri Ergün Hocaydı. Ergün hoca bir yığın adamıydı. İşçilerle çalışmayı, onları aydınlatmayı çok severdi. Böylesi bir örgüt ve yığın çalışması-ndan sonra komünist partisi, TKP üyesi olmak tabii ki kolaydı. Ergün Hoca TKP üyesi oldu. Yığın çalışmaları komitesinde görev aldı. Türkiyeli Öğretmenler Derneği'nde ve Almanya Bilim ve Eğitim Sendikası GEW'de çalıştı. O zaman Berlin'de olan Doğan Özgüden, Ergün Hoca'nın TKP'ye meyilli olduğunu görür. Hocaya "Sakın TKP'ye girme, özgürlüğünü kaybedersin" der. Ergün aldırış etmez. Çünkü o hem bireysel hem toplumsal özgürlüğün örgütlü, kolektif bir eylem ve çalışma içinde en iyi yaşanacağını artık bilenlerden biriydi. Zira özgürlüğün gerçek yaşanacağı yer komünizmdir."

Türkei-Zentrum'da entegrasyon ve yığın çalışmaları

"1970'li yılların başında Avrupa ve Almanya'da işçi alımında rotasyon prensibi sona ermiş, aile birliği dönemi başlamıştı. İşçiler yoğun olarak Türkiye'den eşlerini ve çocuklarını getiriyorlardı. Okul çağındaki

çocuklar için acil öğretmen ihtiyacı doğdu. Batı Berlin Senatosu Türkiye'de üniversite bitirmiş, öğretmen olarak çalışmış işçileri hemen öğretmen olarak işe almaya başladı. Türkiye'de yedeksubay öğretmen olan Ergün de bunlardan biriydi. Türkiyeli işçilerin yoğun olarak oturdukları Kreuzberg ilçesindeki okullarda görev aldı. Böyle bir öğretmene sahip oldukları için öğrenciler ve veliler onun çalışmalarını çok takdir ettiler; hâlâ saygıyla anarlar. Ama şunu vurgulamak isterim. Ergün Hoca öğrencileri ve velileriyle yaptığı çalışmalarda Türkiyeli işçilerin eşit haklı Alman toplumuna entegre olmaları için büyük emekler sarfetti. Entegrasyon derneği İGAM'da aktif çalıştı. Özellikle yeni kuşakların anadillerini, Türkçe veya Kürtçe'yi öğrenmeleri gerektiğini ve bunun Alman hükümetinin bir görevi olduğunu vurgulamaktan bıkmadı. Çocuklarımız hem Almanca'yı hem Türkçe veya Kürtçe'yi öğrenmeleri üzerinde özellikle durulmalıdır. Bu onları yalnız ailesine ve anne-babalarının ülkesine bağlayan bir "araç" değil, kendi yaşam ve gelişmelerinde, Almanya ile Türkiye arasındaki ilişkilerin gelişmesine daha çok katkı sunmalarına yardımcı mümkün kılacak yeni bir yetenek olacaktır. Anadili Kürtçe'yi öğrenmeden büyüyen Ergün Hocanın bu öğrencilerine bir vasiyeti olsun!"

Marks'ın "das Kapital" eserinin 1. Cildini hatmedeceksin!

"Berlin'de Ergün Hoca FU'da sol sosyal demokrat olan Prof. Kisker'in yanında doktorasını yapmaya başlar. Kisker ona, "eğer benim yanımda doktora yapacaksanız Marks'ın Das Kapital eserinin 1. Cildini hatmedeceksiniz" der. Ergün Hoca da "seve seve, ben zaten bunun için Almanya'ya geldim" der. Marks'tan, profesöründen öğrendiklerini Türkiye'ye uygulayarak doktora

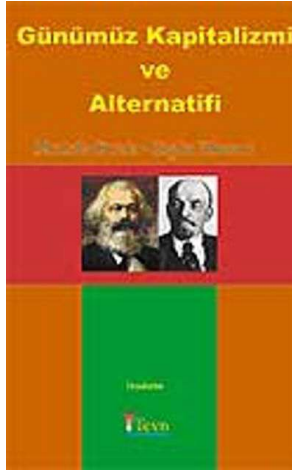
tezini Türkiye'nin ekonomik ve politik yapısı hakkında hazırlar. Ergün Hoca aynı anda 3 cephede birden çalışır. Üniversitede doktora öğrencisi olarak, okulda öğretmen olarak, dernekte yönetici olarak. Ama en çok da dernekte, TTO'da ve Türkiyeliler Merkezi'nde çalışırdı.

TTO ve ATTF Türkiye'deki devrimci mücadeleye katkı için kurulmuş birer dernekti. 70'li yıllarda Türkiyeli işçiler Almanya'ya yerleştikçe, çocukların eğitiminden Alman toplumuna eşit haklı entegrasyona kadar binlerce sorunları ortaya çıktı. Gündemde artık işçilerin yerleşimden doğan sorunları vardı. Bu sorunlara yönelmek gerekiyordu. Artık 70'li yılların ortasında TTO ve ATTF miadını doldurmuştu. İşçilerin entegrasyon sorununu merkezine alan dernekler gerekiyordu. İşte bu anlayışla 1977 senesinde FİDEF ve Türkeri-Zentrum, Türkiyeliler

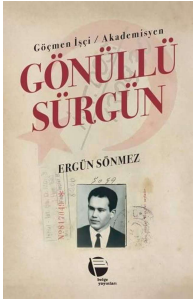
Merkezi kuruldu. İşçiler, öğrenciler, veliler, öğretmenler, Almanlar, diğer göçmenler Merkez'e doldular. Merkez zamanın ruhuna uygun bir kuruluş olarak Türkiyeli ve Alman kamuoyunda büyük ilgi gördü. Entegrasyon konusunda bilim insanlarının ve kurumların ilgisini çeken yepyeni bir yapıydı. Merkez'in yığınsallaşması konusunda birçok yoldaşın emeği olmuştur. Şüphesiz ki bunlardan biri Celalettin Kesim, diğeri de Ergün Hoca denebilir. Burada Batı Almanya'da DKP'nin ve Batı Berlin'de SEW'nin enternasyonal dayanışmalarını özellikle belirtmek gerekir."

80'li yıllar: Araştıran ve yazarın Ergün Hoca

"Ergün Hoca zor bir dönemde 1983'de Türkiyeliler Merkez'inin başkanlığını üstlendi. Bu dönem Türkiye'den gelen politik göçmenlerle fikir ayrılıklarının başladığı dönemdi. Nabi Yağcı'nın dayatmasıyla Mer-

kez Türkiye'den gelen politik göçmenlere devredildi. Bu hem Batı Berlin'de hem Batı Almanya'da göçmen çalışmalarına büyük bir darbe, sekte oldu. Bu Avrupa'daki kadrolarda büyük bir yılgınlık yarattı. Partide likidasyon ilk kez Batı Berlin'de başlatıldı. Aralarında Ergün Hoca'nın da olduğu kadroların birçoğu çalışmalardan uzaklaştı. Daha sonra bu likidasyona Sovyetler Birliği'nin çöküşü ve partinin legale çıkışı, TİP ve diğer sol parti ve gruplarla birleşmesi de eklenince birçok partili gibi Ergün Hoca da köşesine çekildi, ama durmadı. Kürtlerin çalışmalarına katıldı, Kürt Özgürlük hareketine destek verdi ve bu harekette APO ve PKK'nın yerini analiz etti, onların her halk gibi Kürt halkının da ayrılma dahil kendi kaderini belirleme hakkını savunduklarını, ama bu hakkın ayrılma, Türkiye'yi bölme yönünde kullanma diye bir politikası olmadığını, tam tersine

Türklerle birlikte eşit haklı demokratik bir cumhuriyette beraberce yaşamak istediklerini gösterdi. Hocanın bu analizinin bugünlerde Bahçeli ve APO'nun girişimiyle zor da olsa yürüyen yeni süreçle ne kadar doğru olduğu ortaya çıkmıştır.

Ergün Hoca hem TTO ve ATTF, hem Türker-Zentrum, hem de Kürtlerle birlikte çalışmalarını, burada elde ettiği deneylerini kağıda dökmeye başladı. Birçok eserler verdi. Bunlardan bazıları şunlardır:

“Almanya'da Türkiyeli göçmen işçilerin kısa bir tarihi”, “Der Zerfall des Realen Sozialismus”, “Kollektif emperyalizm”, “Kapitalist süreç ve Türkiye'de Temel sorunlar: Demokrasi, Kürtler ce AB”, “Türkiye'de Kadın Sorunu”, “Gönüllü Sürgün” gibi eserler. Bu son eser onun aynı zamanda kendi biyografisidir.

Ergün Hoca yaşamının son yıllarını eşi ve kızının yaşadığı İsviçre'de geçirdi. Ama

sık sık siz öğrencilerini ve biz yoldaşlarını görmek için Berlin'e geldi. Bir kez daha Berlin'e gelmek istiyordu. Gelecek sene yani bu sene, 2026 yazında mutlak geleceğini söylüyordu. Ama ömrü yetmedi. Onu Noel öncesi İsviçre'den doğduğu, büyüdüğü topraklara, Ergani'ye son yolculuğuna uğurladık.”

Trump'ın emperyalist politikasına karşı barış, demokrasi ve sosyalizm savaşına devam

“Artık Ergün Hoca aramızda yok. Ama onun barış, demokrasi ve sosyalizm için mücadelesi devam edecektir. Dünya çok değişti. Kapitalist-emperyalist dünya Trump ve ABD öncülüğünde hukuk ve kural tanımayan yeni bir düzen kuruyor. İnsanlık bir dünya savaşına doğru gidiyor. Savaşa karşı barış ve demokrasi için mücadele günümüzde herkesin görevidir. Bu yeni düzene karşı mücadelede bizim pusulamız, Ergün Hoca'nın öğrenmek için ta İstanbul'dan Almanya'ya geldiği Marks-Engels-Lenin'in öğretisi, diyalektik ve tarihsel materyalizmdir. Ergün Hocayı anmak bu öğretiyi öğrenmek ve mücadelemizde uygulamak demektir. Bu ilkeler temelinde örgütlenmek, partiyi yeniden ayağa kaldırmak demektir. Günümüzde insanlığın önünde reel olarak ya barbarlık ya sosyalizm gibi bir alternatif durmaktadır. Bu durumda bizim gibi Ergün Hoca da sosyalizmi seçecekti. Biz de barış, demokrasi ve sosyalizm diyelim. Trump ve ABD emperyalizminin politikasına karşı çıkalım. İşte o zaman hocamız Ergün Hoca mücadelemizde yaşayacaktır. Rahat uyu Ergün Hoca, öğrencilerin ve yoldaşların mücadelesini sürdürecektir!”

Halep'te ne oldu, Suriye'de neler oluyor?

Suriye “ordusu”nun Kürtlere saldırısında Türkiye'nin rolü nedir, 3'lü zirve tesadüf müydü?

Mümin TOPRAK

SURİYE “ordusu” yeni yılın ilk haftasında Halep'te Kürtlerin yoğun olarak oturduğu Şeyh Maksud, Eşrefiye ve Beni Zeyd mahallerine saldırıya geçti. Saldırıları 8-9 Ocak günlerinde şiddetlendi. Birçok insan öldürüldü, yüzlercesi yaralandı, öldürülen insanların cesetleri vahşice parçalandı, kadınların çıplak cesetleri pencerelerden atıldı, 140 bin Kürt mahallesini terk etmek zorunda kaldı, evinden barkından oldu. 10 Ocak'ta sağlanan ilk “ateşkesle” mahalledeki Kürt İç Güvenlik Güçleri (Asayiş) Fırat'ın doğusuna SDG'nin kontrol ettiği Rojova bölgesine gönderildi.

Ardından Suriye “ordusu” güçleri Fırat'ın batısında SDG'nin kontrol ettiği bölgelere de saldırıya geçmeye başladı. Halep'i aldıktan sonra Deyr Hafir ve Meskene hattına, Tişrin Barajı çevresine ağır silahlarla donatılmış birlikler gönderildi, bombalamalar başladı. Sonra Suriye “ordusu” Rakka ve stratejik önemdeki Tabka şehrine doğru ilerledi. Thawra bölgesinde şiddetli çatışmalar oldu. El Şara yönetiminin plânı Kürtleri Fırat'ın batısından sürüp doğusuna sıkıştırmak ve orada daha büyük bir çatışma-

ya girmekti. Ama çatışmaların bir kırma doğru gelişmesini gören ABD ve uluslararası güçler araya girip iki taraf arasında bir ateşkes ve anlaşma sağladılar. Şimdi bu anlaşmanın nasıl uygulanacağı tartışılmaktadır. Ama insanlar soruyorlar: Kürtlere karşı bu saldırıların, işlenen bu vahşetin sebebi nedir? Neden Suriye “ordusu” SDG'ye saldırıyor? Bu saldırıları düzenlerken El Şara kime güveniyor, kimden güç alıyor? Burada Türkiye'nin rolü nedir?

Suriye “ordusu” derken, “ordusu” neden tırnak içinde?

Bu sorulara yanıt vermeden önce, Suriye'deki olayları daha iyi anlamak için şu Suriye “ordusu”nun ne olduğunu ve neden tırnak içinde yazıldığını açıklığa kavuşturmak gerekmektedir. Suriye “ordusu” denince insanın aklına devletin 20 yaşına gelmiş Suriyeli gençleri askere alarak oluşturduğu bir “millî” ordu gelmemelidir. Suriye'de böyle bir ordu yoktur, daha oluşturulmadı veya oluşturulmak istenmiyor. Şu an Suriye “ordusu” denen ordu El Şara'nın, yani Colanî'nin İdlîb'den getirdiği HTŞ'ci, İŞİD'ci, El Kaideci, El Nusra'cı gibi katil cihatçı yapılaradan toplama caniler sürüsüdür. Bunlar ordu değil katliam timleridir.

Bu nedenle Suriye “ordusu” denince ordusu kelimesi tırnak içine alınmaktadır. Böylece Suriye “ordusu”nun bir ordu değil cihatçı gruplardan oluşturulan bir katiller örgütü olduğunun bilinmesi vurgulanmış oluyor. Halep'te Suriye ordusu ile SDG çarpıştı, “Suriye “ordusu” SDG'ye saldırdı!” demek büyük bir yalan ve aldatmadır. Saldıran düzenli Suriye ordusu değil, cihatçı katil

güruhudur. Bunlar Halep'te ve diğer şehirlerde Kürtlere saldırırken üzerlerinde hâlâ HTŞ, İŞİD, El Kaide, EL Nusra üniformaları bulunmaktadır. 10 Mart Mutabakatı SDG'nin Suriye devletine entegrasyonunu öngörüyor. Ama bu devlet Mutabakatın birinci ve ikinci maddelerinde belirtilen devlet değildir. Yani gerçekten milli ordusu olan bir devlet değildir. Bir milli orduda cihatçı gruplara yer yoktur. El Şara ve Türkiye'nin istediği ise SDG'nin önce fesh, sonra imha edilmesi ve cihatçı katil güruhun Suriye "ordusu" olarak ikame edilmesidir. Bu ise asla kabul edilemez. Türkiye'de devlet açıklamalarında ve basında hep Suriye "ordusu"ndan bahsedilmektedir. Bu bilinçli olarak yapılan bir çarpıtma ve kamuoyunu yanıltmadır. Ortada SDG ile Suriye ordusunun çatışması yoktur, cihatçı çapulcuların, katillerin Kürtlere saldırısı vardır.

Suriyeli Araplar Suriyeli Kürtlerle eşit haklı birlikte yaşamak istiyor mu?

Halep'te yaşananlara gelince: Halep'te yaşanan sorun Kürtlerin yaşadıkları ülkedeki halkların Kürtlerle eşit haklı birlikte yaşamak isteyip istemedikleri sorunudur. Eşit hak demek Kürtlerin o ülkenin asli unsuru olarak ulusal, demokratik haklarının, siyasi statülerinin tanınması demektir. Yalnız Suriye'de değil, Türkiye'de, Irak'ta, İran'da temel sorun bu ülkelerdeki egemen güçlerin, halklarının Kürtlerle eşit haklı ve özerk, özgürce, demokratik bir ortamda birlikte yaşamasını engellemesidir. Bu engeller toplumda aşılmasından, egemen güçler geriletmeden demokratik ortamda özgürce eşit haklı ve özerk ortak bir yaşam mümkün değildir. Bunun için daha çok mücadele edilmesi gerekmektedir. Bu özellikle Türkiye'de sol, devrimci, demokratik, sosyalist ve komünist güçlerin önünde duran en önemli görevdir. Türkiye sol ve devrimci güçlerinin, Türk halkının Kürtlerle birlikte eşit, özerk, özgürce beraber yaşamak istediğini açıkça beyan etmesi gerekmektedir. Bu başarılı olduğu sürece Erdoğan ve çevresindeki egemen güçler geri adım atmak zorunda kalacaklardır. Onların

ikidar temelleri sarsılacaktır. Kürtlere karşı baskı ve savaş onların iktidarda kalmalarını sağlayan önemli bir unsurdur. Demokrasi bu ulusal baskıya karşı çıkmayı gerektirir ve kazanılabilir.

Suriye'de Esad'ın devrilmesinden sonra bu ülkede Araplarla Kürtlerin ve diğer dini ve etnik grupların eşit haklı birlikte yaşayabileceklerine dair -her ne kadar El Şara gibi bir cihatçıdan beklenmesi de, batılı güçlerin de etkisiyle- bir umut yeşermiştir. Hatta 10 Mart 2025'de Suriye devlet Başkanı El Şara ile SDG Komutanı Mazlum Abdi arasında Suriye'deki tüm ulusal ve dinsel grupların birlikte yaşamalarını sağlayacak 8 maddelik bir mutabakat da imzalamıştı. Tüm Suriye'de Kürtlerin ve SDG'nin ve diğer azınlıkların eşit haklı Şam'a entegre olacaklarını bekleniyordu. Çünkü maddeler çok açıktı. Ama günümüz düzeninde maalesef kağıt üstünde yazılanlar başkadır, uygulamalar başkadır. Hele Doğu'da daha da başkadır. Mutabakatın 4-5 gün sonra El Şara'nın sunduğu cihatçı anayasa tasarısı ve Türkiye'nin önerisiyle devletin ismini "Suriye Arap Cumhuriyeti" koyması onun gerçek niyetini açıkça göstermişti. Bu Kürtler dahil tüm dini ve etnik grupların inkârı demektir. 10 Mart Mutabakatını savunan hep SDG, çiğneyen ise EL Şara olmuştur. Onun için 10 Mart Mutabakatına ve sonraki uygulamalara bir göz atmak gerekmektedir.

10 Mart 2025 Mutabakatı

El Şara ile Abdi arasında varılan mutabakat 10 Mart'tan sonra El Şara'nın tüm uygulamalarının mutabakatın ruhuna aykırı olduğunu ortaya koyar. Mutabakatın maddeleri o kadar açık ki, daha birinci maddesi şöyle der:

"Madde 1- Tüm Suriyelilerin siyasi süreçte ve tüm devlet kurumlarına liyakat temelinde, dini veya etnik ayrımcılık yapılmaksızın katılma haklarının garanti altına alınması."

Bu anlaşmanın mürekkebi kurumadan Lazkiye'de Suriye "ordusu" güçleri Alevilere saldırdı. Binden fazla Aleviyi katletti. Daha sonra Suveyda'da Dürzilere saldırdı. Yüzlerce Dürzi öldürüldü. Hristiyanlar ise

süreklili taciz ve saldırı altındalar. Bu mudur “dini ve etnik ayrımcılık yapmama garantisi?” Bunlar Suriye'nin Araplaştırma ve Sünileştirme anlayış ve politikasıdır. Matabakatın 7. Maddesi ise bu konuda çok daha da açıktır: “Madde 7- Suriye toplumunun tüm kesimleri arasında ayrışma yaratmaya yönelik çağrılar, nefret söylemlerinin ve nifak tohumları ekme girişimlerinin reddedilmesi...” Azınlıklara saldırılar El Şara rejiminin “nefret söylemlerinin ve nifak tohumları ekme girişimlerinin” ta kendisidir ve devam edeceğini göstermektedir.

Suriye'de Kürtlerin konumunu açıkça tanımlayan madde ise ikinci madde idi:

“Madde 2 -Kürt toplumunun Suriye devletinin ayrılmaz bir parçası olarak tanınması ve vatandaşlık haklarının ve anayasal haklarının garanti altına alınması.”

Bu ise Kürtlerin Suriye'de Arap ve diğer toplumların yanısıra eşit haklı bir halk olarak tanınması ve bunun anayasal garanti altına alınması demektir. Saldırıları ise El Şara'nın bu maddeden açıkça vazgeçtiği ve çiğnediği anlamına gelmektedir. Buna rağmen bu olayların yaşandığı bundan 5-6 ay önce SDG diğer dini ve etnik toplumların önderlerini Haseki'ye çağırarak Suriye'nin birlik ve bütünlüğünden vazgeçilmemesini sağladı. 4. Maddedeki “Suriye'nin kuzeydoğusundaki sivil ve askeri kurumların, sınır kapıları, havaalanları, petrol ve doğalgaz sahaları dahil olmak üzere Suriye devlet yönetimine entegre edilmesi” ilkesine bağlı olduklarını, tek ordu, tek devlet ilkesini savunduklarını beyan etti. Şam'la ilişkilerin kopmaması için büyük çabalar sarfetti. Rakka, Haseki, Deyr Zor'dak kurumları Şam'a devretmeye hazır olduklarını açıkladı. Ama El Şara çapulcu ordusunu SDG'nin üstüne sürerek buraları zorla almayı ve Kürtleri küçük bir bölgeye sıkıştırıp orada “imha” etmeyi plânladığı anlaşılmaktadır. Başta Türk demokratik güçleri olmak üzere tüm dünya demokratik güçleri El Şara'nın bu plânlarına karşı çıkmalıdır. Mutabakatın 3. Maddesi ise “Sivil çatışmaların sona erdirilmesi için

Suriye'nin tüm topraklarında ateşkes ilan edilmesi”ni ön görmektedir. El Şara ise bırak “ateşkes”i, yangına benzinle gitmektedir.

1 Nisan Anlaşması ve Suriye “ordu-su”nun Halep'e saldırısı

10 Mart Mutabakatından sonra 1 Nisan 2025'de Şam yönetimi ile Seyh Maksud ve Eşrefiye Genel Meclisi arasında mahallerin statüsüne ilişkin 14 maddelik bir anlaşma sağlandı. Buna göre SDG güçlerini bu mahallelerden çekecek ve mahallelerin güvenliğini mahallenin kendi İç Güvenlik Güçleri (Asayiş)e bırakacaktı. Öyle de oldu. Anlaşmanın bazı maddeleri şöyle:

“Madde 1. Kürt çoğunluğa sahip Şeyh Maksud ve Eşrefiye mahalleleri idari olarak Halep kentine bağlıdır. Bu iki mahallenin korunması, toplumsal ve kültürel özgünlüklerine saygı gösterilmesi ve barış içinde bir arada yaşamın teşvik edilmesi açısından esastır.

Madde 2. Bu geçici anlaşmanın hükümleri, ortak merkez komiteleri kalıcı bir çözüm üzerinde mutabık kalana kadar yürürlükte kalacaktır.

Madde 3. İçişleri Bakanlığı, İç Güvenlik Güçleri [Asayiş] ile işbirliği içinde, mahalle sakinlerinin korunmasından ve onlara yönelik her türlü ihlal veya saldırının önlenmesinden sorumludur.

.....

Madde 6. Şeyh Maksud ve Eşrefiye'de bulunan askeri güçler [YPG-YPJ], Fırat Nehri'nin doğusundaki bölgelere çekilecektir.”

Anlaşmanın ardından, 3 Nisan'da taraflar

lar küçük bölgelere sıkıştırılacak. Kürtler Rojova'nın doğusunda, Aleviler Lazkiye civarında, Dürziler Suveyda bölgesinde Şam yönetiminin müsaade ettiği kadar birer Suriye vatandaşı olarak yaşayacaklar. Bunun İsrail, ABD, Türkiye ve El Şara tarafından kabul edildiğinin bazı belirtileri ise Halep'e saldırı öncesi ortaya çıkmıştır.

6 Ocak Suriye-İsrail Mutabakatı

Yeni yılın başında Fransa'nın Başşehri Paris'de ABD-İsrail-Geçici Şam Yönetimi arasında bir toplantı gerçekleşti. 6 Ocak'ta toplantı sonrasında Suriye-İsrail arasında bir mutabakat sağlandığı açıklandı. Buna göre taraflar aralarında istihbarat paylaşımı yapacak, ekonomik işbirliği konusunda adımlar atılacaktır. Bu Suriye-İsrail arasında büyük bir işbirliği demektir. İsrail Şam yönetimine istediği desteği verecek demektir. Toplantı da ABD'de olduğuna göre bu şüphesiz ABD'nin de onayladığı bir mutabakattır. Son günlerde özellikle MHP lideri Bahçeli SDG ile İsrail arasında bir mutabakat sağlandığını iddiaya kalktı. Oysa mutabakat Suriye ve İsrail hükümetleri arasında yapıldı. Gözünü SDG düşmanlığı bürümüş Türk yetkililerine, SDG'yi kötülemek için başvurdukları böyle bir yalan haberin "Türkiye böyle davranırsa İsrail'in Kürt politikasına hizmet etmiş olacağının" hatırlatılması gerektirdi.

Bu mutabakatın Halep'te ve Fırat'ın batısındaki Kürtlere ve SDG güçlerine yapılan saldırıyla bir ilgisi olduğu apaçık ortadadır. Şam'da SDG ile hükümet yetkilileri arasında bir uzlaşma açıklaması Şeybani tarafından 7 Ocak'a erteleniyor, 6 Ocak'ta İsrail'in desteği sağlanıyor ve 6-7 Ocak'ta Halep'te Kürtlere saldırı başlıyor. Galiba

hiçbir şey bu kadar tesadüf olamaz. Halep'e saldırı başlıyor, ama dünyadan çıt çıkmıyor. ABD ve bölge ülkelerinden cılız tepkiler dışında güçlü bir protesto gelmiyor. Herkes El Şara'nın çapulcu ordusunun başarılı olup olmayacağını izliyor. Sanki her şey plânlanmış gibiydi. Halep'ten Kürtleri süren Suriye "ordusu"nun önü artık açıktı. Fırat'ın batısına mı, doğusuna mı, nerelere kadar gideceği kestirilemiyordu. Bunu bilen ABD, İsrail ve Türkiye'dir.

ABD: Bu an yeni bir Suriye için çok önemli bir fırsat

Halep'teki olaylardan sonra 10 Ocak'ta ABD Temsilcisi Tom Barrack, Şam'da Suriye Devlet Başkanı Ahmed Şara ve Dışişleri Bakanı Esad Hasan Şeybani ile yaptığı görüşme sonunda "Başkan Trump, bu anı yeni bir Suriye için çok önemli bir fırsat olarak görüyor, Arap, Kürt, Dürzi, Hristiyan, Alevi, Türkmen, Asuriler ve diğerleri dahil tüm toplulukların saygı ve haysiyetle muamele gördüğü ve yönetim ve güvenlik kurumlarına anlamlı bir şekilde katıldıkları birleşik bir ülke" istediğini ve "ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio'nun ekibi, Suriye hükümeti ile SDG arasında yapıcı bir işbirliğini kolaylaştırmaya hazırdır. Bu işbirliği, Suriye'nin birliğini saygı duyan, tek egemen devlet ilkesini savunan ve tek bir meşru ulusal ordu hedefini destekleyen kapsayıcı ve sorumlu bir entegrasyon sürecini ilerletmeyi hedefliyor" dediğini açıkladı. ABD Başkan, Dışişleri Bakanı ve Suriye temsilcisi sanki el Şara'nın Kürtlere ve azınlıklara "saygı ve haysiyetle" muamelesinin, SDG ile işbirliğinin "tek egemen devlet ilkesini savunan ve tek bir meşru ulusal ordu hedefini destekleyen kapsayıcı ve sorumlu bir entegrasyon" anlayışını bilmiyormuş gibi davranmaları El Şara'ya açık bir destekti. Kürtler sürüldükten sonra "Halep'teki son gelişmeler derin bir endişe kaynağıdır" demek bildiğini oku demektir.

Tom Barrack açıklamasında "ABD hükümeti, Suriye'nin tarihi geçiş sürecini memnuniyetle karşılamakta ve Cumhurbaşkanı

Şara liderliğindeki Suriye hükümetine, ülkeyi istikrara kavuşturmak, ulusal kurumları yeniden inşa etmek ve tüm Suriyelilerin barış, güvenlik ve refah arzularını gerçekleştirmek için verdiği çabalara destek vermektedir” demesi, El Şara'nın Suriye “ordusu”nun şimdiye kadar yaptığı katliamları, attığı adımları onayladığı anlamından başka bir anlama gelmez. El Şara ABD'den verilen mesajı almış ve tek bir Suriye Arap devleti ve cihatçılardan tek bir “millî” ordu kurmaya başlamıştır. Bunu da bir kararname ile ilan etti.

El Şara kararnamesi:

Kürtler vatandaşı, Kürtçe seçmeli dil

Kürtler Irak'tan sürülüp çıkarıldıktan ve Suriye “ordusu”nun Deyr Harif ve Rakka çevresinde “başarılar” elde etmesinden sonra El Şara ABD'den aldığı güçle 16 Ocak'ta Kürtler hakkında 8 maddelik bir kararname yayınladı. Bu kararnamede Türkiye'nin, Fidan'ın parmağı olduğu açıkça okunuyordu. Çünkü kararnamedeki öneriler sanki Türkiye'nin yeni süreç sonunda Türkiyeli Kürtlere sunacağı bir öneri gibiydi. Sürecin denemesi sanki Suriye'de yapıyordu. Er Şara'nın Kürtler hakkında düşündükleri şöyle:

“Madde (1): Suriyeli Kürt vatandaşlar, Suriye halkının temel ve asli bir parçası kabul edilir. Kültürel ve dilsel kimlikleri, çok yönlü ve birleşik Suriye ulusal kimliğinin ayrılmaz bir parçasıdır.”

Burada Kürtler bir halk, bir ulus, bir etnik grup değil, Suriye vatandaşıdır, Suriye ulusal kimliğinin, yani Arap kimliğinin bir parçasıdır. Hemen hemen bugün Türkiye'de Türk kimliğinin bir parçası olduğu gibi.

Madde (2): Devlet, kültürel ve dilsel çeşitliliğin korunmasını taahhüt eder; Kürt vatandaşların ulusal egemenlik çerçevesinde miraslarını, sanatlarını yaşatma ve ana dillerini geliştirme hakkını güvence altına alır.

Kültürel ve dilsel çeşitlilik var ama eşitlik yok! Anadili geliştirilecek ama nasıl? 3. Madde de olduğu gibi seçmeli ders ve “folklorik” faaliyet olarak.

Madde (3): Kürtçe, ulusal bir dil olarak kabul edilir. Kürt nüfusunun kayda değer oranda bulunduğu bölgelerde, devlet ve özel okullarda seçmeli ders veya eğitsel-kültürel faaliyet kapsamında öğretilmesine izin verilir...

Görülen o ki, Türkiye'de de Kürtçe okullarda seçmeli ders olacak, “eğitsel-kültürel faaliyet kapsamında öğretilmesine izin verilir” denecek. Ne demek izin verilir? Her halkın ve etnik grubun anadilini öğrenmesi devletin görevi olacak denmelidir. Ama denmiyor. Herkes evinde anadilini konuşacak, ama devlet anadil konusunda sorumluluk almıyor.

Madde (5): “Nevruz Bayramı” (21 Mart), baharı ve kardeşliği simgeleyen ulusal bir bayram olarak Suriye Arap Cumhuriyeti'nin tüm bölgelerinde ücretli resmî tatil ilan edilir.” Bu da galiba insanın ağzına çalınmak istenen bir parmak bal!

Halep ve Suriye'deki gelişmelerde

Türkiye'nin rolü

Türkiye ta başından beri Suriye'de cihatçıların yanında yer almış. Esad'ın devrilmesinden sonra El Şara yönetimindeki cihatçı hükümeti desteklemiş ve Suriye-Rojova'da SDG öncülüğünde oluşan Kürt özgürlüğünün tasfiye edilmesini en önemli görev saymıştır. El Şara yönetimine de bu yönde atacağı her adımı destekleyeceğini bildirmiştir. Suriye'de Kürtler dahil diğer dinsel ve etnik grupları Arap kimliğinin bir parçası gören Arap egemenliğinde bir devlet hedefleyen El Şara için bu Türk desteği bir nimetti. Şara-Erdoğan görüşmeleri dışında Dışişleri Bakanı Fidan, Milli Savunma Bakanı Güler ve Millî İstihbarat Teşkilatı MİT Başkanı Kalın sık sık Şam'a gidip Şam hükümetine akıl hocalığı yaptılar. Aralık ayında Ankara-Şam ilişkileri hız kazandı. SDG, 10 Mart Mutabakatının tam olarak uygulanmasını, Kürtlerin ve diğer dinsel ve etnik grupların “devlet kurumlarına liyakat temelinde... ayrımcılık yapılmaksızın katılma haklarının garanti altına alınması”nı isterken Şam ve Ankara 10 Mart Mutabakatının ciddi olarak

uygulanmasına yanaşmadılar. Onlar kendilerine şart koşan bir SDG istemiyorlar, kendilerinin dikte edecekleri bir düzen istiyorlardı. Bunun için 2025 sonunda hükmü bitecek olan 10 Mart Mutabakatının sonrasına hazırlığa başlamışlardı. Hedef SDG'nin tasfiyesini sağlamak, Rojava Kürtlerinin kolunu kanadını budamaktı.

Ankara 10 Aralık'ta tam donanımlı askeri birliklerle 3 koldan Suriye-Rojova'ya girdi.

SDG birliklerinin karşısında konuşlandı. Herkes ne oluyor diye sordu, ama anlam veremedi. 23 Aralık'ta Ankara Şam'a "3'lü çıkartma" yaptı. 3'lü, yani Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, Milli Savunma Bakanı Yaşar Güler ve MİT Başkanı İbrahim Kalın birlikte Şam'a gittiler ve mevkidaşları 3'lü Suriye Dışişleri Bakanı Şeybani, Savunma Bakanı Kasa ve Genel İstihbarat Başkanı El Seleme ile ortak bir zirve toplantısı gerçekleştirdiler. Sonra Suriye Cumhurbaşkanı El Şara tarafından kabul edildiler. Zirvenin ana konusu SDG idi. Zirve sonrası Fidan, "*Suriye'nin toprak bütünlüğünün korunarak güvenliği'nin tam anlamıyla temin edilmesi için atılabilecek ortak adımları ele aldık. Somut plânlamalarımızı kapsamlı ve ayrıntılı şekilde değerlendirdik. Suriye yönetimi karşı karşıya olduğu zorlu sınamaların üstesinden gelebilecek azim ve kararlılığa sahiptir. Suriye'nin güvenliğini, Türkiye'nin güvenliğinden ayrı görmüyoruz. Bu yolda, Suriyeli kardeşlerimize her türlü desteği vermeye devam edeceğiz*" dedi. SDG'ye karşı plân yapılmış, El Şara'ya destek sözü verilmişti.

6-7 Ocak'ta Suriye "ordusu" Halep'te Kürtlere karşı saldırıya geçince 8 Ocak'ta Milli Savunma Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada, "*Ülkemiz, 'Tek Devlet, Tek Ordu' ilkesi doğrultusunda Suriye'nin birliği ve toprak bütünlüğü temelinde, terör örgütleriyle mücadelesini desteklemektedir. Bu kapsamda Suriye'nin yardım talep etmesi halinde Türkiye gerekli desteği sağlayacaktır*" ifadelerine yer verildi. 9 Ocak'ta da Bakan Güler, "*Operasyonu memnuniyetle karşıladık*" açıklamasını yaptı.

Yeni bir ateşkes: SDG "teslim" mi alındı?

ABD'nin, İsrail ve Türkiye'nin desteği ile hazırlanan bir plân dahilinde Suriye "ordusu"nun Halep'te ve Fırat'ın doğusunda Kürtlere ve SDG güçlerine yoğun saldırısı ve ilerleyişi, Rakka'ya dayanması üzerine yine başta ABD ve onun temsilcisi Barrack olmak üzere uluslararası güçlerin müdahalesiyle 18 Ocak'ta ateşkes sağlandı ve 14 maddelik bir anlaşmaya varıldı. Anlaşmada "*Suriye hükümet güçleri ile Suriye Demokratik Güçleri (SDG) arasındaki tüm cephelerde ve temas hatlarında derhal ve kapsamlı bir ateşkes*" sağlandığı ve "*SDG askeri birliklerin Fırat Nehri'nin doğusuna çekilmesi*"nin kararlaştırıldığı, "*Deyrez-Zor ve Rakka vilayetlerinin... derhal Suriye hükümetine devredilmesi... Haseke Vilayetindeki tüm sivil kurumların Suriye devletinin kurumlarına ve idari yapılarına entegre edilmesi... bölgedeki tüm sınır geçiş noktalarının, petrol ve gaz sahalarının*" Suriye hükümetine devredilmesi yer almaktadır. Bu maddeler zaten içerik olarak 10 Mart Mutabakatında bulunmakta ve SDG kaç kez hükümete bunların devri konusunu görüşmeye hazır olduğunu bildirmişti. Hükümet ise buna yanaşmadı. Ayrıca anlaşma SDG ve Kürtlerle ilgili olarak "*tüm SDG askeri ve güvenlik personelinin Suriye Savunma ve İçişleri Bakanlıklarının yapısına "bireysel" olarak tam entegrasyonu, buna göre askeri rütbelere, mali haklara ve lojistik gereksinimlerin sağlanması... Ulusal ortaklığı sağlamak amacıyla, SDG liderliği*

tarafından merkezi devlet yapısı içinde yüksek rütbeli askeri, güvenlik ve sivil pozisyonlarda görev yapacak adayların listesinin kabul edilmesi... Kobani şehrindeki yoğun askeri varlığın kaldırılması, şehrin sakinlerinden oluşan bir güvenlik gücünün kurulması... Kürt kültürel ve dil haklarının tanınmasını..." gibi konuları da içermektedir.

Anlaşmada IŞİD'le mücadeleye de değinilmekte, ama IŞİD'i yenen SDG'nin IŞİD'cileri tuttuğu kampların ve hapishanelerin Suriye "ordusu"nun eline geçmesiyle IŞİD'ci canilerin bir kısmının kaçmaya başladığı söylenmektedir. Bu ise insanlık için yeni büyük bir tehlike demektir. Şimdi ABD ve Avrupa'nın ne yapacağını daha iyi düşünmesi gerekmektedir.

Tom Barrack anlaşmayı "memnuniyetle" karşıladığını, şimdi "entegrasyon için zorlu çalışma" dönemi başladığını vurgularken, Türkiye'de medya ve hükümet çevreleri anlaşmanın maddelerine bakarak "kazananın" Suriye ve Türkiye hükümetleri olduğunu vurgulayarak, Erdoğan ise Suriye "ordusu"nun "başarılı" olduğunu, "tarihi bir fırsat" yarattığını belirterek, MHP "süreç önündeki engel kalktı" diyerek SDG'nin bu savaşta yenildiği, "teslim" alındığı, "bitmiş" olduğu algısı yaratılmaya çalışılmaktadır. Bu ise doğru değildir. SDG karşı karşıya kaldığı en zor bir durumda bile diyalog ve barışı savunmaya devam etti, Suriye halklarının birlik ve beraberliği için fedakarlığa hazır olduğunu gösterdi. SDG Komutanı Mazlum Abdi bu günlerde Şam'a gideceğini açıklayarak halkına şu açıklamada bulundu:

"Şam'a gitmeden önce halkımızla bazı hususları paylaşmak istedim. Her şeyden önce şunu söylemek istiyorum: Bu savaş bize farz kılındı. Önüne geçmek istiyorduk. 4 Ocak'ta Şam'da yaptığımız son toplantı,

sonrasındaki toplantılarda, Erbil'deki toplantıda bu savaşın önünü almak istedik. Ancak ne yazık ki bu savaş birçok güç tarafından plânlandığı için bu savaş bize farz kılındı ve bugüne gelmiş bulunuyoruz.

Bu savaşın bir iç savaşa dönüşmemesi ki öyle plânlanmıştı, daha fazla ölüm ve sivillerin anlamsız kayıplarının yaşanmaması için – savaşın sonu da belirsizdi – Deyrizor ve Rakka güçlerini Haseki bölgesine geçirme konusunda bir ittifaka varıldı. Şunu söylemek istiyorum. Varılan ittifaka dair Şam'dan döndükten sonra daha detaylı konuşacağız.

Bizler devrim ve halk kazanımlarını koruyacağız. Bunun için elimizden ne gelirse yapacağız. Bölgemizin özgünlüğünü koruyacağız. Buna gücümüz de yetiyor. Bu yönlü çabalarımız da devam edecek tir."

Gün Rojova Kürtleriyle dayanışma günü

Bu konuşma Kürtlerin önünde zor bir dönemin başlayacağını, ama Kürtler her şeye rağmen Suriye'nin demokratikleşmesi için mücadeleye devam edeceklerini ve 14 yıldır savaşarak elde ettikleri başarıları terk etmeyeceklerini göstermektedir. Bugün Rojava Kürtleriyle dayanışma her zamankinden daha zaruridir. Demokratik kazanımların yaşamasından herkes kazançlı çıkar.

Genellikle Türkiye'de sol ve demokratik güçlerin büyük kısmı hem Suriye'de hem Türkiye'de Kürtlerin mücadelesine bir izleyici gibi bakmaktadır. Artık bu konumdan çıkmak ve Kürtlerle ilgili gelişmelere müdahil olmak demokrasi mücadelesinin bir gerekliliği haline gelmiştir. Demokrasi mücadelesi Kürtlerin eşitlik ve özgürlük mücadelesi karşı karşıya konmamalıdır. Bunlar birbirinden ayrılmaz mücadelelerdir. Bunun ilk adımı Kürtlerle dayanışmadır.

Her halkın olduğu gibi Kürt halkının da özgürlük mücadelesi durdurulamaz!

Hedef:

**Suriye Kürtleriyle dayanışmayı yükseltmek,
Türkiye'deki süreci hızlandırmak ve derinleştirmek,
Ortadoğu halklarına güç kaynağı olacak Kürt-Türk birliğini kurmak..**

ROJAVA'da Kürtlerin diğer halk gruplarıyla birlikte oluşturduğu demokratik yönetim ve elde ettikleri statü kaldırılmak ve Rojava Şam'daki İslami, Selefiist yönetimin diktası altına alınmak isteniyor. İlk bakışta kaybedenin Suriyeli Kürtler olduğu kanısı uyansa da bu bir yanılgıdır. Suriyeli Kürtler İŞİD'e karşı kazandıkları zaferle, 13 yıldır Rojava'da yarattıkları özerk yaşam biçimiyle öylesine zengin deneyim elde ettiler ki, bu kazanım onlara bundan sonra da ulusal hakları, demokrasi ve özgürlük için verecekleri mücadelede büyük bir destek olacaktır. Tarih kaybedenin Kürtler değil, onların kazanımlarını yok ettiklerini sanan cihatçılar ve Ankara'daki islami-faşizan güçler olduğunu gösterecektir.

Türkiye'de Erdoğan iktidarı, gerici, şöven politikacı-

lar, medyanın büyük bir bölümü cihatçıların Kürtlere saldırılarından, Türkiye'nin güney komşusunun Kürtler değil, katil sürüsü cihatçı bir iktidar olma ihtimalinden

katiller grupundan oluşan cihatçı iktidar Türkiye'yi istikrarsızlaştırma tehlikesinin odağı olacaktır. Bir yandan ABD emperyalizminin yönlendirmesiyle İsrail'le sıkı

duydukları memnuniyeti gizlememektedir. Ama savundukları Suriye'deki bu cihatçı iktidarın ileride Türkiye'nin başına büyük sorunlar açacağını görmüyorlar. Rojava'da özerk yönetim yok olursa, Suriye'deki İŞİD, El Kaide, El Nusra

bir iş birliği içine girmek zorunda olan, öte yandan bu iş birliğinin kendi tabanındaki çelişkileri kızıştırması muhakkak olan cihatçı iktidar Türkiye'nin başına Ortadoğu'da yeni belalar açabilecektir. Suriye'deki gelişmelerle Ortadoğu'da

İran'a karşı savaş tehlikesi daha da artmaktadır.

Bu koşullarda ilerici, barışsever, sol, devrimci, demokratik, sosyalist ve komünist güçler ne yapmalıdırlar? Suriye'deki Kürtlerle dayanışmayı yükseltmek, bununla birlikte Türkiye'deki Kürtlerle yürüyen sürecin hızlanması ve derinleşmesi için harekete geçmek öncelik taşıyor. Şimdiye kadar "kapalı kapılar" arkasında müzakerelerle götürülen süreç artık yığınlara maledilmelidir, demokrasi mücadelesiyle kopmaz bir şekilde birlikte yürütülmelidir. Bunun için hemen işçi, köylü, emekçi yığınlarına gidilmeli, Türkiye halklarına sürecin önemi anlatılmalı, yığınların sürece sahip çıkması sağlanmalıdır. Sürecin başarıyla sonuçlanması hem Türkiye'de hem Ortadoğu'da barış ve demokrasi mücadelesinin önünü açacak yeni bir durum yaratacaktır.

Ortadoğu kaynaklı bir kazan. ABD İsrail'i kendi temsilcisi olarak Ortado-

ğu'da Araplara, Türklere, Kürtlere dayatacaktır. Onları İsrail'in yanında Filistin'e karşı durmaya, İran'a karşı her an bir saldırıya hazır olmaya zorlayacaktır. ABD'nin ve İsrail'in bu oyununu bozacak olan Türklerin ve Arapların Kürtlerle birlikte kardeşçe barış ve demokrasi içinde yaşama iradelerini ortaya koymalarıdır. Türkiye toplumunun büyük bir kısmı, Türkiye ve Suriye Kürtlerinin çoğunluğu emperyalizme ve onun Ortadoğu'daki sivri ucu İsrail siyonizmine karşıdır. Bu Kürtlerle Türklerin emperyalizme ve İsrail siyonizmine karşı Ortadoğu'da bir barış, demokrasi ve özgürlük cephesi oluşturabileceğini gösteren en büyük

olgudur.

Bunun için Türkiye'de barış ve demokrasi toplumu için mücadele emperyalizme ve İsrail siyonizmine karşı mücadeleyle daha sıkı bağlanmalıdır. Erdoğan'ın cihatçılara verdiği desteğe, emperyalistlerle ve İsrail siyonistleriyle giriştiği komplo-lara, Suriye'de cihatçıları Kürtlere tercih etme politikasına karşı çıkılmalı, Rojava Kürtleriyle dayanışma yükseltilmelidir.

Eşitlik, özgürlük, özerklik üstünde yükselcek Kürt ve Türk halklarının birliği tüm Ortadoğu halklarının dayanacağı bir güç kaynağı

olacaktır.

Kürt ve Türk işçi ve köylüleri, emekçileri, aydın ve akedemisyenleri, kadın ve gençleri haklarımızın emperyalizme ve İsrail siyonizmine, diktatörlere ve cihatçılara karşı barış, özgürlük, de--mokrasi mücadelesine sahip çıkın, Kürtlerle dayanışmayı yükseltin!

TKP – 1920

www.tkp-online.com

İçti Sınırın Savay Yolunda

Bu Ülke Ne Zaman Gerçekle Yüzleşecek?

Ceren FIRAT

BU ülkede bazı kelimeler vardır; zaman geçtikçe ağırlaşır. “Fetih” de onlardan biridir.

Bir zamanlar tarih kitaplarının sayfalarında kalan bu kelime, bugün yeniden siyasetin merkezine yerleşti. Camilerde okunan metinlerde, kürsülerden kurulan cümlelerde, ekranlarda dolaşan sert ve tehditkâr ses tonlarında... Fetih artık bir hatırlama değil; bir hatırlatmadır. Ki-me? Kürtlere. Ne için? Yerlerini bilmeleri için.

Oysa bu ülkede Kürtlerin yeri bellidir:

Bu topraklardır.

Kürt meselesi, anlatıldığı gibi basit bir güvenlik başlığı değildir. Ne bir terör parantezidir ne de geçici bir jeopolitik risk. Bu mesele, bir halkın eşit yurttaşlık, onur ve var olma hakkı meselesidir. Ve inkâr, bu hakkın üzerine yıllardır çekilmiş kalın bir perde gibidir. Perde kalınlaştıkça, hakikat karanlıkta kalır.

İnkârın Güncel Hâli:

Sertlik ve Sessizlik

İnkâr bugün artık saklanmıyor.

Ne utanç var ne çekince.

Devlet, tarihsel inkâr siyasetini bu kez din, beka ve güvenlik diliyle süsleyerek sunuyor. Metinler değişiyor,

ton değişiyor; ama niyet değişmiyor: Tanımamak. Görmemek. Kabul etmemek.

Bu dil yalnızca Kürtlere yönelmiş değildir. Bir halkın varlığını inkâr eden zihniyet, yarın başka bir topluluğu da rahatlıkla hedef alabilir. Çünkü inkâr sınır tanımaz. Bugün bir kimliği siler, yarın bir başkasını. İnkâr bulaşıcıdır ve toplum bu hastalıkla uzun süredir yaşamaktadır.

Muhalefetin Sessiz Aynası

İnkârı yalnızca iktidarın hanesine yazmak kolaycılık olur. Asıl çarpıcı olan, inkârın muhalefet içinde nasıl normalleştiğidir. Daha yumuşak, daha “akılcı” ama aynı derecede yaralayıcı bir biçimde...

“Orada toplu Kürt nüfu-

su yoktur” gibi cümleler, yalnızca teknik tespitler değildir. Bunlar, devletin eski tezlerinin yeni cümlelerle tekrar edilmesidir. Bu bir muhalefet dili değildir; iktidarın yükünü hafifletmektir.

İnkâr bazen bağırılmaz, fısıldar. “Zamanı değil” der.

“Şartlar uygun değil” der. “Bölgesel dengeler” der.

Ama sonuç değişmez: Kürtler yine beklesin.

Oysa radikal demokrasi tam da bu noktada başlar.

Devletin ne dediğini tekrar etmekle değil; bastırılan gerçeği savunmakla.

Çünkü bir halkın varlığı, hiçbir takvimin, hiçbir denge hesabının konusu olamaz.

Onur mu, Güvenlik mi?

Bugün Kürtlere sunulan teklif nettir: “Onurundan vazgeç, ama güvende ol.”

Bu bir barış teklifi değildir; ahlâki bir teslimiyet çağrısıdır. Oysa tarih açıktır: Hiçbir halk, onurunu kaybederek özgülüşmemiştir.

Devletin “süreç” dediği şey de güven üretmiyor. Aksine, belirsizliği yönetiyor. Dün verilen söz bugün inkâr ediliyorsa, yarın kurulacak masaların da bir hükmü yok-

sürdüren toplumu da içten içe çürütür.

Türkiye’de inkâr artık bir devlet politikasının ötesine geçti; gündelik hayatın parçası hâline geldi. Dile sızdı, reflekslere karıştı, mizaha bulaştı. Bu yüzden çoğu zaman fark edilmiyor. Ama bedeli ağır.

Hakikatle bağ koptukça empati zayıflıyor. Empati zayıfladıkça şiddet sıradanlaşıyor. Şiddet sıradanlaştığında ise “birlikte yaşama”

tur.

Güven metinlerle kurulmaz. Güven, tutarlılıkla kurulur. Ve bu ülkede o tutarlılık uzun zamandır yoktur.

Bu yüzden Kürtler artık daha açık konuşuyor. İnkârın nesnesi olmayı reddediyor; kendi ka-derleri hakkında söz söyleme hakkını kim-
senin lütfu olarak görmüyor.

İnkârın Toplumsal Çürümesi

İnkâr yalnızca inkâr edileni yaralamaz. İnkâr, onu

fikri içi boş bir slogana dönüştürür.

Birlikte yaşamdan söz ediliyor ama eşitlik kabul edilmiyor. Eşitliğin olmadığı yerde kurulan her cümle üstündür: “*Sana rağmen, senin iyiliğin için.*” Oysa gerçek birlikte yaşamak, göz hizasında durmayı gerektirir.

Barış Sözü ve Barış Gerçeği

Türkiye’de “barış” kelimesi çok kullanılıyor.

Ama barışın kendisi, yani eşitlik ve adalet temeli, neredeyse hiç konuşulmu-

yor.

Barış söylemi rahatsız etmez. Devletin kırmızı çizgilerine çarpmaz. “Şimdi sırası değil” demeyi sever.

Barış siyaseti ise rahatsız eder.

Çünkü eşitsizliği sorgular.

Çünkü inkârı açığa çıkarır.

Çünkü barışı devletin lütfu değil, halkların hakkı olarak görür.

Silahların susması barış değildir.

Eşitsizlik sürdükçe barış kurulamaz.

Kürtler barışın nesnesi değil, öznesi olmadan hiçbir çözüm kalıcı olamaz.

Radikal Demokrasi:

Kaçınılmaz Olan

Radikal demokrasi bu ülkede hâlâ bir ütopya gibi anlatılıyor. Oysa gerçekçi olmayan şey inkârdır. Bir halkı inkâr ederek bir ülke yönetilemez.

Sürekli bastırılan bir halk susmaz; sadece daha derin yaralar biriktirir.

Son söz aslında çok basittir:

Kürtler bu ülkenin sorunu değil, gerçeğidir.

Gerçeklerle yüzleşmeden barış kurulmaz.

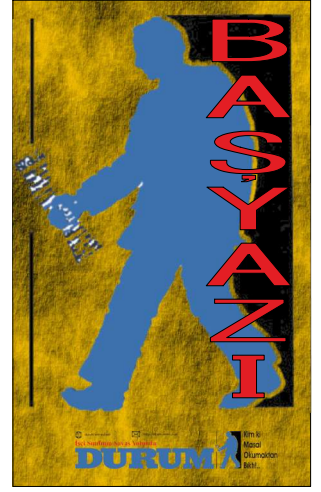
Eşitlik olmadan birlikte yaşam olmaz.

Barış, söylemle değil; eşitlikle kurulur.

Demokrasi korkuyla değil; cesaretle yaşar.

Ve artık bu cesareten kaçmanın bir mazereti kalmamıştır!

Gün, Ortadoğu'yu değiştirecek Kürt-Türk birlik ve kardeşliğini kurma zamanıdır!

Ayrılıklar değil, ortak yanlar öne çıkarılmalıdır!

SURİYE'de Kürtler çok zor durumda. Şam'da iktidardaki El-Şara cihatçıların, İŞİD, El Kaide, El-Nusra katillerinin yeni yılın başından beri süren saldırı ve katliamlarıyla Kürtler Türkiye sınırına, Kuzey Doğu Suriye'ye, Rojava'ya sıkıştırılmış durumdadır. Bölge, özellikle Kobane, Kamışlo, Derik şehirleri güneyden Şam birlikleri İŞİD, El-Kaide, El-Nusra çapulcuları, kuzeyde sınıra yığılan Türk ordusu, doğudan ve batıdan da Türkiye'nin yetiştirdiği ve kontrolündeki Suriye Milli Ordusu, SMO tarafından kuşatılmış durumdur. Gidecek bir yerleri yok. Ya savaşarak şehit olacaklar ya da uluslararası güçler bir çözüm bulacaklar. Bunun için Şubat'ın ilk haftasına kadar 15 gün zaman tanındı. Şimdi Türkiye'de, Ortadoğu'da, Avrupa ve dünyada tüm demokratik güçler Kürtlerin demokratik kazanımlarının kaybolmaması için harekete geçmelidirler. Altan baskı olmadan barış ve

demokrasi birbirini tamamlayamaz, o zaman ne barış, ne demokrasi gerçekleşir. Gün Rojava ile dayanışma günüdür.

Türk demokratik güçler acilen Türk hükümetine baskı yapmalıdır

Bu durumda Türkiye'deki barışsever, devrimci, demokratik, sol, sosyalist, komünist güçlere Türkiye hükümetine baskı yapmak için büyük bir sorumluluk düşmektedir. Yığınların harekete geçirilerek, yığınsal olarak sokaklara, meydanlara çıkılarak Erdoğan-Bahçeli iktidarı geriletilir, Rojava'lı Kürtler kuşatılmışlıktan kurtulabilir. Bu Kürt-Türk kardeşliğinin ve birlik cephesinin sahada hayata geçirilmesini sağlayacak büyük bir adım olacaktır. Aksi durumda Erdoğan ve Bahçeli Şam'daki cihatçıları desteklemeye devam edecektir. Bir kez daha "Kobane düştü-düşecek" yaklaşımı yaratılmamalıdır. Kürtlerle birliğe öncelik verilmelidir.

Türkiye'nin Şam'da El-Şara hükümeti üzerinde büyük bir etkisi vardır. O, şimdiye kadar etkisini Kürtlere, SDG'ye karşı kullandı. Kontrolündeki Suriye Milli Ordusu, SMO ve El-Şara'nın çapulcu cihatçılarıyla birlikte önce Halep'te, sonra Fırat'ın doğusunda Kürtlere, SDG'ye karşı kullandı. Kürtlerin Rojava'ya sıkıştırılmasına, onlara ABD, İsrail ve Şam yönetiminin hazırladığı anlaş-

büyük bir etki yaratacak, örnek olacaktı. Türkler ve Kürtler arasında yeni bir birlik oluşacak ve bu birlik hem ABD emperyalizminin, hem İsrail'in Ortadoğu'da oyunlarını gemleyecek ve bozacak bir güce yükselecekti. Ama bugün için bu olmadı. Bunun sorumlusu Erdoğan-Bahçeli iktidarındır. Erdoğan-Bahçeli ikilisinin önce Rojava, SDG sorunu çözölsün, sonra süreci ilerletiriz anlayışı cihatçılara yaradı, İsrail'e yaradı, Fransa ve İngiltere'ye yaradı. Türkiye'nin Ortadoğu'da geleceğini tehlikeye attı. Türkiye ABD emperyalizminin ve İsrail'in bir piyonu, yedeği durumuna düşmektedir. Bu politika sonucunda kaybeden yalnız Kürtler değil, esas Türkiye olacaktır. Ortadoğu'da istikrarı sağlamak daha da zorlaşacaktır.

Zaman daha geç değildir.

mayı dayatmasına yardımcı oldu. Şu an Suriye, Rojava bir iç savaşın eşiğine gelmiş bulunmaktadır. İŞİD, El-Kaide, El-Nusra cihatçıları Rojava'lı Kürtleri bir katliamdan geçirmeye hazırlanmaktadır. Onlar 2014'te Kobane'yi alamamanın intikamını almak istemektedirler. Bu Türkiye'deki Kürtlerde büyük bir infial yarattı. DEM Partililer, Kürt politikacıları *"Kürtler kardeşimizdir"* diyen hükümete ve Türk kamuoyuna *"Kardeşiniz zor durumda, yardımınızı bekliyor"* diye seslenmektedir. Ama Türk kamuoyu hâlâ izleme konumunda. Artık bu konumdan çıkip müdahil olmak gerekmektedir.

Sokaktan baskı gelmeden hükümet geri adım atmaz

Türkiye'de Erdoğan-Bahçeli iktidarı Rojava Kürtlerine, SDG'ye ve onların demokratik kazanımlarına hep karşı gelmiş, hatta SDG feshedilmeden Türkiye'de sürecin ilerlemeyeceğini belirtmiştir. Bu ters bir anlayış ve yaklaşımdır. Türkiye'de Bahçeli ve Öcalan'ın girişimleriyle yeni bir süreç başlamıştı. Bu sürecin başarıyla sonuçlanması yalnız Suriye'de değil, tüm Ortadoğu'da

Erdoğan ve Bahçeli ikilisini durdurmak, Türkiye'nin Suriye'de Rojava ile Şam arasında her iki halkın çıkarlarını sağlayacak bir "arabulucu" olması mümkündür. Rojava'da kendilerinin Türkiye tarafından yalnız bırakılmadığını gören Kürtler Türklerle olan kardeşlik duygusunu daha da güçlendirecektir. İnsanlık Ortadoğu'da yeni bir gücün doğuşuna şahit olacaktır. İktidarın şu anki politikasının Türkiye'nin çıkarlarına karşı olduğu, Kürtlerle birlik olmayan bir Türkiye'nin Ortadoğu'da sözünün dinlenmeyeceği, bir rol oynayamayacağı artık ortaya çıkmıştır, halk yığınlarına bu durum anlatılmalıdır. Şu an El-Şara'ya bazı konularda akıl hocalığı yaparak *"Suriye bizim arka bahçemizdir"* anlayışı yakında geri tepilebilir. ABD Suriye'den çekilirken Suriye'yi Türkiye'ye değil, Fransa'ya bırakacağı söylenmektedir. Çünkü İsrail ile Şam'ın arasında en iyi bulacak ve İsrail'in çıkarlarını en iyi gözetecek ülkenin Fransa olacağı ortaya çıkmıştır. Suriye'nin bir dönem Fransa'nın sömürgesi olduğu unutulmamalıdır. Kürtlere

saldırmadan önce 4 Ocak'ta İsrail ile Şam yönetimi arasında güvenlik anlaşmasının Paris'te yapılması boşuna değildir. Zaman kaybetmeden hükümetin politikasını gözden geçirmesi sağlamak gerekiyor. Bunun için Erdoğan ve Bahçeli ikilisine baskı yapılmalıdır. Kürt ve Türk halk yığınları birlikte sokağa çıkarak iktidarı politikasını değiştirmeye zorlamalıdır. Erdoğan ve Bahçeli sokaktan gelen tepkiye bakar. Tüm Kürt ve Türk sol ve barışsever, devrimci ve demokratik, sosyalist ve komünist güçler aralarındaki her türlü görüş ayrılığını bir yana bırakarak Rojava ile dayanışma ve Türkiye'de sürecin başarıyla sonuçlanması için ayağa kalkmalıdır. İktidara yeter artık denmelidir.

Kürtler Türkler kadar antiemperyalist ve antisyonisttir

40 yıldan fazla süren bir Kürt direnişi ve silahlı savaş bazı Türk sol kesimlerinde, özellikle ulusalcı sol ve demokratik güçler arasında, CHP çevresinde birçok tartışmalara neden oldu ve hâlâ olmaktadır. Bu güçler Kürtlerin Türkiye yerine ABD emperyalizmiyle iş birliği yaptığını, ABD'nin Türkiye'yi bölme projesine destek verdiğini ileri sürmektedirler. Burada sapla saman birbirine karıştırılmaktadır. Önce şunu belirtmek gerekir. Kürtler biz Türkler kadar ABD emperyalizmine, İsrail Siyonizmine karşıdır, antiemperyalist ve antisyonisttir. Kürtlerin Türkler ve diğer Ortadoğu halklarından farkı Türkiye, Suriye, Irak ve İran egemen güçleri tarafından ezilen ve baskı altında tutulan, inkâr ve imha edilmek istenen, emperyalist politikalar sonucu 4 ülke arasında parçalanmış bir halk olmasıdır.

Kürtler bu parçalanmışlığın emperyalizmin bir oyunu olduğunu, 1916'da İngiliz ve Fransızların böl-yönet politikası ge-

reği Sykes-Picot anlaşmasıyla gerçekleştirdiğini çok iyi bilirler ve emperyalistlere karşı sonsuz bir kinleri vardır. Emperyalizmin ise dini imanı yoktur, onun tek hedefi sömürmektir. Bunun için bugün düşman olan yarın dosttur, öbür gün yine düş-

mandır. Bu son olarak Suriye'de yaşandı. "Arap Baharı"nda Suriye'de Esad'ı devirmek için ABD emperyalizmi Türkiye ve İsrail'i harekete geçirdi. Türkiye dünyadaki cihatçıları Suriye'de topladı. ABD bu cihatçıların Suriye muhalefetiyle birlikte Esad'ın üstüne yürümesini beklerken, Kürtlerin üzerine saldı. Bunlar İŞİD ca-nileriyle birleşti ve Kürtlere karşı bir imha savaşına girişti. ABD'nin Türkiye ile arası açıldı. Bu koşullarda ABD İŞİD'e karşı savaşan Kürtleri desteklemek zorunda kaldı. Kürtlerle ABD arasındaki "iş birliği" İŞİD'e karşı doğmuştur, taktiksel bir iş birliğidir. Kendisini yok etmek isteyen İŞİD'e karşı Kürtler ABD'nin desteğine "muhtaç" kalmışlardır. Aynı dönemde Türkiye Kürtlere bu desteği vermemiştir, yer yer İŞİD'i desteklemiştir. O dönem Salih Müslim kaç kez Türkiye'ye geldi, gitti. Her seferinde Salih Müslim eli boş döndü. Kürtler ABD ile bu taktiksel "iş birliğinin" bir gün biteceğini biliyorlardı. Onlar demokratik bir Suriye yaratılırsa Kürtlerin ve Arapların eşit haklı birlikte yaşayabileceklerinden hareket

ediyordu. Ama Trump kurmak istediği yeni dünya düzeninde demokrasinin yeri olmadığı için Suriye'de Selefist cihatçıların İslami-faşizan diktatörlüğünü tercih etti. Bu İsrail'in de işine geldi. Hamas ve Hizbullah'tan sonra Esad döneminin de sonlanması İsrail'in hayallerinin gerçekleşmesiydi. Bu koşullarda Kürtler yalnız kaldı. ABD onları ya İsrail'e ya da Şam'a eklemek istiyordu. Kürtler her iki durumu da tasvip etmediler. Sonunda 10 Mart Mutabakatıyla El-Şara ile “bir şeyler” yapmayı denediler. Ama El-Şara Alevilere ve Dürzilere saldırısı ve katliamıyla “bir şeyler yapmak” çıkmaza girdi. Çıkmaza giren Kürtler değil aynı zamanda Türklerdi de.

Kürtler ve Türklerin gerçekleştirilmesi gereken kaçınılmaz birliği

Suriye'deki emperyalist oyunlarının içinde olan Türkiye, emperyalizmin ve siyonizmin Gazze ve Lübnan'da Hamas ve Hizbullah'ı hallettikten sonra Suriye'de Rusları, İran'ı ve Esad'ı da sonlandırma hazırlıkları içinde olduğunu ve İsrail'in Ortadoğu'da düzen gücü olarak ikame edileceğini gördü. Ortadoğu'da güçlü ol-mayan, ABD ve İsrail'in yedeğine bir Türkiye ortaya çıkıyordu. Ne yapmalıydı? İşte bu koşullarda Bahçeli öne çıkarıldı, Türkiye'de bir iç cephenin kurulması gerektiği vurgulandı. Bunun da ancak Kürtlerle birlikte olacağı ortadaydı. Kürtleri yeniden ABD ve İsrail'le zorunlu bir iş birliğine gitmesinin önüne geçilmeliydi. 2024 Ekim'inde Bahçeli Meclis açılışında DEM Partiyi ziyaret etmesi ve Öcalan'ı Meclis'e çağırması işte bu nedenle idi. Kürtlerle yeni bir süreç başladı. Türklerin Ortadoğu'da bir rol oynamaları Kürtlerle birliğine, oluşturmaları bir cepheye bağlıydı.

Süreç başladı, Öcalan çağrı yaptı, PKK

kendini feshetti, silahlar bırakıldı, “*esas olan siyasi mücadeledir*” dendi. Ama bu ara Suriye'deki gelişmeler, Esad'ın devrilmesi, El-Şara'nın Şam'da iktidarı ele alması, El-Şara'nın ABD ve İsrail'in tüm isteklerini yerine getirmesi, Şam'da merkezi bir Arap

devletinin oluşturulması kararı durumu değiştirdi. ABD “gevşek federatif benzeri” yapıdan vazgeçip, tüm dini ve etnik yapıların, Alevilerin, Dürzilerin, Kürtlerin kendi yapılarını dağıtıp bireysel vatandaş olarak Şam'da El-Şara yönetimine katıl-maları dayatıldı. Bunu Erdoğan ve Bahçeli iktidarı bir fırsat bilip hemen El-Şara'nın, emperyalizmin ve siyonizmin yanında yer aldılar. ABD gibi Kürtlere, Kürt-Türk birliğine yine sırtlarını döndüler. El-Şara'nın Kürtlere, SDG'ye saldırısını desteklemeye başladılar. Suriye'de Kürtlerin kırılması Kürt-Türk birliğine büyük bir darbe olacak-tır. Türkiye Ortadoğu'da yalnızlaşacaktır. Bunun hemen önüne geçilmesi, Türkiye'nin Şam politikasını değiştirmesi için mücadele başlatılmalıdır. Ulusal sol güçlere, CHP çevrelerine varıncaya kadar Kürt sorunu ko-nusunda bir tartışma başlatılmalı, Rojova'da Kürtler yalnız bırakılmamalıdır. Türk halkının olduğu gibi Kürt halkının da bazı hassasiyetleri oturulup birlikte tartışılmalıdır.

Zulüm ve baskı, inkâr ve imha ayırır, eşitlik, özgürlük demokrasi birleştirir

Her halk gibi Kürt halkının da birleşme,

bir devlet olma, kendi kaderini belirleme hakkı vardır. Kürtler her “fırsatta” bu haklarını dile getirmektedirler. Bu demek değil-

dir ki, Kürtler ayrılacaklar, Türk, Arap, Acem halklarıyla olan “ortaklıklarını” bir hamlede silip atacaklar. Bu o ülkelerin ege-men güçleri tarafından halk yığınları arasındaki yükseltmek istenen milli-yetçiliği ve Kürt düşmanlığını yaymak için yapılan propagandadır. Kürtler de böyle bir birliğin ve bir devlet oluşumunun ulusal, bölgesel ve uluslararası politik, ekonomik, sosyal gelişmelere bağlı olduğunu herkesten çok daha iyi bilirler. En önemli koşulun da o ülkede işçi sınıfı ve emekçi kitleleriyle demokrasinin kazanılması ve geliştirilmesi olduğunu bilirler. Ama onların her doğan yeni koşulda bu taleplerini dile getirmek ve bunun için mücadele etmek hakkıdır. Ancak onlar bu mücadelelerle eşitlik, dil, kimlik, kültür gibi ulusal ve demokratik haklarını kazanırlar ve genişletebilirler. Bu 4 ülkede Kürtlerin hem kendi kaderlerini özgürce belirleme, hem de ulusal ve demokratik haklarını kazanma mücadeleleri vardır. Kürtlerin bu taleplerini özgürce ifade etmesi ve bu mücadelesinin tanınması o ülke için bir tehlike değil, tersine birlikte ortak yaşamı daha iyi oluşturmak, geliştirmek, kardeşliği güçlendirmek için bir olanaktır. Kürtlerin kendi kaderlerini belirlerken hangi yönde karar verecekleri, yani ayrılma ve ayrı bir devlet kurma mı, yoksa o ülke halkıyla birlikte yaşama mı yönünde

karar vermeleri kendilerinden çok o ülke halkının tutum ve davranışına bağlıdır. Zulüm ve baskı, inkâr ve imha ayrılığa, eşitlik, özgürlük, özerklik temelinde demokratik cumhuriyet birliğe ve ortak yaşama götürür.

Bugünün sorunu Kürtlerin de açık ifade ettikleri gibi eşit, özgür, özerk ve demokratik ortak yaşamı örmektir. Kürtlerin şimdiye kadar isyan ve başkaldırıları temel nedeni kendilerine yapılan zulüm ve baskı, inkâr ve imha politikalarıdır. Onlar çoğu kez bu zulme silahla karşı koydular. Artık bugün gelinen evrede mücadelenin silahla değil, siyasetle olması konusunda bir anlaşma vardır. Özellikle Suriye’de de Kürtl-er silahlı değil, siyasi mücadeleden yana dırlar. Bu yeni bir durumdur. Bu durumu çok iyi değerlendirmek en başta Türk sol, devrimci, demokratik, sosyalist ve komünist güçlerin görevidir. Bunun şimdi Rojava’da hayata geçirilmesi gerekmektedir. Bu başarılırsa hem Türk ve Kürt birlik ve kardeşliği güçlenecek, hem Türkiye bölgede kendisinden beklenen barış ve demokrasi mücadelesinde başı çekecektir. Fakat önce Erdoğan-Bahçeli ikilisine tabandan baskı yapıp Rojava’da El-Şara cihatçılarına yanında yer almaktan vazgeçirilmelidir. Türkiye’nin ve Türkiye halklarının çıkarı El-Şara ile değil Kürtlerle birlikte olmayı gerektirmektedir. Bu mücadele en geniş şekilde acilen yapılmalıdır.

